

Lagrådsremiss

Kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 19 januari 2017

Morgan Johansson

Danijela Pavic
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I maj 2015 antog EU en omarbetad insolvensförordning, som ska ersätta den tidigare EU-förordningen från 2000. 2015 års insolvensförordning syftar till att förbättra möjligheterna till en andra chans för skuldsatta företag och privatpersoner och till att fler typer av insolvensförfaranden ska omfattas av EU-reglerna. En följd av detta är att svenska beslut om skuldsanering kommer att gälla även i andra länder inom EU. Vidare avser förordningen bl.a. att tydliggöra vilket lands domstolar som är behöriga och att effektivisera samordningen av insolvensförfaranden som pågår i flera länder.

2015 års insolvensförordning blir direkt tillämplig i Sverige. För att tillämpningen ska fungera på ett ändamålsenligt sätt föreslår regeringen en ny lag med kompletterande bestämmelser till förordningen.

Den nya lagen föreslås träda i kraft den 26 juni 2017.

Innehållsförteckning

1	Beslut	4
2	Lagtext	5
2.1	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag	8
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land	9
2.4	Förslag till lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land	10
2.5	Förslag till lag om ändring i lagen (1981:533) om fiskevårdsområden	11
2.6	Förslag till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar	12
2.7	Förslag till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)	13
2.8	Förslag till lag om ändring i stiftelselagen (1994:1220)	14
2.9	Förslag till lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion	15
2.10	Förslag till lag om ändring i lagen (1998:1593) om trossamfund	16
2.11	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:592) om viltvårdsområden	17
2.12	Förslag till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)	18
3	Ärendet och dess beredning	19
4	Nuvarande regler om gränsöverskridande insolvensförfaranden	19
4.1	2000 års insolvensförordning	19
4.2	Den nordiska konkurskonventionen	20
5	2015 års insolvensförordning	21
5.1	Tillämpningsområde	21
5.2	Behörighetsregler och olika förfaranden	22
5.3	Tillämplig lag	23
5.4	Erkännande av insolvensförfaranden	24
5.5	Sekundära insolvensförfaranden	24
5.6	Information till utländska borgenärer	25
5.7	Insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern	26
6	Kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning	26
6.1	En ny kompletteringslag	26
6.2	Insolvensförfaranden som omfattas	27
6.3	Svensk domstols och annan svensk myndighets behörighet	28
6.4	Tillämplig lag	32

6.5	Erkännande av insolvensförfaranden.....	32
6.6	Kungörande och registrering av utländska insolvensförfaranden	33
6.7	Information till utländska borgenärer	37
6.8	Sekundära insolvensförfaranden.....	40
6.9	Insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern.....	45
6.10	Hänvisningsteknik	50
7	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser.....	50
8	Konsekvenser	51
9	Författningskommentar	52
9.1	Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning.....	52
9.2	Övriga lagförslag	62
Bilaga 1	2015 års insolvensförordning	63
Bilaga 2	Sammanfattning av betänkandet EU:s reviderade insolvensförordning m.m. (SOU 2016:17).....	117
Bilaga 3	Betänkandets lagförslag i aktuell del.....	122
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	124
Bilaga 5	Promemorians lagförslag	125
Bilaga 6	Förteckning över remissinstanserna	126

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförrättning,

2. lag om ändring i lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag,

3. lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land,

4. lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land,

5. lag om ändring i lagen (1981:533) om fiskevårdsområden,

6. lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar,

7. lag om ändring i konkurslagen (1987:672),

8. lag om ändring i stiftelselagen (1994:1220),

9. lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion,

10. lag om ändring i lagen (1998:1593) om trossamfund,

11. lag om ändring i lagen (2000:592) om viltvårdsområden,

12. lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning

Härigenom föreskrivs följande.

Lagens innehåll

1 § Denna lag innehåller kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (2015 års insolvensförordning).

Insolvensförfaranden

2 § Insolvensförfaranden i Sverige är enligt 2015 års insolvensförordning konkurs, företagsrekonstruktion, skuldsanering och F-skuldsanering.

Ansökan om att inleda ett insolvensförfarande

3 § En ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ska anses avse ett förfarande enligt artikel 3.1 i 2015 års insolvensförordning (huvudinsolvensförfarande), om det inte anges att den avser ett förfarande enligt artikel 3.2 i förordningen (territoriellt insolvensförfarande).

En ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering ska anses avse ett huvudinsolvensförfarande.

4 § Sökanden ska i en ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ange och styrka de omständigheter som ligger till grund för svensk domstols behörighet och för det förfarande enligt 2015 års insolvensförordning som ansökan avser.

En ansökan ska avvisas, om de omständigheter som anges i första stycket inte framgår av ansökan och sökanden inte följer ett föreläggande att avhjälpa bristen.

Kungörande och registrering av utländska insolvensförfaranden

5 § Vid ett offentliggörande enligt artikel 28 i 2015 års insolvensförordning ska beslutet anmälas till Bolagsverket för kungörande i Post- och Inrikes Tidningar.

6 § Ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande som har meddelats i en annan medlemsstat ska registreras i enlighet med vad som gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register, om beslutet avser en gäldenär med ett driftställe som har registrerats i filialregistret eller en gäldenär som har fast egendom i Sverige.

Även i andra fall än som avses i första stycket får ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande som har meddelats i en annan medlemsstat registreras i enlighet med vad som gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register.

Beslut som avses i första och andra styckena ska anmälas till Bolagsverket, som ska underrätta den som för respektive register.

7 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad som ska framgå av en anmälan enligt 5 och 6 §§.

Bolagsverket ska ta ut avgifter i ärenden enligt 5 och 6 §§. Regeringen får meddela föreskrifter om avgifternas storlek.

Underrättelse till borgenärer i andra medlemsstater

8 § Underrättelseskyldigheten enligt artikel 54 i 2015 års insolvensförordning ska fullgöras av

- konkursförvaltaren, i ett ärende om konkurs,
- rekonstruktören, i ett ärende om företagsrekonstruktion, eller
- Kronofogdemyndigheten, i ett ärende om skuldsanering eller F-skuldsanering.

Åtagande för att undvika ett sekundärt insolvensförfarande

9 § Ett åtagande enligt artikel 36 i 2015 års insolvensförordning ska anses vara godkänt av borgenärerna, om tre femtedelar av de röstande har godkänt åtagandet och deras fordringar uppgår till tre femtedelar av de röstberättigande fordringarnas sammanlagda belopp.

Samordningsförfarande för en koncern

10 § Vid domstolens handläggning av en begäran om att inleda ett samordningsförfarande för en koncern enligt artikel 61 i 2015 års insolvensförordning och frågor som har anknytning till att ett samordningsförfarande har inletts ska lagen (1996:242) om domstolsärenden tillämpas, om inte något annat följer av 2015 års insolvensförordning.

Domstolens beslut i frågor som avses i första stycket får överklagas för sig.

11 § Om en förvaltare är missnöjd med en samordnares beslut enligt artikel 69 i 2015 års insolvensförordning, får förvaltaren begära domstolens prövning av beslutet. Begäran ska göras till den tingsrätt som samordningsförfarandet har inletts vid inom tre veckor från det att förvaltaren fick del av beslutet.

Reservforum för en talan som har nära samband med insolvensförfarandet

12 § Om det finns svensk domsrätt enligt artikel 6 i 2015 års insolvensförordning och någon annan behörig domstol saknas, är behörig domstol

1. den tingsrätt som insolvensförfarandet har inletts vid, eller
2. om insolvensförfarandet inte inleds vid domstol, den tingsrätt som ett beslut om att inleda insolvensförfarandet kan överklagas till.

-
1. Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.
 2. Genom lagen upphävs lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen.
 3. Den upphävda lagen gäller dock fortfarande för insolvensförfaranden som har inletts före ikraftträdandet och som omfattas av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 44 § lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

44 §

Bolaget är upplöst när skifte har ägt rum eller, om en likvidator har haft hand om likvidationen, när slutredovisningen har *delgivits* var och en av bolagsmännen.

Om bolaget är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är bolaget upplöst när konkursen avslutas. Finns det överskott, *skall* bolaget träda i likvidation.

Bolaget är upplöst när skifte har ägt rum eller, om en likvidator har haft hand om likvidationen, när slutredovisningen har *delgetts* var och en av bolagsmännen.

Om bolaget är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är bolaget upplöst när konkursen avslutas. Finns det överskott, *ska* bolaget träda i likvidation.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Om någon som försätts i konkurs här i riket har egendom även i Danmark, Finland, Island eller Norge, ska konkursen omfatta denna egendom.

I fråga om sådan egendom ska, om inte annat följer av denna lag, svensk lag tillämpas i följande hänseenden: den verkan konkursen medför beträffande gäldenärens rätt att råda över sin egendom, vad som ingår i konkursboet och återvinning till konkursboet, gäldenärens rättigheter och skyldigheter under konkurs, konkursboets förvaltning, borgenärens betalnings- och förmånsrätt, utdelning, ackord samt avslutande av konkurs. I konkursboet ska dock inte ingå egendom som enligt lagen i det land där den finns över huvud inte får tas i anspråk av ägarens borgenärer.

Särskilda bestämmelser finns i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden och lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens.

Särskilda bestämmelser finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden och lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

¹ Senaste lydelse 2015:1019.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §¹

Om någon försätts i konkurs i Danmark, Finland, Island eller Norge, ska konkursen omfatta även gäldenärens egendom här i riket. *Utan hinder* av beslut om konkurs i annat nordiskt land fortgår dock konkurs som dessförinnan beslutats här i riket.

Om någon försätts i konkurs i Danmark, Finland, Island eller Norge, ska konkursen omfatta även gäldenärens egendom här i riket. *Trots* beslut om konkurs i ett annat nordiskt land fortgår dock konkurs som dessförinnan beslutats här i riket.

I fråga om sådan egendom ska, om inte annat följer av denna lag, lagen i det andra landet (konkurslandet) tillämpas i följande hänseenden: den verkan konkursen medför beträffande gäldenärens rätt att råda över sin egendom, vad som ingår i konkursboet och återvinning till konkursboet, gäldenärens rättigheter och skyldigheter under konkurs, konkursboets förvaltning, borgenärens betalnings- och förmånsrätt, utdelning, ackord samt avslutande av konkurs. I konkursboet ska dock inte ingå egendom här i riket som enligt svensk lag över huvud inte får tas i anspråk av ägarens borgenärer.

Med konkurs jämställs i denna lag sådan offentlig likvidation av bank som enligt lagen i det nordiska land där banken har sitt säte utesluter konkursförfarande.

Särskilda bestämmelser finns i *rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden* och lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens.

Särskilda bestämmelser finns i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden* och lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande finansiella företags insolvens.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

¹ Senaste lydelse 2015:1020.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1981:533) om fiskevårdsområden

Härigenom föreskrivs att 30 § lagen (1981:533) om fiskevårdsområden¹ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 §

Vid upplösning av en fiskevårdsområdesförening gäller bestämmelsen i 62 § lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter.

Är en fiskevårdsområdesförening försatt i konkurs och avslutas denna utan överskott, är föreningen utan hinder av första stycket upplöst när konkursen avslutas.

Om en fiskevårdsområdesförening är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är föreningen trots första stycket upplöst när konkursen avslutas.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

¹ Lagen omtryckt 2010:1874.

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar

Härigenom föreskrivs att 11 kap. 19 § lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 kap.

19 §¹

Om en förening är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är föreningen upplöst när konkursen avslutas. Finns det efter konkursens avslutande tillgångar som inte omfattas av konkursen, *skall* rätten på ansökan av den som berörs besluta om likvidation. Ett sådant beslut gäller omedelbart. Kallelse till den första föreningsstämman efter beslutet *skall* ske enligt 16 §.

Om en konkurs avslutas med överskott eller läggs ned efter frivillig uppgörelse eller om egendomen i konkursboet återställs till föreningen till följd av att ackord har fastställts, *skall* rätten i samband med att konkursen avslutas besluta att föreningen *skall* gå i likvidation. Ett sådant beslut gäller omedelbart.

Var föreningen i likvidation när den försattes i konkurs, *skall* likvidationen fortsätta enligt 16 §, om konkursen avslutas på det sätt som anges i andra stycket.

Om en förening är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är föreningen upplöst när konkursen avslutas. Finns det efter konkursens avslutande tillgångar som inte omfattas av konkursen, *ska* rätten på ansökan av den som berörs besluta om likvidation. Ett sådant beslut gäller omedelbart. Kallelse till den första föreningsstämman efter beslutet *ska* ske enligt 16 §.

Om en konkurs avslutas med överskott eller läggs ned efter frivillig uppgörelse eller om egendomen i konkursboet återställs till föreningen till följd av att ackord har fastställts, *ska* rätten i samband med att konkursen avslutas besluta att föreningen *ska* gå i likvidation. Ett sådant beslut gäller omedelbart.

Var föreningen i likvidation när den försattes i konkurs, *ska* likvidationen fortsätta enligt 16 §, om konkursen avslutas på det sätt som anges i andra stycket.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

¹ Senaste lydelse 2003:865.

2.7 Förslag till lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

1 §¹

Ansökan om konkurs görs skriftligen hos den tingsrätt där gäldenären bör svara i tvistemål som angår betalningsskyldighet i allmänhet. *Ansökningshandlingen skall* vara egenhändigt undertecknad av sökanden eller sökandens ombud.

Sökanden *skall* ange och styrka de omständigheter som gör rätten behörig, om de inte är kända.

En ansökan *skall* avvisas, om det inte av den framgår vilken tingsrätt som är behörig och sökanden inte följer ett föreläggande att avhjälpa bristen.

I 2 § lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen finns ytterligare bestämmelser om ansökans innehåll.

En ansökan om konkurs görs skriftligen hos den tingsrätt där gäldenären bör svara i tvistemål som angår betalningsskyldighet i allmänhet. *Ansökan ska* vara egenhändigt undertecknad av sökanden eller sökandens ombud.

Sökanden *ska* ange och styrka de omständigheter som gör rätten behörig, om de inte är kända.

En ansökan *ska* avvisas, om det inte av den framgår vilken tingsrätt som är behörig och sökanden inte följer ett föreläggande att avhjälpa bristen.

I 3 och 4 §§ lagen (2017:000) med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning finns ytterligare bestämmelser om ansökans innehåll.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

¹ Senaste lydelse 2005:1052.

2.8 Förslag till lag om ändring i stiftelselagen (1994:1220)

Härigenom föreskrivs att 7 kap. 18 § stiftelselagen (1994:1220) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 kap.

18 §

I fall som avses i 6 kap. 5 § är stiftelsen upplöst när tillgångarna förbrukats.

När en stiftelses konkurs har avslutats utan överskott är stiftelsen upplöst.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

2.9 Förslag till lag om ändring i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion

Häri genom föreskrivs att 2 kap. 1 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

1 §¹

En ansökan om företagsrekonstruktion får göras av gäldenären eller av en borgenär. Ansökan *skall* göras skriftligen hos den tingsrätt där gäldenären bör svara i tvistemål som angår betalningsskyldighet i allmänhet. *Ansökningshandlingen skall* vara egenhändigt undertecknad av sökanden eller sökandens ombud.

I ansökan *skall* sökanden ange och styrka de omständigheter som gör rätten behörig, om de inte är kända.

I 2 § lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen finns ytterligare bestämmelser om ansökans innehåll.

En ansökan om företagsrekonstruktion får göras av gäldenären eller av en borgenär. Ansökan *ska* göras skriftligen hos den tingsrätt där gäldenären bör svara i tvistemål som angår betalningsskyldighet i allmänhet. *Ansökan ska* vara egenhändigt undertecknad av sökanden eller sökandens ombud.

I ansökan *ska* sökanden ange och styrka de omständigheter som gör rätten behörig, om de inte är kända.

I 3 och 4 §§ lagen (2017:000) med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning finns ytterligare bestämmelser om ansökans innehåll.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

¹ Senaste lydelse 2005:1053.

2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:1593) om trossamfund

Härigenom föreskrivs att 9 § lagen (1998:1593) om trossamfund ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 §

Ett trossamfund som har registrerats enligt 7 § får förvärva rättigheter och ta på sig skyldigheter samt föra talan vid domstol och andra myndigheter.

Trossamfundets rättsliga ställning enligt första stycket upphör när likvidation har avslutats enligt 11 §, när avregistrering sker enligt 12 § och, om trossamfundet har försatts i konkurs, när konkursen avslutas utan överskott.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

2.11 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:592) om viltvårdsområden

Härigenom föreskrivs att 36 § lagen (2000:592) om viltvårdsområden ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

36 §

Vid upplösning av en viltvårdsområdesförening gäller *bestämmelsen i 62 § lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter*.

Om en viltvårdsområdesförening är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är föreningen *utan hinder av första stycket upplöst när konkursen avslutats*.

Vid upplösning av en viltvårdsområdesförening gäller 62 § lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter.

Om en viltvårdsområdesförening är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är föreningen *trots första stycket upplöst när konkursen avslutas*.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

2.12 Förslag till lag om ändring i aktiebolagslagen (2005:551)

Härigenom föreskrivs att 25 kap. 50 § aktiebolagslagen (2005:551) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 kap.

50 §

Om bolaget är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är bolaget upplöst när konkursen avslutas. Finns det efter konkursens avslutande tillgångar som inte omfattas av konkursen eller väcks talan mot bolaget eller uppkommer det av annat skäl behov av en likvidationsåtgärd, *skall* allmän domstol på ansökan av den som berörs besluta om likvidation. Ett sådant beslut gäller omedelbart. Kallelse till den första bolagsstämman efter beslutet *skall* ske enligt 44 § andra stycket.

Om bolaget är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är bolaget upplöst när konkursen avslutas. Finns det efter konkursens avslutande tillgångar som inte omfattas av konkursen eller väcks talan mot bolaget eller uppkommer det av annat skäl behov av en likvidationsåtgärd, *ska* allmän domstol på ansökan av den som berörs besluta om likvidation. Ett sådant beslut gäller omedelbart. Kallelse till den första bolagsstämman efter beslutet *ska* ske enligt 44 § andra stycket.

I artikel 48.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.

3 Ärendet och dess beredning

Den 20 maj 2015 antogs Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 om insolvensförfaranden (2015 års insolvensförordning). 2015 års insolvensförordning är en omarbetning av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (2000 års insolvensförordning). 2015 års insolvensförordning ska i de flesta delar börja tillämpas den 26 juni 2017. Förordningen finns som *bilaga 1*.

I januari 2015 fick en särskild utredare i uppdrag att bl.a. analysera innebörden av 2015 års insolvensförordning från ett svenskt perspektiv och föreslå de kompletterande författningsändringar och andra åtgärder som den omarbetade förordningen ger anledning till. Utredningen, som antog namnet Utredningen om europeiska insolvensförfaranden, lämnade i mars 2016 betänkandet EU:s reviderade insolvensförordning m.m. (SOU 2016:17). En sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 2*. Utredningens lagförslag i nu aktuell del finns i *bilaga 3*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissyttrandena finns tillgängliga i lagstiftningsärendet (Ju2016/01882/L2).

Under beredningen av ärendet har vissa ändringar gjorts i förhållande till utredningens förslag, främst i de delar som handlar om kungörande och registrering av utländska beslut om insolvensförfaranden och om samordningsförfaranden för koncerner. De nya förslagen om kungörande och registrering har under hand beretts med Bolagsverket. Vidare har ett begränsat antal remissinstanser fått tillfälle att yttra sig över en promemoria avseende förslagen som rör samordningsförfaranden för koncerner. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 5*. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 6*. Remissyttrandena finns tillgängliga i lagstiftningsärendet (Ju2016/08582/L2).

I lagrådsremissen behandlas utredningens förslag till ny lag med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen. De delar av betänkandet som rör insolvensregister kommer att behandlas i ett senare lagstiftningsärende.

4 Nuvarande regler om gränsöverskridande insolvensförfaranden

4.1 2000 års insolvensförordning

2000 års insolvensförordning trädde i kraft den 31 maj 2002 och är sedan dess gällande rätt i alla medlemsstater utom Danmark. Förordningen tillhandahåller ingen fullständig insolvensrättslig reglering, utan innehåller regler som kan sägas jämka samman de olika nationella insolvensrättsliga regelverken. Förordningen är framför allt ett internationellt privaträttsligt instrument som reglerar frågor om vilket lands domstolar som är behöriga att handlägga insolvensförfaranden, om vilket lands lag som ska tillämpas och om erkännande av andra medlemsstaters

insolvensförfaranden. Den materiella insolvensrätten regleras i allt väsentligt i medlemsstaternas nationella rättsordningar. I förordningen regleras enbart verkningarna av insolvensförfaranden inom EU.

2000 års insolvensförordning är tillämplig på kollektiva insolvensförfaranden som innebär att gäldenären helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses. Vilka nationella förfaranden som omfattas anges i en bilaga till förordningen. Av bilagan framgår att de svenska insolvensförfaranden som omfattas av förordningen är konkurs och företagsrekonstruktion.

2000 års insolvensförordning gäller inte för försäkringsföretag, kreditinstitut eller investmentföretag av vissa slag, t.ex. värdepappersföretag och företag för kollektiva investeringar. Försäkringsföretag och kreditinstitut regleras i gränsöverskridande insolvenshänseende i stället av bl.a. Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/17/EG av den 19 mars 2001 om rekonstruktion och likvidation av försäkringsföretag respektive Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut.

När det gäller behörighetsfrågan är huvudregeln att ett insolvensförfarande ska inledas i den medlemsstat där gäldenären har sina huvudsakliga intressen. Ett förfarande som inleds i den staten kallas i förordningen för huvudinsolvensförfarande. Förordningen tillåter dock att det under vissa förutsättningar inleds territoriellt begränsade insolvensförfaranden även i andra medlemsstater (territoriella insolvensförfaranden). Förordningen innehåller även vissa bestämmelser om samordning mellan flera samtidigt pågående förfaranden.

En grundläggande utgångspunkt i 2000 års insolvensförordning är att medlemsstaterna ska erkänna varandras insolvensförfaranden. Det innebär att om ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande har meddelats och fått verkan i en medlemsstat, ska det erkännas i alla andra medlemsstater.

En annan viktig beståndsdel i 2000 års insolvensförordning är lagvalsbestämmelserna. Utgångspunkten enligt dessa är att det är lagen i den medlemsstat där förfarandet pågår som ska tillämpas. Det finns dock vissa undantagsbestämmelser som rör bl.a. sakrättsligt skyddade anspråk och borgenärs kvittningsrätt.

2000 års insolvensförordning har i svensk rätt kompletterats genom lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen (2005 års kompletteringslag) och förordningen (2005:1056) om kungörande och registrering av vissa insolvensförfaranden. 2005 års kompletteringslag innehåller bestämmelser om bl.a. ansökan i ett insolvensförfarande och om kungörande och registrering av utländska insolvensförfaranden. Den kompletterande förordningen innehåller bestämmelser om bl.a. kungörande och registrering av insolvensförfaranden och avgifter.

4.2 Den nordiska konkurskonventionen

De nordiska länderna ingick år 1933 en konvention om konkurs. Konventionen innehåller bestämmelser om gränsöverskridande verkningar av

konkurser i de nordiska länderna. Konventionen, som i vissa delar ändrades 1980, är införlivad i svensk rätt. Bestämmelser finns i bl.a. lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land och lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land.

2000 års insolvensförordning ska i förhållanden mellan medlemsstaterna ersätta de konventioner som tidigare ingåtts. Förordningen ska dock inte tillämpas i en medlemsstat i den utsträckning som den är oförenlig med de förpliktelser som uppstår i samband med konkurs och som härrör från en konvention som har ingåtts med ett tredjeland före ikraftträdandet av förordningen. Det innebär för svensk del att 2000 års insolvensförordning ska tillämpas i förhållande till Finland, medan den nordiska konkurskonventionen ska tillämpas i förhållande till Danmark och de övriga nordiska länderna som inte omfattas av förordningen.

5 2015 års insolvensförordning

5.1 Tillämpningsområde

2015 års insolvensförordning syftar till att skapa mer av en ”andra chanskultur” för gäldenärer. Jämfört med 2000 års insolvensförordning omfattar förordningen fler förfaranden som avser enskilda personer och även fler förfaranden som syftar till rekonstruktion i stället för likvidation av företag.

Förordningens tillämpningsområde anges i artikel 1. I likhet med 2000 års insolvensförordning är den tillämplig på kollektiva förfaranden som grundar sig på lagstiftning om insolvens och som innebär att en gäldenär helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses. Tillämpningsområdet utvidgas dock till att omfatta även förfaranden i vilka en gäldenärs tillgångar och verksamhet är föremål för kontroll eller övervakning av en domstol. Eftersom begreppet kontroll inbegriper situationer där domstolen ingriper först efter överklagande (skäl 10), innebär det utvidgade tillämpningsområdet för svensk del att skuldsanering tillkommer som ett insolvensförfarande som omfattas av förordningen. Ytterligare förfaranden som kan omfattas av de gemensamma EU-reglerna är sådana som innebär att ett tillfälligt uppskjutande av enskilda verkställighetsförfaranden beviljas av en domstol eller på grund av lag i syfte att möjliggöra förhandling mellan gäldenären och dennes borgenärer. Några sådana förfaranden finns inte i svensk rätt.

De nationella insolvensförfaranden som omfattas av 2015 års insolvensförordning anges i bilaga A till förordningen. Svenska insolvensförfaranden enligt bilagan är konkurs, företagsrekonstruktion och skuldsanering.

Förordningen ska inte tillämpas på insolvensförfaranden som rör försäkringsföretag, kreditinstitut, värdepappersföretag eller andra företag eller institut, i den utsträckning dessa omfattas av direktiv 2001/24/EG. Förordningen är inte heller tillämplig på företag för kollektiva in-

vesteringar. Motsvarande undantag från tillämpningsområdet finns i 2000 års insolvensförordning.

2015 års insolvensförordning ska i de flesta delar börja tillämpas den 26 juni 2017 (artiklarna 84 och 92). Förordningen gäller inte för Danmark. När det fortsättningsvis talas om medlemsstaterna avses därför samtliga medlemsstater utom Danmark.

På motsvarande sätt som 2000 års insolvensförordning ersätter 2015 års förordning eventuella konventioner i förhållanden mellan medlemsstaterna (artikel 85). Liksom hittills får därför den nordiska konkurskonventionen träda tillbaka i förhållandet mellan Sverige och Finland i de fall ett insolvensförfarande omfattas av EU:s gemensamma regler.

5.2 Behörighetsregler och olika förfaranden

Artikel 3 i 2015 års insolvensförordning innehåller regler om internationell behörighet. I likhet med 2000 års insolvensförordning skiljer förordningen på huvudinsolvensförfaranden och territoriella insolvensförfaranden. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns (centre of main interest, s.k. COMI) har behörighet att inleda ett huvudinsolvensförfarande (artikel 3.1). Territoriella insolvensförfaranden kan inledas om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns inom en annan medlemsstats territorium och gäldenären har ett driftställe i den medlemsstat där förfarandet inleds. Denna typ av förfarande omfattar endast den del av gäldenärens egendom som finns inom den senare medlemsstatens territorium (artikel 3.2). I 2015 års insolvensförordning slopas det hittillsvarande kravet på att det territoriella insolvensförfarandet ska vara ett likvidationsförfarande. Anledningen till detta är att förordningen i högre grad syftar till att underlätta rekonstruktioner av verksamheter som på sikt bedöms ha ekonomiska möjligheter att överleva.

Ett territoriellt förfarande som inleds efter det att ett huvudinsolvensförfarande har inletts är ett sekundärt insolvensförfarande (artikel 3.3). I vissa fall är det möjligt att inleda ett territoriellt insolvensförfarande innan ett huvudinsolvensförfarande har inletts. Ett sådant självständigt territoriellt insolvensförfarande blir automatiskt ett sekundärt insolvensförfarande när ett huvudinsolvensförfarande inleds (artikel 3.4).

I 2015 års insolvensförordning förtydligas flera begrepp som har betydelse vid prövningen av den internationella behörigheten, särskilt begreppen platsen för de huvudsakliga intressena (COMI) och driftställe (se artiklarna 2.10 och 3.1). Dessa förtydliganden syftar bl.a. till att försvåra att en gäldenär före inledandet av ett insolvensförfarande väljer att flytta sitt driftställe till den medlemsstat som har det förmånligaste regelverket (s.k. forum shopping).

I artikel 4 finns det bestämmelser om att den domstol som får en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande på eget initiativ ska pröva om den enligt artikel 3 är behörig att inleda ett insolvensförfarande och i sitt beslut ange bl.a. om det är fråga om ett huvudinsolvensförfarande eller ett territoriellt insolvensförfarande. Enligt artikel 5 kan ett beslut om

att inleda ett huvudinsolvensförfarande överklagas av bl.a. gäldenären och borgenärerna.

EU-domstolen har vid flera tillfällen prövat avgränsningen mellan 2000 års insolvensförordning och de gemensamma EU-reglerna om vilken medlemsstats domstol som kan pröva en privaträttslig tvist, som numera finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (2012 års Bryssel I-förordning). Domstolen har fastslagit att insolvensförordningen inte endast ska tillämpas på insolvensförfaranden, utan även på en talan som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta. I 2015 års insolvensförordning kodifieras EU-domstolens praxis och det anges uttryckligen att domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet har inletts ska vara behöriga att pröva en talan som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta (artikel 6). Exempel på en sådan talan är en talan om återvinning riktad mot svarande i andra medlemsstater samt en talan som avser skyldigheter som uppkommer under insolvensförfarandet, såsom förskottsbetalning av förfarandekostnaderna. En talan om fullgörelse av skyldigheter enligt ett avtal som gäldenären ingick före inledandet av insolvensförfarandet utgör däremot inte en direkt följd av förfarandet (skäl 35).

På motsvarande sätt som 2000 års insolvensförordning reglerar 2015 års insolvensförordning endast den internationella behörigheten. Att närmare bestämma vilka domstolar eller motsvarande organ i en medlemsstat som har behörighet att inleda ett insolvensförfarande (lokal behörighet) överlämnas till nationell rätt (skäl 26).

5.3 Tillämplig lag

Några större förändringar görs inte beträffande reglerna om tillämplig lag. Utgångspunkten är fortfarande att det är lagen i den medlemsstat där förfarandet pågår (lex concursus) som gäller och undantag från detta gäller endast om insolvensförordningen föreskriver det (artikel 7).

Liksom i 2000 års insolvensförordning finns det vissa undantagsbestämmelser som anger att inledandet av ett insolvensförfarande inte ska påverka den tillämpliga lagen. Det gäller bl.a. tredje mans sakrättsliga skydd (artikel 8), borgenärs rätt till kvittning (artikel 9), återtagandeförbehåll (artikel 10) och verkan på registrerade rättigheter (artikel 14). Vissa mindre ändringar görs när det gäller tillämplig lag vid avtal om fast egendom (artikel 11) och vid anställningsavtal (artikel 13). Bakgrunden till dessa ändringar är att det i vissa medlemsstater föreskrivs att uppsägningar och ändringar av dessa avtalstyper under tiden för ett inlett insolvensförfarande ska godkännas av domstol. En nyhet i 2015 års insolvensförordning är att det finns en lagvalsregel om verkningar av ett insolvensförfarande på ett pågående skiljeförfarande beträffande egendom eller rättigheter som insolvensförfarandet avser (artikel 18).

5.4 Erkännande av insolvensförfaranden

Enligt 2015 års insolvensförordning gäller, på samma sätt som enligt 2000 års förordning, att beslut om att inleda ett insolvensförfarande, som har fattats av en behörig domstol i en medlemsstat och som har verkan där, som utgångspunkt ska erkännas i alla andra medlemsstater (artiklarna 19 och 20). Även andra beslut med anknytning till insolvensförfarandet ska erkännas utan krav på ytterligare formaliteter. När det gäller de senare besluten tas dock en bestämmelse bort om att medlemsstaterna inte behöver erkänna eller verkställa ett beslut, om detta skulle innebära att den personliga friheten eller posthемligheten kränks (artikel 32, jfr artikel 25.3 i 2000 års insolvensförordning).

Vidare innebär reglerna om erkännande att en förvaltare i ett insolvensförfarande är behörig att verka i andra medlemsstater under vissa angivna förutsättningar. Förvaltarens behörighet utvidgas till att omfatta rätten att använda tvångsåtgärder vid utövandet av sitt uppdrag i en annan medlemsstat än inledandestaten. En sådan rätt finns dock endast under förutsättning att tvångsåtgärden beslutats av domstol (artikel 21).

2015 års insolvensförordning innehåller även bestämmelser om offentliggörande och registrering av insolvensförfaranden beslutade i en annan medlemsstat (artiklarna 28 och 29), infriande av en skuld till gäldenären (artikel 31) och rätten att vägra erkännande på grund av ordre public (artikel 33). Flera av dessa bestämmelser har sina motsvarigheter i 2000 års insolvensförordning och överförs i huvudsak oförändrade eller med endast mindre ändringar. En väsentlig nyhet är att det införs en skyldighet för medlemsstaterna att inrätta ett eller flera nationella insolvensregister. Registren ska innehålla vissa uppgifter om gäldenären och förvaltaren samt information om insolvensförfarandet. Dessa nationella insolvensregister ska kopplas samman och göras tillgängliga elektroniskt via den europeiska e-juridikportalen (artiklarna 24–27). Avsikten med insolvensregistren är att förbättra möjligheterna för berörda borgenärer och domstolar att få del av relevant information i rätt tid och förhindra att parallella insolvensförfaranden inleds (skäl 76).

5.5 Sekundära insolvensförfaranden

Tredje kapitlet i 2015 års insolvensförordning behandlar sekundära insolvensförfaranden (artiklarna 34–52). Liksom hittills finns gemensamma regler om t.ex. förutsättningar för att inleda ett förfarande (artikel 34), tillämplig lag (artikel 35) och rätt att begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds (artikel 37). Emellertid tillkommer flera nya bestämmelser och de hittillsvarande ändras också i viss utsträckning. Till exempel införs regler om förfarandet för inledandet av ett sekundärt insolvensförfarande (artikel 38), förvaltarens rätt att begära rättslig prövning av ett beslut om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande (artikel 39), verkningar av att ett insolvensförfarande avslutas (artikel 48) och omvandling av ett sekundärt insolvensförfarande till en annan typ av insolvensförfarande (artikel 51).

I 2015 års insolvensförordning införs det en möjlighet att undvika sekundära insolvensförfaranden, samtidigt som de lokala borgenärernas fordringar tryggas. Detta åstadkoms genom att förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet gör ett ensidigt åtagande att, inom ramen för huvudinsolvensförfarandet, behandla de lokala borgenärerna som om ett sekundärt förfarande hade inletts. Åtagandet måste godkännas av de lokala borgenärerna enligt de nationella regler som gäller för kvalificerad majoritet vid antagande av rekonstruktionsplaner (artikel 36). Om ett åtagande har blivit bindande, måste en begäran om att ett sekundärt insolvensförfarande ska inledas göras inom 30 dagar från det att godkännandet för åtagandet har meddelats (artikel 37.2). Domstolen ska inte inleda ett sekundärt insolvensförfarande om den är övertygad om att åtagandet ger de lokala borgenärerna tillräckligt skydd (artikel 38.2).

Trots att det enligt 2000 års insolvensförordning finns skyldigheter för förvaltarna i huvudinsolvensförfarandet och sekundärförfarandena att samarbeta med varandra och att sammanslutningar för förvaltare har utarbetat riktlinjer för denna samverkan, har samarbetet inte ansetts fungera särskilt väl i praktiken. Det har dessutom ansetts vara en brist att förordningen inte innehåller några bestämmelser om skyldighet för domstolar eller för domstolar och förvaltare att samarbeta med varandra. Mot denna bakgrund innehåller 2015 års insolvensförordning flera nya regler om samarbete och kommunikation mellan de aktörer som är involverade i huvudförfarandet och sekundärförfarandena (artiklarna 41–44). Dessa regler omfattar både samarbete mellan förvaltare, mellan olika domstolar och mellan domstolar och förvaltare. De reglerar även kostnaderna för samarbetet och kommunikationen. Syftet med de nya bestämmelserna är att förvaltare och domstolar ska kunna samordna sina ageranden och att underlätta gränsöverskridande samarbete vid insolvensförfaranden i olika medlemsstater som avser samma gäldenär.

5.6 Information till utländska borgenärer

För att utländska borgenärer ska få vetskap om ett pågående insolvensförfarande anges i artikel 54 i 2015 års insolvensförordning att den behöriga domstolen eller den förvaltare som utsetts omedelbart ska underrätta de kända utländska borgenärerna när ett förfarande har inletts. Underrättelsen ska normalt ske genom användandet av ett standardformulär, som ska fastställas av kommissionen.

Enligt artikel 53 får en utländsk borgenär anmäla fordringar på det sätt som godtas enligt lagstiftningen i inledandestaten. Vidare anges i artikel 55 att den utländska borgenären får anmäla sin fordran på ett standardformulär, som ska fastställas av kommissionen. Av samma artikel framgår att fordringen ska anmälas inom den tidsfrist som föreskrivs i inledandestaten. För en utländsk borgenär får tidsfristen dock inte understiga 30 dagar från det att beslutet om att inleda insolvensförfarandet offentliggjordes i insolvensregistret.

5.7 Insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern

I 2015 års insolvensförordning finns nya regler om insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern (artiklarna 56–77). Dessa skapar inte något gemensamt insolvensförfarande för företag som tillhör samma koncern, utan handlar främst om samarbete och kommunikation mellan förvaltare, mellan domstolar och mellan domstolar och förvaltare. Samarbetet kan ha olika former och t.ex. bestå av skriftliga eller muntliga överenskommelser och upprättande av gemensamma rekonstruktionsplaner. Syftet med de nya reglerna är att säkerställa en effektiv förvaltning av insolvensförfaranden som rör olika företag som ingår i samma koncern. De olika förvaltarna och de berörda domstolarna har därför en liknande skyldighet att samarbeta och kommunicera med varandra som de har som medverkar i huvudinsolvensförfaranden och sekundära insolvensförfaranden rörande samma gäldenär (se artiklarna 56–58). Samarbetet mellan förvaltare ska inte strida mot borgenärernas intressen i respektive förfarande och syftet med samarbetet är att finna lösningar som främjar synergieffekter i hela koncernen.

Ytterligare en nyhet i 2015 års förordning är att det införs en möjlighet till samordning av insolvensförfaranden för medlemmar av en koncern (se artiklarna 61–77). Målet med denna samordning är att säkerställa en ändamålsenlig förvaltning av insolvensförfarandena, med bibehållen respekt för varje koncernmedlems status som separat juridisk person (skäl 54 och 57). Samordning ska ske genom att en person utses till samordnare av de insolvensförfaranden som gäller koncernen. Samordnaren ska bl.a. lämna rekommendationer och föreslå en samordningsplan för koncernen. Utmärkande för hela samordningsförfarandet är att det präglas av frivillighet. Det gäller både de utsedda förvaltarnas rätt att reservera sig mot att delta i förfarandet och verkan av samordnarens rekommendationer och samordningsplan.

6 Kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning

6.1 En ny kompletteringslag

Regeringens förslag: Kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning ska tas in i en ny lag.

Hänvisningar till den nya kompletteringslagen och 2015 års insolvensförordning ska införas i vissa lagar.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen lämnar inget förslag om följdändringar i annan lagstiftning.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag: 2015 års insolvensförordning är en EU-förordning och är därför direkt tillämplig. Det innebär att den inte får införlivas utan ska tillämpas direkt. Detta hindrar dock inte att det i nationell rätt införs kompletterande bestämmelser till förordningen. Medlemsstaterna är tvärtom skyldiga att se till att förordningen kan tillämpas i praktiken och får effektivt genomslag. För att reglerna i 2015 års insolvensförordning ska kunna tillämpas på ett ändamålsenligt sätt behövs det, på motsvarande sätt som till 2000 års insolvensförordning, vissa kompletterande bestämmelser på nationell nivå.

De bestämmelser som nu föreslås komplettera 2015 års insolvensförordning motsvarar delvis vad som gäller enligt 2005 års kompletteringslag. En lösning skulle därmed kunna vara att ta in de nya kompletterande bestämmelserna i den nuvarande lagen.

En sådan lösning bedöms dock leda till en svåröverskådlig reglering. Regeringens förslag innebär nämligen att det införs flera nya bestämmelser som endast kommer att vara aktuella vid insolvensförfaranden som omfattas av 2015 års insolvensförordning. Samtidigt kommer 2000 års insolvensförordning och dess kompletterande bestämmelser att fortsätta gälla under en övergångsperiod. Genom att samla de bestämmelser som kompletterar 2015 års insolvensförordning i en ny lag blir det tydligare för tillämparna vilka kompletterande bestämmelser som gäller för insolvensförfaranden som omfattas av de olika versionerna av insolvensförordningen (se vidare avsnitt 7 om 2000 års insolvensförordnings fortsatta tillämplighet). En sådan lösning skapar också ett ökat utrymme för att göra redaktionella och språkliga ändringar för att regleringen ska bli mer överskådlig.

Sammanfattningsvis anser regeringen, i likhet med utredningen, att det är motiverat att 2005 års kompletteringslag upphävs och ersätts av en ny kompletteringslag.

Konkurslagen (1987:672) och lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion innehåller hänvisningar till 2005 års kompletteringslag. Vidare finns det hänvisningar till 2000 års insolvensförordning i lagen (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land och lagen (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land. Dessa hänvisningar bör ändras så att de i stället avser den nya kompletteringslagen respektive 2015 års insolvensförordning.

6.2 Insolvensförfaranden som omfattas

<p>Regeringens förslag: I den nya kompletteringslagen ska det anges att konkurs, företagsrekonstruktion, skuldsanering och F-skuldsanering omfattas av 2015 års insolvensförordning.</p>

Utredningens förslag överensstämmer i sak med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag: På motsvarande sätt som hittills bör det av kompletteringslagen framgå vilka svenska insolvensförfaranden som omfattas av EU:s gränsöverskridande regler.

Svenska insolvensförfaranden som omfattas av 2015 års insolvensförordning är konkurs, företagsrekonstruktion och skuldsanering (se bilaga A till 2015 års insolvensförordning). Till skillnad från 2000 års insolvensförordning omfattas alltså även skuldsanering av tillämpningsområdet.

Sedan den 1 november 2016 består det svenska skuldsaneringsinstitutet av två skuldsaneringsformer: skuldsanering enligt skuldsaneringslagen (2016:675) och F-skuldsanering enligt lagen (2016:676) om skuldsanering för företagare. Enligt regeringens mening omfattas båda dessa skuldsaneringsformer av förordningen och dess bilaga A, vilket även utredningen har utgått från. Justitiedepartementet har i en skrivelse till kommissionen gett uttryck för denna uppfattning och kommissionen har meddelat att den instämmer i bedömningen.

Mot denna bakgrund föreslår regeringen att det i kompletteringslagen ska anges att de insolvensförfaranden som omfattas av 2015 års insolvensförordning är konkurs, företagsrekonstruktion, skuldsanering och F-skuldsanering.

6.3 Svensk domstols och annan svensk myndighets behörighet

Regeringens förslag: En ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ska anses avse ett huvudinsolvensförfarande, om det inte anges att den avser ett territoriellt insolvensförfarande. Sökanden ska ange och styrka de omständigheter som ligger till grund för svensk domstols behörighet och för det förfarande enligt förordningen som ansökan avser.

En ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering ska alltid anses avse ett huvudinsolvensförfarande.

Om det för en talan som har nära samband med ett pågående insolvensförfarande finns svensk domsrätt men det saknas en behörig domstol, ska reservforum vara den tingsrätt som insolvensförfarandet har inletts vid eller, om insolvensförfarandet inte inleds vid domstol, som ett beslut om att inleda insolvensförfarandet kan överklagas till.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen föreslår dock att Stockholms tingsrätt ska vara reservforum för en talan som har nära samband med insolvensförfarandet.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot utredningens förslag. *Sveriges advokatsamfund* anser att den domstol som handlägger insolvensförfarandet bör vara reservforum.

Skälen för regeringens förslag

Svensk domsrätt och lokal behörighet

Kronofogdemyndighetens och svenska domstolars internationella behörighet att inleda ett insolvensförfarande följer direkt av 2015 års insolvensförordning (se artikel 2.6 och artikel 3).

Om svensk domstol eller annan svensk myndighet är behörig, avgörs den lokala behörigheten av nationell rätt (skäl 26). Det innebär att det i svensk rätt bör finnas bestämmelser som pekar ut vilken domstol eller annan myndighet som är behörig att pröva en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande.

En ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering ska ges in till Kronofogdemyndigheten (se 4 § skuldsaneringslagen [2016:675] och 4 § lagen [2016:676] om skuldsanering för företagare). Eftersom Kronofogdemyndigheten sedan 2006 är en rikstäckande myndighet behövs det inte några ytterligare bestämmelser om lokal behörighet i fråga om att inleda ett skuldsaneringsförfarande.

När det gäller konkurs och företagsrekonstruktion hänvisar både konkurslagen (1987:672) och lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion till de allmänna forumreglerna i tvistemål som angår betalningsskyldighet i allmänhet (2 kap. 1 § konkurslagen och 2 kap. 1 § lagen om företagsrekonstruktion). Dessa forumregler, som finns i 10 kap. rättegångsbalken, innebär bl.a. att domstolen i den ort där gäldenären har hemvist eller säte är behörig (10 kap. 1 § rättegångsbalken). Även om gäldenären saknar hemvist eller säte i Sverige, finns bestämmelser om lokal behörighet som kan bli tillämpliga. Till exempel kan domstolen på den ort där gäldenären har tillgångar (10 kap. 3 § första stycket rättegångsbalken) eller har ingått avtal eller skuldsatt sig (10 kap. 4 § rättegångsbalken) vara behörig.

Det finns alltså redan nationella bestämmelser om lokal behörighet i de situationer där 2015 års insolvensförordning ger svensk domstol eller någon annan svensk myndighet internationell behörighet att inleda ett insolvensförfarande. Enligt regeringens bedömning behövs det därför inte några kompletterande bestämmelser i detta avseende.

Ansökans innehåll

Domstolen – som i detta sammanhang avser även andra behöriga organ (artikel 2.6) – ska självant pröva sin internationella behörighet och i samband med det bedöma om det är fråga om ett huvudinsolvensförfarande eller ett territoriellt insolvensförfarande. Att domstolen ska göra denna bedömning framgår numera direkt av förordningen (se artikel 4.1). Om omständigheterna i ärendet ger upphov till tvivel om domstolens behörighet, bör domstolen kräva att gäldenären lämnar ytterligare bevisning till stöd för sina påståenden och, om tillämplig rätt för insolvensförfarandet så tillåter, ge borgenärerna möjlighet att lägga fram sina synpunkter beträffande domstolens behörighet (se skäl 32).

Beträffande konkurs framgår det av 2 kap. 1 § konkurslagen att sökanden i ansökan ska ange och styrka de omständigheter som grundar rättens behörighet. Om ansökan inte är komplett, ska sökanden föreläggas att komplettera den vid äventyr att ansökan kan komma att avvisas. Enligt 2 kap. 1 § lagen om företagsrekonstruktion ska på motsvarande sätt en ansökan om företagsrekonstruktion innehålla uppgifter om de omständigheter som grundar rättens behörighet. Av 2 kap. 5 § samma lag framgår att sökanden vid äventyr av avvisning ska föreläggas att komplettera en ansökan som inte är komplett.

Även i 2005 års kompletteringslag finns det bestämmelser om ansökans innehåll. Enligt dessa ska sökanden i ansökan styrka grunderna för dels svensk domstols behörighet, dels den typ av förfarande enligt förordningen som ansökan avser (huvudinsolvensförfarande eller territoriellt begränsat insolvensförfarande). Kompletteringslagens bestämmelser avser alltså den internationella behörigheten och ska läsas tillsammans med bestämmelserna om ansökans innehåll i 2 kap. 1 § konkurslagen och 2 kap. 1 § lagen om företagsrekonstruktion. Vidare gäller enligt 2005 års kompletteringslag att en ansökan ska avse ett huvudinsolvensförfarande, om inte sökanden uttryckligen angett att den ska avse ett territoriellt insolvensförfarande. Denna förenkling av ansökningsförfarandet infördes mot bakgrund av att förfarandet i de allra flesta fall kommer att gälla ett huvudinsolvensförfarande (prop. 2005/06:37 s. 30). Om ansökan inte innehåller de uppgifter som behövs för domstolens prövning, kan domstolen avvisa ansökan.

2015 års insolvensförordning innebär inte någon egentlig ändring av domstolens skyldighet att pröva sin behörighet. Med hänsyn till det anser regeringen att det i den nya kompletteringslagen bör tas in bestämmelser om ansökan som motsvarar dem som finns i 2005 års kompletteringslag. Bestämmelserna bör, liksom de hittillsvarande, gälla för ansökningar om konkurs eller företagsrekonstruktion.

När det gäller ansökningar om skuldsanering eller F-skuldsanering är situationen en annan. En sådan ansökan förutsätter att gäldenären har sina huvudsakliga intressen i Sverige (se 6 § skuldsaneringslagen och 7 § lagen om skuldsanering för företagare). I skuldsaneringslagarna anges vidare att gäldenären i ansökan ska lämna uppgifter som visar att han eller hon har sina huvudsakliga intressen i Sverige – dvs. grunden för den internationella behörigheten enligt artikel 3.1 – och att sökanden vid äventyr av avvisning ska föreläggas att komplettera en bristfällig ansökan (12 och 13 §§ skuldsaneringslagen och 13 och 15 §§ lagen om skuldsanering för företagare). Regeringen bedömer därför att det för skuldsanering och F-skuldsanering inte behövs några kompletterande bestämmelser om ansökans innehåll. Som utredningen föreslår är det dock lämpligt att i kompletteringslagen ta in en upplysningsbestämmelse om att en ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering endast kan avse ett huvudinsolvensförfarande.

Överklagande av ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande

Enligt 2015 års insolvensförordning får gäldenären och en borgenär föra talan vid domstol mot ett beslut om att inleda ett huvudinsolvensförfarande på grundval av internationell behörighet (artikel 5.1). Förordningen tillåter även att medlemsstaterna föreskriver att ytterligare parter får angripa beslutet rättsligt liksom att det sker på annan grund än bristande internationell behörighet (artikel 5.2).

Enligt svensk rätt kan ett beslut att inleda ett insolvensförfarande överklagas även på andra grunder än bristande internationell behörighet (se 16 kap. 5 § konkurslagen, 4 kap. 11 § lagen om företagsrekonstruktion, 45 § skuldsaneringslagen och 47 § lagen om skuldsanering för företagare). När det gäller frågan om vem eller vilka som får överklaga ett

sådant beslut är utgångspunkten att den som överklagar beslutet ska ha ett intresse av att få till stånd en ändring.

Regeringen delar utredningens bedömning att svensk rätt redan uppfyller förordningens krav på möjligheter att överklaga beslut om att inleda ett insolvensförfarande. Det behövs därför inte några kompletterande bestämmelser om överklagande.

Reservforum vid en talan som har ett nära samband med ett pågående insolvensförfarande

Enligt artikel 6 i 2015 års insolvensförordning är domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium ett insolvensförfarande har inletts behöriga att även pröva en talan som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta. Det kan handla om en återvinningstalan eller en talan som avser skyldigheter som uppkommer under insolvensförfarandet (skäl 35). Det går inte att utesluta att det uppstår situationer då det finns svensk domsrätt enligt artikel 6 i 2015 års insolvensförordning, men de svenska reglerna inte pekar ut någon lokalt behörig domstol. För sådana situationer är det lämpligt att det i kompletteringslagen anges ett reservforum där talan kan prövas.

Utredningen föreslår att Stockholms tingsrätt ska vara reservforum. Anledningen till detta är främst att Stockholms tingsrätt är reservforum i andra sammanhang, t.ex. enligt lagen (2014:912) med kompletterande bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och internationell verkställighet av vissa avgöranden.

Regeringen anser emellertid, i likhet med *Sveriges advokatsamfund*, att det finns fördelar med att den domstol – tingsrätt – som handlägger insolvensförfarandet också är reservforum för en talan med nära samband till förfarandet. En sådan ordning innebär bl.a. att det vid den handläggande domstolen finns kunskap om insolvensförfarandet och att både parternas och det allmännas kostnader bör kunna hållas nere eftersom handläggningen koncentreras. Att Stockholms tingsrätt är reservforum i andra fall är inte ett tillräckligt skäl mot en ordning med konkursdomstolen som reservforum. I de fallen förs det nämligen generellt inte redan en talan med nära samband vid en svensk domstol.

Det kan antas att en talan med nära samband till insolvensförfarandet framför allt kan komma att aktualiseras om det har inletts ett konkursförfarande eller ett förfarande om företagsrekonstruktion. Frågan om vilket slags talan som faller under artikel 6 är emellertid i grunden en fråga för rättstillämpningen och ytterst EU-domstolen att avgöra. Det går därför inte att utesluta att en talan enligt artikel 6 även kan ha ett nära samband till ett skuldsaneringsförfarande. I en sådan situation skulle det inte finnas ett pågående insolvensförfarande i en domstol, eftersom Kronofogdemyndigheten är prövningsinstans i skuldsaneringsärenden. Att låta Kronofogdemyndigheten pröva en talan med nära samband till skuldsaneringsärendet är inte ändamålsenligt och är inte heller möjligt enligt förordningen (se artikel 2.6.i) och artikel 6). Reservforum i sådana situationer bör i stället vara den tingsrätt som ett beslut om att inleda ett skuldsaneringsförfarande kan överklagas till.

Sammantaget föreslår regeringen därför att den tingsrätt vid vilken ett insolvensförfarande har inletts eller till vilken ett beslut om att inleda ett

insolvensförfarande kan överklagas ska vara reservforum för en talan med nära samband till insolvensförfarandet.

6.4 Tillämplig lag

Regeringens bedömning: Det behövs inte några kompletterande bestämmelser om tillämplig lag.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna delar eller har inga synpunkter på utredningens bedömning.

Skälen för regeringens bedömning: I 2015 års insolvensförordning finns enhetliga lagvalsregler som ersätter nationella internationellt privaträttsliga regler (artikel 7 och skäl 66). Vid sidan av förordningen saknas alltså utrymme att nationellt föreskriva att någon annan rättsordning ska tillämpas.

Som utredningen konstaterar motsvarar bestämmelserna om tillämplig lag i 2015 års insolvensförordning i princip bestämmelserna i 2000 års förordning. De största skillnaderna rör lagval vid avtal om fast egendom och vid anställningsavtal. Bakgrunden till dessa ändringar är att det i vissa medlemsstater föreskrivs att uppsägningar och ändringar av dessa avtalstyper under tiden för ett inlett insolvensförfarande ska godkännas av domstol. Några sådana godkännanden krävs dock inte i Sverige och de ändrade reglerna medför därför inte något behov av kompletterande bestämmelser i svensk rätt.

En annan nyhet i 2015 års insolvensförordning är att det finns en lagvalsregel avseende verkningar av ett insolvensförfarande på ett pågående skiljeförfarande beträffande egendom eller rättigheter som insolvensförfarandet avser (artikel 18). Denna bestämmelse reglerar uttömmande frågan om tillämplig lag och behöver inte kompletteras på nationell nivå.

Mot denna bakgrund bedömer regeringen att det inte behövs några kompletterande bestämmelser om tillämplig lag.

6.5 Erkännande av insolvensförfaranden

Regeringens bedömning: Det behövs inte några kompletterande bestämmelser om erkännande av utländska insolvensförfaranden.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna delar eller har inga synpunkter på utredningens bedömning.

Skälen för regeringens bedömning: Ett grundläggande syfte med de gemensamma EU-reglerna är att medlemsstaterna ska erkänna varandras insolvensförfaranden. Enligt båda insolvensförordningarna gäller därför att ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande, fattat av en behörig domstol i en medlemsstat och som har verkan där, ska erkännas i alla andra medlemsstater. Detta gäller oavsett om förfarandet är ett huvudinsolvensförfarande eller ett territoriellt insolvensförfarande och oavsett

om det senare är ett självständigt eller sekundärt förfarande. Vidare innebär reglerna om erkännande att en förvaltare i ett insolvensförfarande har behörighet att verka i andra medlemsstater under vissa angivna förutsättningar.

Bestämmelserna om erkännande i 2015 års insolvensförordning är till viss del ändrade i förhållande till 2000 års förordning. Till exempel utvidgas förvaltarens behörighet något så att den omfattar en rätt för förvaltaren att använda tvångsmedel vid utövandet av sitt uppdrag i en annan medlemsstat än inledandestaten. En sådan rätt finns dock endast under förutsättning att tvångsåtgärden beslutats av domstol (artikel 21.3). För svensk del bör denna ändring inte ha någon större betydelse. En utländsk förvaltare kan, i samma utsträckning som en svensk förvaltare, framställa en begäran hos domstol om att tvångsåtgärder ska vidtas.

Vidare görs i 2015 års insolvensförordning en ändring i bestämmelserna om erkännande och verkställighet av andra beslut (artikel 32). Det anges inte längre att medlemsstaterna inte behöver erkänna eller verkställa ett beslut, om detta skulle innebära att den personliga friheten eller posthemligheten kränks. Det finns dock fortfarande en möjlighet för en medlemsstat att vägra att erkänna ett beslut om det skulle vara uppenbart oförenligt med grunderna för den statens rättsordning (artikel 33).

Regeringen bedömer sammanfattningsvis att 2015 års insolvensförordning inte behöver kompletteras med regler om erkännande av insolvensförfaranden i andra medlemsstater.

6.6 Kungörande och registrering av utländska insolvensförfaranden

Regeringens förslag: Vid offentliggörande enligt artikel 28 i 2015 års insolvensförordning av ett insolvensförfarande som har beslutats i en annan medlemsstat ska beslutet anmälas till Bolagsverket för kungörande i Post- och Inrikes Tidningar.

När ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande har meddelats i en annan medlemsstat och förfarandet avser en gäldenär med ett driftställe som har registrerats i filialregistret eller med fast egendom i Sverige, ska beslutet registreras i enlighet med vad som gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register. Också i andra fall ska utländska beslut få registreras. Det utländska beslutet ska anmälas till Bolagsverket, som ska underrätta den som för respektive register.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om vad som ska framgå av en anmälan om kungörande eller registrering.

Bolagsverket ska ta ut avgifter för kungörande och hantering av anmälan om registrering. Regeringen ska få meddela föreskrifter om avgifternas storlek.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens. Utredningen föreslår att bestämmelserna i 2005 års kompletteringslag om

kungörande och registrering av utländska insolvensförfaranden ska föras över i princip oförändrade till den nya kompletteringslagen.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag

Nuvarande regler om kungörande och registrering

Bestämmelser om kungörande och registrering finns i 3 § i 2005 års kompletteringslag. Dessa bestämmelser kompletterar artiklarna 21 och 22 i 2000 års insolvensförordning och innebär att det ska göras en anmälan för kungörande till Bolagsverket när ett huvudinsolvensförfarande har inletts i en annan medlemsstat och förfarandet avser en gäldenär med driftställe i Sverige. Även i andra fall får beslut anmälas till Bolagsverket för kungörande. Vidare innebär reglerna att det som i svensk lag eller annan författning gäller i fråga om registrering av beslut om konkurs i offentliga register, också gäller i fråga om registrering av beslut om huvudinsolvensförfarande som meddelats i en annan medlemsstat. Beslutet ska i sådana fall anmälas till Bolagsverket, som ska underrätta den som för registret i fråga. Bolagsverkets kostnader för kungörande och registrering är avgiftsfinansierade. Regeringen har bemyndigats att meddela föreskrifter om anmälan och om avgifternas storlek.

Kungörande

När det gäller offentliggörande av utländska insolvensförfaranden innebär de nya reglerna, till skillnad från vad som gäller enligt 2000 års insolvensförordning, att offentliggörande ska vara obligatoriskt i de medlemsstater där gäldenären har ett driftställe (artikel 28.1 i 2015 års insolvensförordning). Det finns således inte längre något utrymme för en medlemsstat att på nationell nivå föreskriva i vilka situationer som offentliggörande ska ske. Vidare innebär bestämmelserna i 2015 års insolvensförordning att det inte längre anges någon begränsning till att endast huvudinsolvensförfaranden ska offentliggöras.

Mot denna bakgrund bedömer regeringen att det inte är möjligt att, som utredningen föreslår, föra över den hittillsvarande bestämmelsen om kungörande till den nya kompletteringslagen. I stället bör en ny kompletterande bestämmelse utformas så att den endast avser hur ett offentliggörande enligt förordningen ska fullgöras i Sverige. I detta avseende bör samma förfarande som hittills användas, dvs. det beslutade insolvensförfarandet bör anmälas till Bolagsverket för kungörande i Post- och Inrikes Tidningar. Regeringen föreslår en bestämmelse med sådant innehåll.

Registrering

Enligt 2015 års insolvensförordning ska ett insolvensförfarande som har inletts i en annan medlemsstat registreras i offentliga register, om det uppställs ett sådant krav i lagen i den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe som har registrerats i ett offentligt register där eller i lagen i den medlemsstat där fast egendom som tillhör gäldenären är belägen. Registrering får även begäras i varje annan medlemsstat, under förut-

sättning att registreringen är förenlig med lagstiftningen i den medlemsstat där registret förs (artikel 29). Bestämmelserna skiljer sig på flera sätt från de motsvarande bestämmelserna i 2000 års förordning, som i huvudsak anger att en förvaltare får begära att ett huvudinsolvensförfarande registreras i en annan medlemsstat och att en medlemsstat får föreskriva att registrering av utländska huvudinsolvensförfaranden ska vara obligatoriskt i den medlemsstaten (artikel 22 i 2000 års insolvensförordning).

Utredningen föreslår att bestämmelsen om registrering i 2005 års kompletteringslag förs över till den nya lagen, dock med den skillnaden att registrering av det utländska insolvensförfarandet ska ske enligt vad som gäller för insolvensförfaranden i Sverige. Enligt regeringens mening innebär dock de nya reglerna i förordningen att det finns anledning att överväga en annan lösning än den som utredningen föreslår.

Som anges ovan innebär 2015 års insolvensförordning att en medlemsstat på nationell nivå kan föreskriva att ett utländskt insolvensförfarande ska registreras, om gäldenären har ett driftställe där eller om det där finns fast egendom som tillhör gäldenären. Det anges alltså inte längre någon begränsning till att endast huvudinsolvensförfaranden ska kunna registreras. Enligt regeringens mening är det lämpligt att inte heller i svensk rätt begränsa registreringskyldigheten till att gälla enbart för huvudinsolvensförfaranden.

Enligt 2015 års insolvensförordning är möjligheten att meddela föreskrifter om obligatorisk registrering begränsad till de fall då gäldenären har ett driftställe som har registrerats i Sverige eller det här finns fast egendom som tillhör gäldenären. Enligt regeringens mening bör det föreskrivas en registreringskyldighet för båda dessa situationer. Utländska beslut om insolvensförfaranden, särskilt huvudinsolvensförfaranden, kan nämligen få verkningar i Sverige på samma sätt som svenska beslut. Det är därför rimligt att borgenärer och andra berörda får så goda förutsättningar som möjligt att skaffa sig kunskap om det inledda insolvensförfarandet (jfr prop. 2005/06:37 s. 32 f.).

När det sedan gäller förfarandet för registrering anser regeringen, i likhet med utredningen, att det är lämpligt att det utländska beslutet anmäls till Bolagsverket, som sedan får underrätta dem som för de olika registren. Till skillnad från utredningen anser regeringen dock att det är ändamålsenligt att behålla hittillsvarande ordning, dvs. att motsvarande registreringskyldighet bör gälla för utländska insolvensförfaranden som för svenska konkursbeslut. Även om ett utländskt förfarande påminner mer om företagsrekonstruktion eller skuldsanering, bör alltså det som gäller för registrering av konkursbeslut gälla för det utländska förfarandet. På så sätt skapas förutsebarhet för den som ska fullgöra registreringskyldigheten och undviks svåra gränsdragningar.

Vidare anges i förordningen att förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar får begära registrering i varje annan medlemsstat, under förutsättning att registreringen är förenlig med lagstiftningen i den medlemsstat där registret förs (artikel 29.2). Bestämmelsen ger således medlemsstaterna möjlighet att föreskriva att det ska vara tillåtet att registrera utländska insolvensförfaranden även i situationer då gäldenären inte har ett driftställe eller fast egendom i den aktuella medlemsstaten. Enligt regeringens mening kan en sådan

möjlighet till registrering bidra till att förhindra illojala beteenden hos gäldenären och att skydda tredje man. En sådan ordning kan inte heller antas leda till en alltför stor administrativ börda eller till ett omotiverat intrång i den personliga integriteten. Liksom i de obligatoriska fallen bör registrering nämligen endast få ske på motsvarande sätt som för svenska konkursbeslut. En sådan ordning innebär att registrering av beslut endast kommer att ske i de register som är relevanta i det enskilda fallet. Vidare får det förutsättas att endast insolvensförfaranden med en inte obetydlig anknytning till Sverige anmäls för registrering här. Regeringen bedömer därför att det är lämpligt att utnyttja möjligheten att tillåta registrering även i fall då gäldenären inte har ett driftställe eller fast egendom i Sverige. Liksom i de obligatoriska fallen bör det utländska beslutet anmälas till Bolagsverket, som får vidarebefordra uppgifterna till den som för respektive register.

Sammantaget föreslår regeringen att när ett insolvensförfarande har beslutats i en annan medlemsstat och förfarandet avser en gäldenär med ett driftställe som har registrerats här eller som har fast egendom i Sverige, ska det som enligt svensk lag eller annan författning gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register gälla också för det insolvensförfarande som har beslutats i den andra medlemsstaten. Beslutet ska anmälas till Bolagsverket, som ska underrätta den som för respektive register. Dessutom föreslår regeringen att en anmälan för registrering av ett utländskt insolvensförfarande ska få göras även i andra fall.

Det bör uppmärksammas att 2015 års insolvensförordning även innehåller bestämmelser om inrättande och drift av s.k. insolvensregister (artiklarna 24–27). Som anges i avsnitt 3 avser regeringen emellertid att behandla dessa frågor i ett senare lagstiftningsärende.

Offentliggörande och registrering av svenska insolvensförfaranden i andra medlemsstater

Artiklarna 28 och 29 i 2015 års insolvensförordning innebär även att svenska insolvensförfaranden behöver eller får offentliggöras och registreras i andra medlemsstater. I förordningen anges att det är förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar som ansvarar för att förfarandet offentliggörs och registreras.

I 2005 års kompletteringslag finns det en särskild bestämmelse om att det är konkursförvaltaren och rekonstruktören som har registrerings-skyldigheten. Bestämmelsen har sin grund i att det i 2000 års förordning anges att det är förvaltaren eller den behöriga myndigheten i inledandestaten som ska vidta åtgärder så att registrering sker. Utan ett tydliggörande av vem av dessa aktörer som ska fullgöra registrerings-skyldigheten finns det en risk för dubbelarbete eller att skyldigheten inte fullgörs.

I likhet med utredningen bedömer regeringen att det inte behövs en motsvarande bestämmelse i den nya kompletteringslagen. Det framgår direkt av 2015 års insolvensförordning att det, beroende på vilket insolvensförfarande som har inletts, är konkursförvaltaren, rekonstruktören eller skuldsaneringsgäldenären som ansvarar för att bestämmelserna om offentliggörande och registrering följs. Domstolen har inte längre något

ansvar för fullgörandet av registreringen och det bör därför inte uppstå några oklarheter i fråga om vem som är skyldig att se till att insolvensförfarandet offentliggörs eller registreras.

Avgifter och bemyndiganden

Bolagsverket kommer att få kostnader för hanteringen av anmälningar om kungörande och registrering. Dessa kostnader bör, på samma sätt som hittills, avgiftsfinansieras. Regeringen bör ges bemyndigande att meddela föreskrifter om avgifternas storlek. Bestämmelser med denna innebörd föreslås.

Föreskrifter om vad som ska framgå av en anmälan om kungörelse och en anmälan om registrering bör lämpligen meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. I lagen bör det därför tas in ett sådant bemyndigande.

6.7 Information till utländska borgenärer

Regeringens förslag: Utländska borgenärer ska underrättas om ett inlett insolvensförfarande av

- konkursförvaltaren, i ett ärende om konkurs,
- rekonstruktören, i ett ärende om företagsrekonstruktion, eller
- Kronofogdemyndigheten, i ett ärende om skuldsanering eller F-skuldsanering.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen bedömer dock att det inte behövs någon kompletterande bestämmelse om underrättelseskyldighet i ärenden om skuldsanering.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag

Skyldighet att underrätta utländska borgenärer

Enligt artikel 40 i 2000 års insolvensförordning ska domstolen eller förvaltaren omedelbart underrätta kända borgenärer med hemvist eller säte i andra medlemsstater när ett insolvensförfarande har inletts. Underrättelsen ska skickas till var och en av borgenärerna och innehålla upplysningar av olika slag. För att undanröja oklarheter anges det i 4 § i 2005 års kompletteringslag att det är konkursförvaltaren eller rekonstruktören som snarast efter det att en konkurs eller företagsrekonstruktion har beslutats ska underrätta de kända borgenärer som befinner sig utomlands.

I 2015 års insolvensförordning finns regler om underrättelser till utländska borgenärer i artikel 54. Även enligt dessa är det domstolen eller förvaltaren som omedelbart ska underrätta de kända borgenärerna om det inledda insolvensförfarandet. Eftersom reglerna inte skiljer sig i detta avseende från reglerna i 2000 års insolvensförordning bör det även fortsättningsvis anges att det är konkursförvaltaren eller rekonstruktören som

ska fullgöra underrättelseskyldigheten i ärenden om konkurs respektive företagsrekonstruktion.

När det gäller skuldsanering föreslår utredningen endast en upplysningsbestämmelse om att Kronofogdemyndigheten har motsvarande underrättelseskyldighet enligt bestämmelser i skuldsaneringslagen (2016:675) och lagen (2016:676) om skuldsanering för företagare. Visserligen finns det i skuldsaneringslagarna särskilda bestämmelser om att Kronofogdemyndigheten i samband med ett inledandebeslut ska underrätta borgenärerna om beslutet och uppmana dessa att anmäla sina fordringar (21 § skuldsaneringslagen och 23 § lagen om skuldsanering för företagare). De upplysningar som Kronofogdemyndigheten ska lämna enligt dessa bestämmelser överensstämmer dock inte helt med den underrättelseskyldighet som följer av förordningen. Regeringen föreslår därför att det i kompletteringslagen anges att det är Kronofogdemyndigheten som ska uppfylla underrättelseskyldigheten enligt förordningen i ärenden om skuldsanering och F-skuldsanering.

Standardformulär för att underrätta borgenärer

Av artikel 54.3 i 2015 års insolvensförordning följer att underrättelsen till de kända utländska borgenärerna ska tillhandahållas på ett särskilt standardformulär. Standardformuläret behöver dock inte användas om insolvensförfarandet rör en fysisk person som inte bedriver näringsverksamhet, förutsatt att det inte krävs att borgenärerna anmäler sina fordringar för att de ska beaktas i förfarandet (artikel 54.4).

För svensk del skulle undantaget kunna aktualiseras i ärenden om skuldsanering och konkurs eftersom dessa förfaranden kan avse fysiska personer som inte bedriver näringsverksamhet. Beträffande skuldsanering kan det emellertid konstateras att även om Kronofogdemyndigheten har en utredningsskyldighet i dessa ärenden, förutsätts borgenärerna bevaka och anmäla sina fordringar. Genom skuldsaneringen befrias nämligen gäldenären med vissa undantag även från ansvar för betalningen av skulder som inte är kända i ärendet. Vid konkurs är det bara i samband med ett beslutat bevakningsförfarande som det formellt krävs att borgenärerna ska anmäla sina fordringar. Enligt regeringens bedömning innebär detta att standardformuläret inte behöver användas vid konkurs för enskilda som inte bedriver näringsverksamhet, såvida inte ett bevakningsförfarande anordnas. I övrigt följer det av förordningen att standardformuläret alltid ska användas för att underrätta kända utländska borgenärer, oavsett vilken form av insolvensförfarande som har inletts.

Standardformuläret kan således komma att behöva användas i stor utsträckning i svenska insolvensförfaranden. Eftersom innehållet i och förfarandet med standardformuläret regleras uttömmande i förordningen bedömer dock regeringen att det inte behövs några kompletterande bestämmelser i detta avseende.

Förfarandet för att anmäla fordringar

I både 2000 års och 2015 års insolvensförordning regleras förfarandet när utländska borgenärer ska anmäla fordringar i ett inlett insolvensförfarande. En nyhet i 2015 års förordning är att det ska utformas ett stand-

ardformulär som ska kunna användas av borgenärer som vill anmäla sina fordringar i ett insolvensförfarande i en annan medlemsstat (artikel 55.1).

Det är inte obligatoriskt att använda standardformuläret. Om fordringarna anmäls på något annat sätt framgår det av artikel 55 vilka uppgifter som behöver anges och på vilket språk anmälan får göras. Utländska borgenärens fordringsanmälningar regleras således i förordningen och det behövs inte några kompletterande bestämmelser i detta avseende.

2015 års insolvensförordning reglerar även inom vilken tidsperiod fordringsanmälningar ska göras. Enligt artikel 55.6 ska fordringar anmälas inom den tidsperiod som föreskrivs enligt lagstiftningen i inledandestaten. För utländska borgenärer får denna period inte understiga 30 dagar från det att beslutet om att inleda ett insolvensförfarande offentliggjordes i inledandestatsens insolvensregister.

För svensk del kan det konstateras att det vid konkurs inte finns någon tidsfrist för anmälan av fordringar. Om det skulle bli fråga om att anordna bevakningsförfarande i konkursen, ska tiden för bevakning vara minst fyra och högst tio veckor (9 kap. 2 § konkurslagen [1987:672]). Även efter bevakningstidens utgång finns möjligheter att efterbevaka en fordran.

Vid företagsrekonstruktion finns det inte heller någon tidsfrist för att anmäla fordringar. Om en ansökan om företagsrekonstruktion beviljas, ska domstolen bestämma tid för ett borgenärssammanträde. Ett sådant ska hållas inom tre veckor från beslutet om rekonstruktion eller den längre tid som är oundgängligen nödvändig (2 kap. 10 § lagen [1996:764] om företagsrekonstruktion). En borgenär förlorar dock inte sin rätt till en fordran som inte anmälts före borgenärssammanträdet.

Beträffande skuldsanering och F-skuldsanering ska inledandebeslutet kungöras tillsammans med en uppmaning om att anmäla fordringar inom en månad. Den fristen får förlängas till två månader, om det finns särskilda skäl (19 § skuldsaneringslagen och 21 § lagen om skuldsanering för företagare). De kända borgenärerna ska underrättas särskilt och uppmanas att anmäla sina fordringar.

Det finns således enligt svensk rätt möjlighet att säkerställa att utländska borgenärer ges minst 30 dagar att anmäla en fordran. Mot denna bakgrund bedömer regeringen, i likhet med utredningen, att det inte finns skäl för några kompletterande eller ändrade bestämmelser om tidsperioder för utländska borgenärer att anmäla fordringar i ett inlett insolvensförfarande.

6.8 Sekundära insolvensförfaranden

Regeringens förslag: En förvaltares åtagande för att undvika ett sekundärt insolvensförfarande ska anses godkänt av borgenärerna, om det får stöd av tre femtedelar av de röstande och deras fordringar uppgår till tre femtedelar av de röstberättigande fordringarnas sammanlagda belopp.

Det ska i vissa lagar som rör juridiska personer upplysas om att det i 2015 års insolvensförordning finns en särskild bestämmelse om när en juridisk person eller ett företag ska anses upplöst.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen föreslår dock inte några upplysningsbestämmelser.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag

Fler slags sekundära insolvensförfaranden

Om gäldenären har ett driftställe i en medlemsstat men de huvudsakliga intressena finns i en annan medlemsstat, kan ett territoriellt insolvensförfarande inledas. Ett sådant förfarande omfattar endast de tillgångar som finns inom det aktuella landets gränser. Om det redan pågår ett huvudinsolvensförfarande när ett territoriellt insolvensförfarande inleds, är det senare förfarandet ett sekundärt insolvensförfarande (se artikel 3 i de båda insolvensförordningarna).

Enligt 2000 års insolvensförordning kan endast likvidationsförfaranden vara sekundära insolvensförfaranden. 2015 års insolvensförordning tillåter att alla typer av insolvensförfaranden som finns med i förordningens bilaga A kan vara sekundära förfaranden. För svensk del innebär det att både konkurs och företagsrekonstruktion skulle kunna genomföras som sekundära insolvensförfaranden. Skuldsanering och F-skuldsanering kan dock endast vara ett huvudinsolvensförfarande eftersom inledandet av ett sådant förfarande förutsätter att gäldenären har sina huvudsakliga intressen i Sverige (se avsnitt 6.3).

2015 års insolvensförordning innehåller i kapitel III detaljerade bestämmelser om sekundära insolvensförfaranden. Dessa bestämmelser har en motsvarighet i 2000 års insolvensförordning när det gäller bl.a. förutsättningar för att inleda ett förfarande, tillämplig lag och utövande av borgenärsrättigheter. Det finns dock även flera nya bestämmelser, bl.a. om förvaltares möjlighet att överklaga en domstols beslut att inleda ett sekundärförfarande, om samarbete och kommunikation mellan de inblandade aktörerna och om s.k. syntetiska förfaranden.

Tillämpningen av de bestämmelser som har sin motsvarighet i 2000 års insolvensförordning påverkas inte av att det kommer att vara möjligt att i Sverige inleda en företagsrekonstruktion som ett sekundärt förfarande. För dessa oförändrade situationer anser regeringen att det, på motsvarande sätt som hittills, inte behövs några kompletterande bestämmelser. Nedan redogörs därför endast för de bestämmelser i förordningen som enligt regeringen föranleder särskilda överväganden.

Begäran och beslut om ett annat slags sekundärförfarande än det som ursprungligen begärts

Av artikel 38.4 i 2015 års insolvensförordning följer att om en ansökan om företagsrekonstruktion eller konkurs ges in till svensk domstol beträffande en gäldenär som inte har sina huvudsakliga intressen i Sverige, kan förvaltaren i ett pågående utländskt huvudinsolvensförfarande i fråga om samma gäldenär begära att en annan typ av förfarande ska inledas. Bestämmelsen är närmast att anse som en behörighetsregel som ger förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet en partsliknande ställning i det svenska ärendet. Om förvaltaren gör en sådan begäran, får domstolen inleda den andra typen av förfarande förutsatt att villkoren för denna typ av förfarande enligt nationell rätt är uppfyllda och att detta förfarande är det lämpligaste när det gäller de lokala borgenärernas intressen och för att uppnå samstämmighet mellan huvudinsolvensförfarandet och det sekundära insolvensförfarandet.

Som anges ovan är en förutsättning för att inleda en annan typ av förfarande än det som ursprungligen begärts att förutsättningarna i svensk rätt för detta förfarande är uppfyllda. I övrigt följer det direkt av förordningen att förvaltaren har behörighet att göra en sådan begäran och att domstolen måste ge förvaltaren möjlighet att komma in med en sådan (artikel 38). Enligt regeringens mening behövs det därför inte några kompletterande eller ändrade regler med anledning av förordningens bestämmelser om möjligheten att begära och besluta om ett annat sekundärförfarande än det som ursprungligen har begärts.

Omvandling av sekundära insolvensförfaranden

Enligt artikel 51 i 2015 års insolvensförordning får en förvaltare i ett huvudinsolvensförfarande under vissa förhållanden begära att ett inlett sekundärt insolvensförfarande ska omvandlas till ett annat slags förfarande. En liknande möjlighet för förvaltaren att begära omvandling av ett sekundärt insolvensförfarande finns i artikel 37 i 2000 års insolvensförordning.

En omvandling förutsätter att villkoren i nationell rätt för att inleda denna andra typ av förfarande är uppfyllda. Som utredningen anför bör detta inte bara uppfattas som att det ska finnas materiella förutsättningar för det begärda förfarandet, utan även att det måste finnas stöd i den inhemska lagstiftningen för en konvertering av förfarandet. Om den nationella lagstiftningen inte erbjuder en sådan möjlighet, bör förordningens bestämmelse om omvandling av ett insolvensförfarande inte vara tillämplig.

De svenska insolvensförfaranden som omfattas av 2015 års insolvensförordning är rättsligt helt åtskilda. Det finns inga möjligheter att omvandla ett sådant insolvensförfarande till en annan typ av förfarande. En annan sak är att olika insolvensförfaranden kan följa på varandra. Till exempel är det möjligt att under vissa förutsättningar försätta en gäldenär som genomgår en företagsrekonstruktion i konkurs. Som utredningen anför går det inte att utesluta att förvaltaren i ett utländskt huvudinsolvensförfarande kan anses ha behörighet att, med förordningen som grund, göra en sådan konkursansökan. Det är dock ytterst en fråga för

rättstillämpningen att avgöra hur långt förordningens regler om omvandling sträcker sig i detta avseende.

Sammanfattningsvis gör regeringen bedömningen att det inte behövs kompletterande bestämmelser om omvandling av sekundära förfaranden.

Syntetiska förfaranden

För att undvika att sekundärförfaranden inleds i onödan har en ordning med s.k. syntetiska förfaranden införts i 2015 års insolvensförordning. Ett sådant förfarande innebär att förvaltaren gör ett ensidigt åtagande avseende tillgångar som finns i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande kan inledas. Åtagandet går ut på att förvaltaren vid fördelningen av dessa tillgångar eller behållningen av realiseringen av tillgångarna kommer att följa de regler om utdelning och förmånsrätt som skulle ha gällt för borgenärer om ett sekundärt insolvensförfarande hade inletts i den medlemsstaten (artikel 36.1).

Om förvaltaren gör ett åtagande för att undvika ett sekundärt insolvensförfarande, ska åtagandet godkännas av de lokala borgenärerna. Vid godkännandet ska de nationella regler som är tillämpliga vid antagande av rekonstruktionsplaner enligt lagen i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande kunde ha inletts tillämpas beträffande omröstning och kvalificerad majoritet (artikel 36.5).

I en företagsrekonstruktion i Sverige görs rekonstruktionsplanen av rekonstruktören i samråd med gäldenären. Planen fastställs inte på något formaliserat sätt. Däremot har borgenärerna inflytande över frågan om ackord. I 3 kap. 4 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion finns bestämmelser om omröstning och kvalificerad majoritet för antagande av ackord. En sådan omröstning sker vid ett borgenärssammanträde (3 kap. 20 § lagen om företagsrekonstruktion). Motsvarande bestämmelse om omröstning och kvalificerad majoritet vid ackord i konkurs finns i 12 kap. 15 § konkurslagen (1987:672).

Regelerna i lagen om företagsrekonstruktion och i konkurslagen är således inte utformade för att rösta ja eller nej till en rekonstruktionsplan, utan för att rösta om ett ackordsförslag. Vid en sådan omröstning deltar normalt endast oprioriterade borgenärer. Regeringen delar utredningens bedömning att det ligger närmast till hands att motsvarande omröstningsregler också ska användas vid godkännande av ett åtagande enligt artikel 36. Vid en sådan omröstning kommer alla lokala borgenärer att delta, även sådana som har förmånsrätt för sina fordringar.

Mot denna bakgrund föreslår regeringen en kompletterande bestämmelse som innebär att borgenärerna ska anses ha godkänt ett åtagande, om förslaget stöds av tre femtedelar av de röstande och deras fordringar uppgår till tre femtedelar av de röstberättigande fordringarnas sammanlagda belopp. Denna majoritet motsvarar den kvalificerade majoritet som krävs för antagande av ett ackordsförslag som ger minst femtio procent av fordringsbeloppet.

Förordningen föreskriver inte någon särskild form för omröstningen. Regeringen anser inte heller att sådana bestämmelser behöver föras in i svensk rätt. Frågan om huruvida ett godkännande har skett på ett korrekt sätt skulle kunna komma under svensk domstols prövning om de lokala borgenärerna, trots åtagandet, ansöker om konkurs eller företagsrekon-

struktion. Det får då förutsättas att den förvaltare som har gjort åtagandet har dokumenterat godkännandet på ett sådant sätt att han eller hon kan styrka att åtagandet uppfyller förordningens krav.

Borgenärsskydd i syntetiska förfaranden

Om förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet har gjort ett åtagande som har godkänts av borgenärerna, finns det enligt förordningen en rätt för de lokala borgenärerna att vända sig till domstol för att säkerställa att åtagandet följs. De kan enligt artikel 36.8 vända sig till domstolen i den stat där huvudinsolvensförfarandet har inletts och enligt artikel 36.9 till domstolen i den stat där ett sekundärt förfarande kunde ha inletts om inte åtagandet gjorts.

Det första fallet bör vara oproblematiskt. Pågår det ett huvudinsolvensförfarande i Sverige kan de lokala borgenärerna i en annan medlemsstat där ett åtagande gjorts, vända sig till den svenska domstolen och begära att den vidtar lämpliga åtgärder. Det ska då vara fråga om åtgärder som är tillgängliga enligt svensk rätt. En sådan åtgärd kan vara kvarstad enligt 2 kap. 11 § konkurslagen. En begäran om att vidta åtgärder bör handläggas inom ramen för det insolvensförfarande som pågår vid den svenska domstolen.

Vid en svensk konkurs står dessutom förvaltaren under tillsyn av tillsynsmyndigheten i konkurser. Tillsynsmyndigheten i konkurser har i uppgift att övervaka konkursförvaltningen och särskilt se till att avvecklingen av konkursen inte fördröjs i onödan (se 7 kap. 27 § konkurslagen). Det finns inte något hinder mot att de lokala borgenärerna också vänder sig till tillsynsmyndigheten, även om en sådan rätt inte uttryckligen följer av insolvensförordningen. Myndigheten kan då, om den finner det lämpligt, inventera konkursboets kassa och övriga tillgångar samt begära redovisning av förvaltaren. Om särskilda omständigheter motiverar det, får myndigheten även utse en eller flera revisorer för granskning av boets räkenskaper och förvaltningen i övrigt.

I det andra fallet, dvs. när lokala borgenärer vill säkerställa att förvaltaren i ett utländskt huvudinsolvensförfarande ska följa ett åtagande som avser borgenärer i Sverige, finns inte något pågående ärende i svensk domstol. Artikel 36.9 skulle kunna uppfattas som ett krav på att medlemsstaterna ska tillhandahålla möjligheter för lokala borgenärer att vid domstol begära tillfälliga åtgärder och skyddsåtgärder trots att inget insolvensförfarande pågår i medlemsstaten. Vad sådana åtgärder skulle kunna bestå i framgår dock inte av förordningen. Regeringen anser, i likhet med utredningen, att bestämmelsen inte bör ges en så långtgående tolkning. Den får i stället anses ge uttryck för att ett åtagande enligt artikel 36 inte medför något hinder för de lokala borgenärerna att använda de möjligheter som kan finnas enligt nationell rätt för att få till stånd tillfälliga åtgärder och skyddsåtgärder. Frågan om huruvida det sedan finns möjlighet att vidta tillfälliga åtgärder eller skyddsåtgärder avgörs av nationell rätt. För svensk del skulle t.ex. kvarstad och andra säkerhetsåtgärder enligt 15 kap. rättegångsbalken kunna komma i fråga.

Sammantaget bedömer regeringen att det inte behövs några kompletterande bestämmelser om borgenärsskydd i syntetiska förfaranden.

Överklagande

Enligt artikel 39 i 2015 års insolvensförordning får förvaltaren i ett huvudinsolvensförfarande överklaga ett beslut om att inleda ett sekundärt förfarande i en annan medlemsstat. Artikel 39 skapar i praktiken en behörighet för förvaltaren att agera som part i ett insolvensförfarande som pågår i en annan medlemsstat.

I svensk rätt finns det bestämmelser om överklagande av konkurs (16 kap. 5 § konkurslagen) och företagsrekonstruktion (4 kap. 11 § lagen om företagsrekonstruktion). Dessa bestämmelser anger bl.a. att ett beslut om konkurs eller företagsrekonstruktion får överklagas och hindrar inte en förvaltare i ett huvudinsolvensförfarande från att utnyttja sin rätt enligt artikel 39 att överklaga ett sådant beslut. Det behövs därför inte några kompletterande eller ändrade bestämmelser om överklagande.

Samarbete och kommunikation

En viktig del i 2015 års insolvensförordning är de nya bestämmelserna om samarbete och kommunikation mellan förvaltare, mellan domstolar och mellan domstolar och förvaltare (artiklarna 41–44). Dessa regler syftar till att skapa ett välfungerande samarbete mellan de berörda aktörerna i parallella förfaranden och till en effektiv förvaltning av den egendom som insolvensförfarandena avser (skäl 48). I samarbetet ska de olika aktörerna bl.a. delge varandra information som kan vara av betydelse för de pågående förfarandena, samordna realisering eller förvaltning av gäldenärens tillgångar och samordna utseendet av förvaltare och genomförandet av utfrågningar.

Förordningens bestämmelser om samarbete och kommunikation är direkt tillämpliga. Enligt regeringens bedömning finns det inte skäl att komplettera dem på nationell nivå, särskilt inte eftersom de förvaltningsrättsliga och processrättsliga reglerna i Sverige lämnar stort utrymme för förvaltare och domstolar att samarbeta med varandra både inom och utom landets gränser. Samarbetet enligt förordningen förutsätter dessutom bl.a. att det är förenligt med bestämmelserna för respektive förfarande, att det inte medför någon intressekonflikt och att konfidentiell information skyddas.

Verkning av att ett insolvensförfarande avslutas

Enligt artikel 48.2 i 2015 års insolvensförordning gäller att om ett insolvensförfarande som avser en juridisk person eller ett företag i den medlemsstat där denna person eller detta företag har sitt säte skulle innebära upplösning av den juridiska personen eller företaget, ska denna person eller detta företag inte upphöra att existera förrän övriga insolvensförfaranden i fråga om samma gäldenär har avslutats eller förvaltaren eller förvaltarna i ett sådant förfarande har gett sitt samtycke till upplösningen.

I svensk rätt finns regler om upplösning av juridiska personer efter avslutad konkurs i bl.a. 2 kap. 44 § lagen (1980:1102) om handelsbolag och enkla bolag, 36 § lagen (2000:592) om viltvårdsområden och 25 kap. 50 § aktiebolagslagen (2005:551). Dessa regler innebär i korthet att om den juridiska personen är försatt i konkurs och denna avslutas utan överskott, är den juridiska personen upplöst när konkursen avslutas.

För svensk del innebär förordningen i denna del att ett avslutat konkursförfarande i Sverige inte medför att den juridiska personen upphör, om det pågår insolvensförfaranden i fråga om samma juridiska person i andra länder. I stället gäller då enligt förordningen att den juridiska personen kan upphöra först när övriga insolvensförfaranden beträffande samma gäldenär har avslutats eller förvaltaren eller förvaltarna i ett sådant förfarande har gett sitt samtycke till upplösningen. Bestämmelsen i förordningen är direkt tillämplig och det behövs inte några kompletterande bestämmelser. Av tydlighetsskäl är det dock lämpligt att det i de berörda lagarna anges upplysningsvis att det finns en särskild bestämmelse i 2015 års insolvensförordning. Regeringen föreslår bestämmelser med sådant innehåll.

6.9 Insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern

Regeringens förslag: En begäran om att inleda ett samordningsförfarande för en koncern och frågor som har anknytning till att ett samordningsförfarande har inletts ska handläggas enligt lagen om domstolsärenden, om inte något annat följer av 2015 års insolvensförordning. Domstolens beslut ska få överklagas för sig.

Om en förvaltare är missnöjd med samordnarens beslut i en fråga om deltagande i samordningsförfarandet, får förvaltaren begära domstolens prövning av beslutet inom tre veckor från det att han eller hon fick del av beslutet. Begäran ska ges in till den tingsrätt som har beslutat att inleda samordningsförfarandet.

Utredningens förslag överensstämmer inte med regeringens. Utredningen föreslår att en begäran om samordningsförfarande ska handläggas i det ärende om konkurs eller företagsrekonstruktion som är anhängiggjort vid domstolen. Vidare föreslår utredningen inte några särskilda bestämmelser om rättslig prövning av samordnarens beslut om deltagande.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås inte någon bestämmelse om att domstolens beslut ska få överklagas för sig. Vidare föreslås att tiden för att begära domstolens prövning av samordnarens beslut ska vara två veckor.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser tillstyrker eller har inga invändningar mot promemorians förslag. *Sveriges advokatsamfund* och *Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige* anser dock att tiden för att begära domstolens prövning av samordnarens beslut bör vara tre veckor. Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige efterfrågar även en analys av om den föreslagna regleringen är befogad.

Skälen för regeringens förslag

Samarbete och kommunikation

I kapitel V i 2015 års insolvensförordning finns det nya regler om insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern. De nya reglerna syftar till att säkerställa en effektiv förvaltning av insolvensförfaranden som rör olika företag som ingår i samma koncern. Det skapas inte något gemensamt förfarande för företag som tillhör samma koncern, utan i stället är avsikten att främja ett välfungerande samarbete mellan de medverkande aktörerna.

På samma sätt som det i förordningen införs bestämmelser om samarbete och kommunikation för förvaltare och domstolar i fråga om insolvensförfaranden som rör samma gäldenär, införs det bestämmelser om samarbete i insolvensförfaranden som rör olika gäldenärer inom samma koncern (artiklarna 56–58). Enligt dessa bestämmelser gäller bl.a. att förvaltarna ska överväga om det finns möjligheter att samordna förvaltningen av verksamheten hos koncernmedlemmarna och om det finns möjligheter till rekonstruktion av koncernmedlemmarna, att domstolar ska dela information med varandra och samordna t.ex. förvaltningen av koncernmedlemmarnas tillgångar samt att förvaltare och domstolar ska samarbeta med varandra för att underlätta en effektiv förvaltning av förfarandena. Samarbetet och kommunikationen ska vara förenliga med de regler som gäller förvaltare och domstolar och inte medföra någon intressekonflikt. Vidare ska kommunikationen respektera parternas processuella rättigheter och det faktum att informationen kan vara konfidentiell.

Enligt regeringens mening bör förordningens regler om samarbete och kommunikation kunna tillämpas i Sverige utan kompletterande bestämmelser. Som utredningen anför, och som remissinstanserna inte invänder mot, bör det inte finnas några regler i svensk rätt som förhindrar ett sådant samarbete eller utbyte av information som föreskrivs i förordningen. Det kan däremot i det enskilda fallet behöva tas hänsyn till att det kan finnas intressemotsättningar inom en koncern, t.ex. i form av borgenärsers konkurrerande anspråk i tillgångar som tillhör olika bolag inom koncernen. I viss utsträckning kan det även förekomma uppgifter som omfattas av sekretess och som därför inte kan delas.

När det gäller förvaltarnas samarbete finns det i artikel 56 en möjlighet för dessa att enas om att bevilja en av förvaltarna ytterligare befogenheter eller att enas om fördelningen av vissa uppgifter. Sådana överenskommelser måste dock vara tillåtna enligt de regler som gäller för respektive förfarande. Enligt regeringen bör även dessa bestämmelser kunna tillämpas utan kompletterande regler. I vilken utsträckning det är möjligt att nå överenskommelser för svenska förvaltare och rekonstruktörer får överlämnas till rättstillämpningen att avgöra.

Kostnader för samarbete och kommunikation

Enligt artikel 59 i förordningen ska kostnaderna för samarbete och kommunikation när det gäller medlemmar av en koncern anses hänförliga till respektive förfarande. För domstolarnas del innebär detta att i den utsträckning som det uppstår kostnader på grund av samarbetet, kan dessa inte debiteras en annan domstol som handlägger något av de övriga insol-

vensförfarandena. Som regeringen utvecklar i konsekvensavsnittet (avsnitt 8) bör dock samarbetet inte leda till annat än marginella kostnader för domstolarna.

De kostnader som uppstår hos konkursförvaltare eller rekonstruktörer på grund av reglerna om samarbete och kommunikation kommer i förlängningen att belasta i första hand konkursboet eller gäldenären (se 14 kap. konkurslagen [1987:672] och 4 kap. 4–6 §§ lagen [1996:764] om företagsrekonstruktion). Några kompletterande regler med anledning av insolvensförordningens bestämmelser i denna del behövs inte.

Samordningsförfaranden för koncerner

I 2015 års insolvensförordning införs det även bestämmelser om samordning av insolvensförfaranden för medlemmar av en koncern (artiklarna 61–77). Ett samordningsförfarande får begäras vid en domstol som har behörighet över insolvensförfarandet för en av medlemmarna i koncernen (artikel 61). Förfarandet får inledas om det är lämpligt för att underlätta förvaltningen av de insolvensförfaranden som avser de olika koncernmedlemmarna, om det inte är sannolikt att någon borgenär till någon av de koncernmedlemmar som förväntas delta i förfarandet kommer att missgynnas ekonomiskt genom att medlemmen omfattas av förfarandet och om det har föreslagits en person som kan utses till samordnare (artiklarna 63 och 68). Om domstolen beslutar att inleda ett sådant förfarande, kan det även bli aktuellt för domstolen att pröva andra frågor som har anknytning till det inledda samordningsförfarandet, t.ex. förhandsgodkännande av samordnarens kostnadsberäkning (artikel 72.6), återkallande av utnämningen av samordnaren (artikel 75) och bekräftelse av eller beslut om samordnarens kostnadsredovisning (artikel 77).

En förutsättning för att en fråga om inledande av ett samordningsförfarande för en koncern ska aktualiseras vid en svensk domstol torde vara att det redan pågår ett insolvensförfarande vid domstolen, antingen i form av ett konkursärende eller i form av ett ärende om företagsrekonstruktion. 2015 års insolvensförordning innehåller uttryckliga bestämmelser om bl.a. vilka åtgärder som domstolen ska vidta och vilken prövning som domstolen ska göra med anledning av en begäran om att inleda ett samordningsförfarande. Förfarandet för handläggningen regleras således till viss del i 2015 års insolvensförordning. I den utsträckning som det saknas regler i förordningen behövs det dock kompletterande processregler i nationell rätt.

Utredningen föreslår att en begäran om inledande av ett samordningsförfarande ska handläggas inom ramen för och enligt de regler som gäller för det konkursärende eller ärende om företagsrekonstruktion som pågår vid domstolen. Enligt regeringens mening kan det dock ifrågasättas om det är lämpligt att frågor med anknytning till ett samordningsförfarande handläggs inom ramen för det pågående insolvensförfarandet. Den främsta anledningen till detta är att parterna inte kommer att vara desamma i de olika ärendena. En lämpligare lösning bör i stället vara att det anges vilka handläggningsregler som domstolen ska tillämpa på ett samordningsförfarande. En fördel med en sådan lösning är att den, till skillnad från utredningens förslag, medför att samma handläggningsregler kan tillämpas på frågor som rör ett samordningsförfarande, oavsett om

det bakomliggande insolvensförfarandet är en konkurs eller en företagsrekonstruktion. De remissinstanser som särskilt har yttrat sig i denna fråga invänder inte heller mot en sådan lösning.

När det sedan gäller frågan om vilka regler som bör tillämpas på frågor som rör ett samordningsförfarande framstår det som mest ändamålsenligt att använda sig av handläggningsreglerna i lagen (1996:242) om domstolsärenden. Lagen om domstolsärenden utgår från ett skriftligt förfarande och ger utrymme för en flexibel handläggning. Genom att använda sig av dessa processregler säkerställs det också att det finns nödvändiga bestämmelser om bl.a. domstolens sammansättning, beslut och överklagande. Det innebär också att domstolen får tillämpa bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken om ersättning för rättegångskostnader.

Om domstolen har beslutat att inleda ett samordningsförfarande, kommer ärendet normalt inte att avslutas förrän samordnaren har fullgjort sina uppgifter och kostnadsredovisningen har bekräftats eller beslutats (artikel 77). Under ärendets gång kan det meddelas olika slags beslut som rör det inledda samordningsförfarandet. Det är lämpligt att dessa beslut, i likhet med vad som gäller enligt 16 kap. 5 § konkurslagen och 4 kap. 11 § lagen om företagsrekonstruktion, kan överklagas för sig och inte först i samband med ett slutligt beslut (jfr 37 § första stycket lagen om domstolsärenden).

Sammanfattningsvis föreslår regeringen att det i den nya kompletteringslagen ska införas en bestämmelse om att en begäran om att inleda ett samordningsförfarande för en koncern och frågor som har anknytning till att ett samordningsförfarande har inletts ska handläggas enligt lagen om domstolsärenden, om inte något annat följer av 2015 års insolvensförordning. Domstolens beslut som rör samordningsförfarandet ska få överklagas för sig.

Samordnaren

I artikel 71 i 2015 års insolvensförordning regleras vem som får utses till samordnare. Samordnaren ska vara en person som enligt en medlemsstats lagstiftning är behörig att fungera som förvaltare. Han eller hon får inte vara en av de förvaltare som har utsetts att agera med avseende på en av koncernmedlemmarna och får inte heller ha någon intressekonflikt med koncernmedlemmarna, deras borgenärer eller de förvaltare som har utsetts för koncernmedlemmarna. Uppgifter om samordnarens behörighet ska bifogas en begäran om att inleda ett samordningsförfarande (artikel 61).

Enligt förordningen ska samordnaren vara behörig att fungera som förvaltare enligt en medlemsstats lagstiftning (artikel 71.1). Det har inte gjorts någon avgränsning till lagen i den medlemsstat där begäran om samordningsförfarande lämnas in eller till lagen i någon av de medlemsstater i vilka insolvensförfaranden har inletts för koncernmedlemmarna. Enligt regeringens bedömning bör det därför räcka att den som föreslås som samordnare är behörig att fungera som förvaltare i någon medlemsstat. För svensk del innebär det att en person som uppfyller kraven i 7 kap. 1 § konkurslagen eller 2 kap. 11 § lagen om företagsrekonstruktion bör kunna utses till samordnare.

Samordnarens uppgifter och rättigheter regleras i artikel 72. I samordnarens uppgifter ligger bl.a. att ta fram och lämna rekommendationer för ett samordnat genomförande av insolvensförfarandena och föreslå en samordningsplan för koncernen (artikel 72.1). När samordnaren fullgör sitt uppdrag får han eller hon bl.a. begära upplysningar från förvaltarna och ansöka om vilandeförklaring av ett förfarande som inletts avseende en koncernmedlem (artikel 72.2). Vidare anges det i artikel 74 hur samarbetet mellan förvaltarna och samordnaren ska gå till. En förutsättning för sådant samarbete är att det är förenligt med bestämmelserna som gäller för respektive förfarande.

Regeringen bedömer att det, liksom för förvaltare, inte behövs några kompletterande bestämmelser i svensk rätt i dessa avseenden. En anledning till det är att samordningsförfarandet i grunden bygger på frivillighet och medverkan från de berörda förvaltarna.

Rättslig prövning av en samordnares beslut

En fråga som kan aktualiseras sedan en domstol har beslutat att inleda ett samordningsförfarande är att en förvaltare begär att ytterligare ett insolvensförfarande ska ingå i förfarandet (se artikel 69). Som utredningen konstaterar får de aktuella bestämmelserna i förordningen förstås som att beslut i frågan om att inkludera ytterligare insolvensförfaranden ska fattas av samordnaren. Samordnarens beslut ska därefter kunna bli föremål för rättslig prövning i enlighet med vad som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat där samordningsförfarandet har inletts.

Förslaget ovan innebär att domstolen vid prövningen av en samordnares beslut, i likhet med handläggningen av andra frågor som har anknytning till samordningsförfarandet, ska tillämpa lagen om domstolsärenden. Möjligheten till rättslig prövning och hur en förvaltare ska gå till väga för att få till stånd en sådan prövning bör dock tydliggöras i lag. Det bör även regleras vilken domstol som är behörig att pröva samordnarens beslut, eftersom den frågan inte regleras i 2015 års insolvensförordning eller i lagen om domstolsärenden. Regeringen anser att det är lämpligt att prövningen sker i samma domstol – tingsrätt – som har meddelat beslutet att inleda samordningsförfarandet.

Enligt regeringens mening är det också ändamålsenligt att det bestäms en tidsfrist inom vilken en begäran om rättslig prövning ska göras. Tidsfristen bör bestämmas så att förvaltarna ges tillräcklig tid att ta del av samordnarens beslut och överväga om det finns anledning att begära domstolens prövning. Den bör samtidigt inte vara så lång så att den leder till osäkerhet för de inblandade aktörerna och stannar upp samordnarens arbete. Mot denna bakgrund förefaller en rimlig ordning vara att en begäran om rättslig prövning ska göras inom tre veckor från det att förvaltaren fick del av samordnarens beslut.

Sammantaget föreslår regeringen att en förvaltare som är missnöjd med samordnarens beslut i en fråga om deltagande ska kunna begära domstolens prövning av beslutet inom tre veckor från det att han eller hon fick del av beslutet och att en sådan begäran ska göras till den tingsrätt som samordningsförfarandet har inletts vid.

6.10 Hänvisningsteknik

Regeringens förslag: Hänvisningarna till 2015 års insolvensförordning ska vara dynamiska, dvs. avse förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Utredningen och remissinstanserna uttalar sig inte särskilt i denna fråga.

Skälen för regeringens förslag: I de fall hänvisningar görs till 2015 års insolvensförordning bör dessa vara dynamiska till sin karaktär. Bestämmelserna rör bl.a. vilka myndigheter eller andra aktörer som är behöriga att pröva olika frågor eller som har att vidta åtgärder enligt 2015 års insolvensförordning och vilka förfarandebestämmelser som ska gälla när förordningen saknar bestämmelser eller hänvisar till att nationell rätt ska tillämpas. Det är därför ändamålsenligt att hänvisningen till EU-förordningen i dessa fall är dynamisk, dvs. avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Det föreslås även bestämmelser av upplysningskaraktär, t.ex. en portalparagraf i kompletteringslagen och bestämmelser i andra lagar, där hänvisningen är dynamisk. Hänvisningen kommer således att omfatta eventuella ändringar i förordningen efter dess ikraftträdande. Detta hindrar dock inte att den nationella lagstiftningen kan komma att behöva ändras om förordningens innehåll förändras.

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Den nya lagen och lagändringarna ska träda i kraft den 26 juni 2017.

Genom den nya lagen ska 2005 års kompletteringslag upphävas. 2005 års kompletteringslag ska dock fortsätta att gälla för insolvensförfaranden som har inletts före den 26 juni 2017 och som omfattas av 2000 års insolvensförordning.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag.

Skälen för regeringens förslag: 2015 års insolvensförordning ska i nu aktuella delar börja tillämpas den 26 juni 2017 (artikel 92). Den nya lagen och lagändringarna bör därför träda i kraft vid denna tidpunkt, då 2005 års kompletteringslag bör upphävas.

Enligt 2015 års insolvensförordning ska 2000 års insolvensförordning fortsätta att gälla för insolvensförfaranden som omfattas av dess tillämpningsområde och som har inletts före den 26 juni 2017 (artikel 84). Det finns mot denna bakgrund anledning att införa en övergångsbestämmelse som anger att 2005 års kompletteringslag ska fortsätta att gälla för insolvensförfaranden som har inletts före den nya kompletteringslagens ikraftträdande och som omfattas av 2000 års insolvensförordning.

I övrigt behövs det inte några övergångsbestämmelser.

8 Konsekvenser

Regeringens bedömning: Förslaget till ny kompletteringslag bör inte leda till några ökade kostnader för enskilda.

Förslaget medför vissa kostnader för Bolagsverket. Myndighetens kostnader bör avgiftsfinansieras. För övriga berörda myndigheter bör förslaget leda till endast marginellt ökade kostnader. Dessa kostnader bedöms kunna hanteras inom myndigheternas befintliga ramar.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser lämnar utredningens bedömning utan invändning. *Kronofogdemyndigheten* påpekar att förslaget får vissa ekonomiska konsekvenser för myndigheten. *Näringslivets Regelnämnd* anser att konsekvensanalysen bör kompletteras i fråga om vilka konsekvenser som 2015 års insolvensförordning medför för företagen.

Skälen för regeringens bedömning: Det bakomliggande syftet med 2015 års insolvensförordning är att effektivisera de gränsöverskridande insolvensförfarandena. Genom reformen vidtas åtgärder för att gäldenärer ska ges en bättre möjlighet till en andra chans och för att borgenärerna ska få bättre möjligheter att skydda sina fordringar. Dessutom innebär de nya bestämmelserna om samarbete och kommunikation att förvaltningen av egendom kan effektiviseras. 2015 års insolvensförordning bör därför gynna både gäldenärer och borgenärer och leda till lägre kostnader och förluster för dessa.

Förslaget till ny kompletteringslag innebär att konkursförvaltare och rekonstruktörer, på motsvarande sätt som gäller i dag, ska ansvara för att kända utländska borgenärer underrättas om ett inlett insolvensförfarande. Med hänsyn till att dessa aktörer redan ansvarar för denna uppgift bör förslaget i denna del inte leda till några ökade kostnader för förvaltningen som kan belasta enskilda eller det allmänna.

Visserligen följer det direkt av 2015 års insolvensförordning att aktörerna i ett insolvensförfarande får utökade samarbets- och informations-skyldigheter och att det på grund av detta kan uppkomma kostnader som ska anses hänförliga till det aktuella insolvensförfarandet. Syftet med dessa bestämmelser i förordningen är dock att främja förutsättningarna för en samordnad och effektiv förvaltning av gäldenärens egendom. De merkostnader i förvaltningen som kan uppstå på grund av de utökade skyldigheterna att samarbeta och informera bör således uppvägas av att det utvidgade gränsöverskridande samarbetet förväntas leda till ett sammantaget bättre utfall i insolvensförfarandet för de inblandade parterna.

Näringslivets Regelnämnd efterfrågar i detta sammanhang en närmare analys av vilka konsekvenser som 2015 års insolvensförordning får för företagen. Förordningens regler är emellertid direkt tillämpliga och genomförs inte i detta lagstiftningsärende. De förslag som regeringen nu lämnar avser endast att anpassa svensk rätt till 2015 års insolvensförordnings regler, som inom kort kommer att tillämpas i Sverige och andra medlemsstater. Någon ytterligare analys bedöms därför inte nödvändig.

De föreslagna bestämmelserna om kungörande och registrering medför vissa kostnader för Bolagsverket. Som anges i avsnitt 6.6 anser regeringen att dessa kostnader bör finansieras genom avgifter.

Förslaget innebär att domstolarna kommer att få vissa tillkommande uppgifter. Det handlar bl.a. om prövning av en förvaltares åtagande för att undvika ett sekundärt förfarande och om en utökad skyldighet att samarbeta med aktörer i andra medlemsstater. Vidare kan de nya reglerna föranleda vissa informations- och stödinsatser av Domstolsverket. De kostnader som dessa uppgifter och insatser kan föranleda bör emellertid bli marginella och bedöms, i enlighet med *Domstolsverkets* bedömning, rymmas inom befintliga anslag.

Även Kronofogdemyndigheten får genom förslaget vissa kostnader. Det handlar om kostnader hänförliga till bl.a. utbildningsinsatser, samarbete med aktörer i utlandet och information till utländska borgenärer. På samma sätt som för domstolarna bedömer regeringen att dessa kostnader rymms inom befintliga ekonomiska ramar.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning

Den nya lagen innehåller bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (2015 års insolvensförordning). Lagen ersätter lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen (2005 års kompletteringslag), som kompletterar rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (2000 års insolvensförordning). Flera av bestämmelserna i den nya lagen har en motsvarighet i 2005 års kompletteringslag. De stora skillnaderna i förhållande till 2005 års kompletteringslag är att den nya lagen omfattar skuldsanering och F-skuldsanering och att den innehåller nya bestämmelser om bl.a. åtagande för att undvika ett sekundärt insolvensförfarande och samordning av insolvensförfaranden för medlemmar i en koncern.

2015 års insolvensförordning gäller inte för Danmark. Den nya kompletteringslagen gäller därför för insolvensförfaranden i samtliga medlemsstater utom Danmark.

Lagens innehåll

1 § Denna lag innehåller kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (2015 års insolvensförordning).

Paragrafen anger lagens innehåll. Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

Av paragrafen framgår att lagen innehåller kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning. Lagen är tillämplig i de fall som ett insolvensförfarande omfattas av 2015 års insolvensförordning (se artikel 1 och bilaga A till förordningen).

Bestämmelserna i 2005 års kompletteringslag kommer fortfarande att gälla för insolvensförfaranden som omfattas av 2000 års insolvensförordning, se vidare övergångsbestämmelserna och kommentaren till dessa.

Insolvensförfaranden

2 § Insolvensförfaranden i Sverige är enligt 2015 års insolvensförordning konkurs, företagsrekonstruktion, skuldsanering och F-skuldsanering.

I paragrafen finns en upplysning om att de svenska insolvensförfaranden som omfattas av 2015 års insolvensförordning är konkurs, företagsrekonstruktion, skuldsanering och F-skuldsanering. Paragrafen motsvarar delvis 1 § i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 47). Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Ansökan om att inleda ett insolvensförfarande

3 § En ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ska anses avse ett förfarande enligt artikel 3.1 i 2015 års insolvensförordning (huvudinsolvensförfarande), om det inte anges att den avser ett förfarande enligt artikel 3.2 i förordningen (territoriellt insolvensförfarande).

En ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering ska anses avse ett huvudinsolvensförfarande.

I paragrafen finns bestämmelser om en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande. Paragrafens första stycke motsvarar 2 § första stycket första meningen i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 47 f.). Andra stycket saknar motsvarighet i den lagen. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Enligt 2015 års insolvensförordning ska domstolen på eget initiativ pröva sin behörighet. Förordningen tillhandahåller två olika slag av insolvensförfaranden – huvudinsolvensförfaranden och territoriella insolvensförfaranden. Om gäldenärens huvudsakliga intressen finns i Sverige, ska förfarandet vara ett huvudinsolvensförfarande som omfattar gäldenärens samtliga tillgångar (artikel 3.1 och skäl 23). Om de huvudsakliga intressena finns i en annan medlemsstat och gäldenären har ett driftställe här, ska förfarandet vara territoriellt begränsat och omfatta endast egendom i Sverige (artikel 3.2 och skäl 23).

Om ett insolvensförfarande inleds, ska domstolen ange vilka bestämmelser domstolens behörighet grundar sig på och särskilt om det är fråga om ett huvudinsolvensförfarande eller ett territoriellt insolvensförfarande (artikel 4.1). Med domstol avses i detta fall även andra behöriga organ (artikel 2 punkten 6). För svensk del innebär det att artikel 4 även gäller för Kronofogdemyndigheten i ett ärende om skuldsanering eller F-skuldsanering.

I denna paragraf och i 4 § finns därför bestämmelser om vilken typ av insolvensförfarande som ansökan ska anses avse och om skyldigheten för sökanden att ange grunderna för den internationella behörigheten.

Enligt *första stycket* ska en ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion avse ett huvudinsolvensförfarande, om det inte anges att den avser ett territoriellt insolvensförfarande. Om ansökan ska avse ett territoriellt insolvensförfarande, måste detta alltså anges särskilt.

Bestämmelsen hindrar inte att sökanden låter en ansökan avse båda slagen av förfarande alternativt. Sökanden kan också reservationsvis låta ansökan avse även det andra slaget av förfarande, om domstolen skulle finna att förutsättningarna är sådana att sökandens förstahandsval av förfarande inte kan komma i fråga. En annan sak är att det inte är möjligt att inleda något annat än ett huvudinsolvensförfarande, om sökanden har sina huvudsakliga intressen i Sverige.

I *andra stycket* anges att en ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering alltid ska anses avse ett huvudinsolvensförfarande. Anledningen till detta är att skuldsanering och F-skuldsanering endast får beviljas om gäldenären har sina huvudsakliga intressen i Sverige (se 6 § skuldsaneringslagen [2016:675] och 7 § lagen [2016:676] om skuldsanering för företagare), vilket är den omständighet som enligt 2015 års insolvensförordning grundar behörighet för att besluta om ett huvudinsolvensförfarande.

4 § Sökanden ska i en ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ange och styrka de omständigheter som ligger till grund för svensk domstols behörighet och för det förfarande enligt 2015 års insolvensförordning som ansökan avser.

En ansökan ska avvisas, om de omständigheter som anges i första stycket inte framgår av ansökan och sökanden inte följer ett föreläggande att avhjälpa bristen.

Paragrafen innehåller särskilda regler i fråga om en ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion. Paragrafen motsvarar 2 § första stycket andra meningen och andra stycket i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 47 f.). Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Enligt *första stycket* ska sökanden i en ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ange och styrka de omständigheter som ligger till grund för svensk domstols behörighet och för det avsedda förfarandet enligt 2015 års insolvensförordning. Svensk domstol är enligt förordningen behörig att besluta om ett huvudinsolvensförfarande om gäldenärens huvudsakliga intressen finns här (artikel 3.1) och om ett territoriellt insolvensförfarande om gäldenären har ett driftställe här och de huvudsakliga intressena i någon annan medlemsstat (artikel 3.2). Bestämmelsen innebär alltså att sökanden ska redogöra för och visa att antingen de huvudsakliga intressena finns i Sverige eller att det finns ett driftställe här och att de huvudsakliga intressena finns i en annan medlemsstat.

När det gäller huvudinsolvensförfaranden avses med platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen den plats där gäldenären vanligtvis förvaltar sina intressen på ett sätt som kan fastställas av tredje man (artikel 3.1 första stycket).

Vid bedömningen av var gäldenären har sina huvudsakliga intressen ska de presumtionsregler som finns i förordningen beaktas. För bolag och

andra juridiska personer ska sätet anses vara platsen för de huvudsakliga intressena. Den presumtionen gäller dock endast om sätet inte har flyttats till en annan medlemsstat inom en tremånadersperiod före ansökan (artikel 3.1 andra stycket). I praktiken bör det alltså vara tillräckligt att ge in ett registreringsbevis som visar att den juridiska personen har haft sitt säte i Sverige sedan åtminstone tre månader.

En sökande som driver enskild näringsverksamhet anses ha sina huvudsakliga intressen i Sverige, om det huvudsakliga verksamhetsstället finns här. På motsvarande sätt som för juridiska personer gäller den presumtionen dock endast om det huvudsakliga verksamhetsstället inte har flyttats till en annan medlemsstat inom en tremånadersperiod före ansökan (artikel 3.1 tredje stycket).

För en fysisk person som inte bedriver näringsverksverket ska platsen för de huvudsakliga intressena anses vara hans eller hennes hemvist. Den presumtionen gäller dock endast om hemvisten inte har flyttats till en annan medlemsstat inom en sexmånadersperiod före ansökan om att ett insolvensförfarande ska inledas (artikel 3.1 tredje stycket). Vid prövningen av om gäldenären har sin hemvist (och sina huvudsakliga intressen) i Sverige är folkbokföringen en omständighet som ska beaktas (jfr rättsfallet NJA 2009 s. 383).

Presumptionsreglerna för var sökanden har sina huvudsakliga intressen kan brytas om det finns annan utredning som visar att sökanden har sina huvudsakliga intressen i en annan medlemsstat än den som presumptionsreglerna pekar ut.

Beträffande territoriella insolvensförfaranden ska det i ansökan lämnas uppgifter som visar att gäldenären har ett driftställe i Sverige och att de huvudsakliga intressena finns i en annan medlemsstat. Med driftställe avses ”varje verksamhetsplats där en gäldenär annat än tillfälligt bedriver eller under den tremånadersperiod som föregår begäran om inledande av huvudinsolvensförfarandet har bedrivit ekonomisk verksamhet med personella och materiella resurser” (artikel 2 punkten 10). Om gäldenären har en registrerad filial enligt lagen (1992:160) om utländska filialer m.m., är det normalt tillräckligt att ge in ett bevis om detta. För att visa att de huvudsakliga intressena finns i en annan medlemsstat räcker det i princip att ge in ett registreringsbevis som visar att den juridiska personen har haft sitt säte i en annan medlemsstat sedan åtminstone tre månader.

Enligt *andra stycket* ska domstolen avvisa en ansökan om grunden för ansökan inte framgår och sökanden inte avhjälpel bristen. Det som ska styrkas är de omständigheter som ligger till grund för svensk domstols behörighet och för det insolvensförfarande – huvudinsolvensförfarande eller territoriellt insolvensförfarande – som ansökan avser.

Paragrafen ska ses tillsammans med bestämmelserna om ansökans innehåll i 2 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) och 2 kap. 1 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Paragrafen gäller inte för en ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering. Anledningen till det är att en ansökan om skuldsanering eller F-skuldsanering endast kan avse ett huvudinsolvensförfarande (se 3 § andra stycket). Det anges dock i skuldsaneringslagarna att sökanden ska lämna uppgifter som visar att han eller hon har sina huvudsakliga intressen i Sverige, dvs. grunden för den internationella behörigheten.

Om sökanden inte gör det och inte följer ett föreläggande att avhjälpa bristen, kan ansökan avvisas (se 12 och 13 §§ skuldsaneringslagen [2016:675] och 13 och 15 §§ lagen [2016:676] om skuldsanering för företagare).

Kungörande och registrering av utländska insolvensförfaranden

5 § Vid ett offentliggörande enligt artikel 28 i 2015 års insolvensförordning ska beslutet anmälas till Bolagsverket för kungörande i Post- och Inrikes Tidningar.

Paragrafen innehåller bestämmelser om kungörande av insolvensförfaranden som har beslutats i andra medlemsstater. Paragrafen motsvarar delvis 3 § första stycket i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 49 f.). Övervägandena finns i avsnitt 6.6.

Skyldigheten att offentliggöra ett insolvensförfarande i en annan medlemsstat framgår direkt av artikel 28.1. Offentliggörande är obligatoriskt i de medlemsstater där gäldenären har ett driftställe. Av bestämmelsen i förevarande paragraf framgår att ett offentliggörande ska ske genom en anmälan till Bolagsverket för kungörande i Post- och Inrikes Tidningar. Till skillnad från 2005 års kompletteringslag omfattar kungörandeskyldigheten inte längre bara huvudinsolvensförfaranden som har inletts i andra medlemsstater. Alla insolvensförfaranden enligt förordningen – huvudinsolvensförfaranden och territoriella insolvensförfaranden – som har inletts i en annan medlemsstat ska anmälas till Bolagsverket för kungörande, om gäldenären har ett driftställe i Sverige.

Utöver insolvensförfaranden som ska offentliggöras enligt artikel 28.1 gäller bestämmelsen för förfaranden som får offentliggöras enligt artikel 28.2.

Av artikel 28 i 2015 års insolvensförordning framgår att det är förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar som ansvarar för att offentliggörande sker, beroende på ordningen i den stat där beslutet om att inleda insolvensförfarandet har meddelats.

6 § Ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande som har meddelats i en annan medlemsstat ska registreras i enlighet med vad som gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register, om beslutet avser en gäldenär med ett driftställe som har registrerats i filialregistret eller en gäldenär som har fast egendom i Sverige.

Även i andra fall än som avses i första stycket får ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande som har meddelats i en annan medlemsstat registreras i enlighet med vad som gäller i fråga om anteckning av beslut om konkurs i offentliga register.

Beslut som avses i första och andra styckena ska anmälas till Bolagsverket, som ska underrätta den som för respektive register.

Paragrafen innehåller bestämmelser om registrering i offentliga register av insolvensförfaranden som har inletts i andra medlemsstater och kompletterar artikel 29 i 2015 års insolvensförordning. Paragrafen motsvarar delvis 3 § andra stycket i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 49 f.). Övervägandena finns i avsnitt 6.6.

Enligt *första stycket* gäller motsvarande registreringskyldighet för det utländska insolvensförfarandet som för svenska konkursbeslut. Även om ett utländskt förfarande mer påminner om företagsrekonstruktion eller skuldsanering, är det alltså det som gäller för registrering av svenska konkursbeslut som gäller för det aktuella utländska förfarandet. Det innebär att registrering ska göras t.ex. när gäldenären har egendom av visst slag eller bedriver viss verksamhet i Sverige (jfr 12 § konkursförordningen [1987:916]).

Registreringskyldigheten gäller endast om gäldenären har ett driftställe som har registrerats i filialregistret enligt lagen (1992:160) om utländska filialer m.m. eller om gäldenären har fast egendom i Sverige.

Av *andra stycket* följer att ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande i en annan medlemsstat får registreras här, även om gäldenären inte har ett driftställe som har registrerats i filialregistret eller har fast egendom i Sverige. I likhet med vad som gäller enligt första stycket får registrering endast ske i enlighet med vad som gäller för svenska konkursbeslut.

Enligt *tredje stycket* ska ett utländskt beslut anmälas till Bolagsverket för registrering. Bolagsverket har i uppgift att underrätta den som för respektive register om det utländska beslutet.

Av artikel 29 i 2015 års insolvensförordning framgår att det är förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar som ansvarar för att registrering sker, beroende på ordningen i den stat där beslutet om att inleda insolvensförfarandet har meddelats.

7 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad som ska framgå av en anmälan enligt 5 och 6 §§.

Bolagsverket ska ta ut avgifter i ärenden enligt 5 och 6 §§. Regeringen får meddela föreskrifter om avgifternas storlek.

Paragrafen innehåller bestämmelser om regeringens och annan myndighets föreskriftsrätt och om avgifter. Paragrafen motsvarar i huvudsak 3 § tredje och fjärde styckena i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 49 f.). Övervägandena finns i avsnitt 6.6.

I *första stycket* bemyndigas regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vad som ska framgå av en anmälan om kungörande och av en anmälan om registrering.

Enligt *andra stycket* ska Bolagsverket ta ut avgifter för kungörande och för hantering av en anmälan om registrering. Regeringen bemyndigas att meddela föreskrifter om avgifternas storlek.

Underrättelse till borgenärer i andra medlemsstater

8 § Underrättelseskyldigheten enligt artikel 54 i 2015 års insolvensförordning ska fullgöras av

- konkursförvaltaren, i ett ärende om konkurs,
- rekonstruktören, i ett ärende om företagsrekonstruktion, eller
- Kronofogdemyndigheten, i ett ärende om skuldsanering eller F-skuldsanering.

I paragrafen anges vilka aktörer som är skyldiga att underrätta de utländska borgenärerna när ett insolvensförfarande har inletts i Sverige. Paragrafen motsvarar delvis 4 § i 2005 års kompletteringslag (prop. 2005/06:37 s. 50). Övervägandena finns i avsnitt 6.7.

När ett insolvensförfarande har inletts i en medlemsstat ska de kända utländska borgenärerna omedelbart underrättas om detta (artikel 54). I paragrafen tydliggörs vilken aktör som är skyldig att uppfylla underrättelseskyldigheten när ett svenskt insolvensförfarande har inletts. Beror på vilket slags insolvensförfarande som har inletts anges det i paragrafen att uppgiften ligger på konkursförvaltaren, rekonstruktören eller Kronofogdemyndigheten.

I många fall finns det redan en skyldighet att på olika sätt informera de kända utländska borgenärerna (se t.ex. 2 kap. 13 § lagen [1996:764] om företagsrekonstruktion, 21 § skuldsaneringslagen [2016:675] och 23 § lagen [2016:676] om skuldsanering för företagare). Förevarande paragraf och förordningens underrättelseskyldighet gäller i sådana fall utöver den informationsskyldighet som anges i de nämnda lagarna. Det innebär att om underrättelseskyldigheten enligt de lagarna inte ger den utländska borgenären all den information som anges i artikel 54, måste informationen kompletteras så att förordningens bestämmelser följs.

Enligt artikel 54.3 ska underrättelsen till de kända utländska borgenärerna tillhandahållas genom användandet av ett särskilt standardformulär. Användandet av standardformuläret är obligatoriskt, med undantag för insolvensförfaranden som rör fysiska personer som inte bedriver näringsverksamhet och där det inte krävs att borgenärer anmäler sina fordringar för att de ska beaktas i förfarandet (artikel 54.4). Detta innebär att standardformuläret inte behöver användas vid konkurs för fysiska personer som inte bedriver näringsverksamhet, såvida inte ett bevakningsförfarande anordnas. I övrigt ska standardformuläret användas för att underrätta kända utländska borgenärer, alltså oavsett vilken form av insolvensförfarande som har inletts.

Åtagande för att undvika ett sekundärt insolvensförfarande

9 § Ett åtagande enligt artikel 36 i 2015 års insolvensförordning ska anses vara godkänt av borgenärerna, om tre femtedelar av de röstande har godkänt åtagandet och deras fordringar uppgår till tre femtedelar av de röstberättigande fordringarnas sammanlagda belopp.

I paragrafen finns regler om den kvalificerade majoritet som krävs för att ett åtagande i syfte att undvika ett sekundärt insolvensförfarande ska anses vara godkänt av borgenärerna. Paragrafen saknar motsvarighet i 2005 års kompletteringslag. Övervägandena finns i avsnitt 6.8.

För att undvika att det inleds ett sekundärt insolvensförfarande kan förvaltaren – vilket begrepp i Sverige avser konkursförvaltaren eller rekonstruktören (se artikel 2 punkten 5 och bilaga B till förordningen) – i huvudinsolvensförfarandet göra ett åtagande gentemot de lokala borgenärerna om att de kommer att behandlas som om ett sekundärt insolvensförfarande hade inletts. Ett sådant åtagande ska godkännas av de lokala borgenärerna. För godkännandet ska de regler om kvalificerad majoritet och omröstning tillämpas som används vid antagande av rekonstruktions-

planer (artikel 36). Eftersom det i svensk rätt inte finns några bestämmelser om antagande av rekonstruktionsplaner anges i paragrafen vilken kvalificerad majoritet som ska krävas vid ett godkännande av ett åtagande.

I omröstningen får de kända lokala borgenärerna delta. Med lokal borgenär avses en borgenär vars fordringar på gäldenären har uppkommit till följd av eller i samband med verksamheten vid ett driftställe i en annan medlemsstat än den där gäldenären har sina huvudsakliga intressen (artikel 2 punkten 11).

För att ett åtagande ska anses vara godkänt av borgenärerna krävs det att tre femtedelar av de röstande har godkänt åtagandet och att deras fordringar uppgår till tre femtedelar av de röstberättigande fordringarnas sammanlagda belopp. Bestämmelsen utformas efter förebild av bestämmelserna om borgenärsmajoritet vid ackord i 12 kap. 15 § konkurslagen (1987:672) och 3 kap. 4 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Det ställs inte upp några formella krav på hur omröstningen ska gå till och det krävs inte att den sker vid ett sammanträde. Eftersom godkännandet kan komma att bli föremål för domstolsprövning i samband med en begäran om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande (artikel 38), bör dock förvaltaren säkerställa att omröstningsförfarandet dokumenteras på ett sådant sätt att ett godkänt åtagande kan styrkas i efterhand.

Samordningsförfarande för en koncern

10 § Vid domstolens handläggning av en begäran om att inleda ett samordningsförfarande för en koncern enligt artikel 61 i 2015 års insolvensförordning och frågor som har anknytning till att ett samordningsförfarande har inletts ska lagen (1996:242) om domstolsärenden tillämpas, om inte något annat följer av 2015 års insolvensförordning.

Domstolens beslut i frågor som avses i första stycket får överklagas för sig.

I paragrafen finns bestämmelser om domstolens handläggning av frågor som rör ett samordningsförfarande för en koncern. Paragrafen saknar motsvarighet i 2005 års kompletteringslag. Övervägandena finns i avsnitt 6.9.

I 2015 års insolvensförordning finns det en möjlighet för en utsedd förvaltare att begära att det ska inledas ett samordningsförfarande för en koncern. En sådan begäran ska lämnas in till den domstol som har behörighet över insolvensförfarandet för en av medlemmarna i koncernen (artikel 61.1). Om minst två tredjedelar av de utsedda förvaltarna i de olika insolvensförfarandena har enats om att en viss medlemsstats behöriga domstol är bäst lämpad för att inleda samordningsförfarandet, har denna domstol exklusiv behörighet (artikel 66). Vilken domstol som är behörig att pröva frågor om ett samordningsförfarande framgår alltså direkt av 2015 års insolvensförordning.

Av paragrafen framgår att domstolen ska handlägga en begäran om samordningsförfarande enligt lagen om domstolsärenden, i den utsträckning som det inte finns särskilda bestämmelser i 2015 års insolvensförordning. Detsamma gäller vid domstolens handläggning av frågor som har anknytning till att ett samordningsförfarande har inletts, t.ex. frågor

om förhandsgodkännande av samordnarens kostnadsberäkning (artikel 72.6), återkallande av utnämningen av samordnaren (artikel 75) samt arvode till samordnaren och fördelning av kostnader (artikel 77). Även en begäran om domstolens prövning av en samordnarens beslut om deltagande i samordningsförfarandet (se 11 § och artikel 69) är en sådan fråga som omfattas av bestämmelsen i förevarande paragraf. Med frågor som har anknytning till ett inlett samordningsförfarande avses dock inte sådana som rör det inledda insolvensförfarandet, t.ex. en ansökan om vilandeförklaring (artikel 72.2 e).

Att lagen om domstolsärenden ska tillämpas innebär bl.a. att tingsrätten är domför med en lagfaren domare (3 §), att en bristfällig begäran kan avvisas (9 och 10 §§), att förfarandet hos domstolen är skriftligt men att sammanträde får äga rum (13 och 14 §§), att frågan avgörs genom beslut (27 §) och att domstolens beslut får överklagas (36, 38 och 40 §§). Det innebär också att domstolen får tillämpa bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken om fördelning av rättegångskostnader (32 §).

Exempel på bestämmelser i 2015 års insolvensförordning som kan behöva tillämpas framför lagen om domstolsärenden är artikel 61.3, om vad en begäran om samordningsförfarande ska innehålla, och artikel 63, om olika åtgärder som domstolen ska vidta när en sådan begäran har mottagits.

Om domstolen har beslutat att inleda ett samordningsförfarande, avslutas ärendet normalt inte förrän samordnaren har fullgjort sina uppgifter och kostnadsredovisningen har bekräftats eller beslutats (artikel 77). Enligt *andra stycket* kan varje beslut i ärendet som rör det inledda samordningsförfarandet överklagas för sig (jfr 37 § första stycket lagen om domstolsärenden).

11 § Om en förvaltare är missnöjd med en samordnarens beslut enligt artikel 69 i 2015 års insolvensförordning, får förvaltaren begära domstolens prövning av beslutet. Begäran ska göras till den tingsrätt som samordningsförfarandet har inletts vid inom tre veckor från det att förvaltaren fick del av beslutet.

2015 års insolvensförordning innehåller bestämmelser om att vissa förvaltare får begära domstolens prövning av en samordnarens beslut om deltagande i samordningsförfarandet. I paragrafen regleras hur en förvaltare ska gå till väga för att få till stånd en sådan prövning. Paragrafen saknar motsvarighet i 2005 års kompletteringslag. Övervägandena finns i avsnitt 6.9.

Enligt artikel 69 i 2015 års insolvensförordning får varje förvaltare, efter det att en domstol meddelat beslut om att inleda ett samordningsförfarande, begära att det förfarande för vilket han eller hon har utsetts ska omfattas av samordningsförfarandet. En sådan begäran kan göras om förvaltaren tidigare avstått från att delta i samordningsförfarandet eller om insolvensförfarandet avseende den aktuella koncernmedlemmen har inletts efter det att samordningsförfarandet inleddes. Beslut i frågan om senare deltagande ska fattas av samordnaren. Samordnarens beslut ska kunna bli föremål för rättslig prövning i enlighet med det som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat där samordningsförfarandet har inletts.

I paragrafen anges att en förvaltare som är missnöjd med samordnarens beslut i en fråga om deltagande i samordningsförfarandet får begära

domstolens prövning av beslutet. En begäran om rättslig prövning får göras av varje deltagande förvaltare eller varje förvaltare vars begäran om att låta samordningsförfarandet för koncerner omfatta ett förfarande har avslagits (artikel 69.4). Med förvaltare avses i detta sammanhang en förvaltare enligt 2015 års insolvensförordning (se artikel 2 punkten 5 och bilaga B till förordningen). För svensk del innebär det att både konkursförvaltare och rekonstruktörer omfattas av begreppet.

Av 10 § följer att domstolen vid handläggningen ska tillämpa lagen (1996:242) om domstolsärenden. Det innebär bl.a. att en begäran ska göras skriftligen och innehålla vissa uppgifter (4–6 §§ lagen om domstolsärenden). För att underlätta domstolens handläggning är det lämpligt att det i begäran även anges vilket beslut som den avser. En bristfällig begäran kan avvisas (9 och 10 §§ lagen om domstolsärenden).

Begäran ska göras till den tingsrätt som har beslutat att inleda samordningsförfarandet. För att domstolen ska pröva begäran krävs det att den görs inom tre veckor från det att förvaltaren fick del av samordnarens beslut. Om begäran görs senare än så, finns det hinder för prövningen och begäran ska avvisas (10 § lagen om domstolsärenden).

Reservforum för en talan som har nära samband med insolvensförfarandet

12 § Om det finns svensk domsrätt enligt artikel 6 i 2015 års insolvensförordning och någon annan behörig domstol saknas, är behörig domstol

1. den tingsrätt som insolvensförfarandet har inletts vid, eller
2. om insolvensförfarandet inte inleddes vid domstol, den tingsrätt som ett beslut om att inleda insolvensförfarandet kan överklagas till.

Paragrafen innehåller en bestämmelse om reservforum för en talan som har nära samband med insolvensförfarandet. Paragrafen saknar svarighet i 2005 års kompletteringslag. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

Enligt artikel 6 i 2015 års insolvensförordning kan en talan som är direkt hänförlig till ett insolvensförfarande och har ett nära samband med detta väckas vid domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts. Om det pågår ett insolvensförfarande i Sverige, är alltså svensk domstol behörig att pröva också en sådan talan med nära samband till insolvensförfarandet.

I *första punkten* anges att den tingsrätt vid vilken insolvensförfarandet har inletts är behörig att ta upp ett sådant mål med nära samband till insolvensförfarandet, om det finns svensk domsrätt enligt förordningen och det enligt svenska nationella forumregler saknas en behörig domstol. Ett exempel på när det kan bli aktuellt att väcka talan vid reservforumet är om ett konkursförfarande har inletts vid svensk domstol och förvaltaren vill väcka talan om återvinning mot en svarande med hemvist i en annan medlemsstat. Ytterligare ett exempel är en talan som avser skyldigheter som uppkommer under insolvensförfarandet (skäl 35). Om de svenska nationella forumreglerna i ett sådant fall inte pekar ut någon behörig domstol, är den domstol vid vilket insolvensförfarandet har

inletts behörig att pröva även denna talan med nära samband till för-
farandet.

Om ett insolvensförfarande inte inleds vid tingsrätt, anges i *andra punkten* att behörig domstol i stället är den tingsrätt som ett beslut om att inleda insolvensförfarandet kan överklagas till. Denna regel är tillämplig om det skulle väckas en talan med nära samband till ett skuldsaneringsförfarande eftersom ett sådant förfarande inleds vid Kronofogdemyndigheten. Av skuldsaneringslagarna framgår att Kronofogdemyndighetens beslut om att inleda skuldsanering överklagas till tingsrätten i den ort där gäldenären är bosatt eller, om gäldenären inte är bosatt i Sverige, Stockholms tingsrätt (se 45 § skuldsaneringslagen [2016:675] och 47 § lagen [2016:676] om skuldsanering för företagare).

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 26 juni 2017.
2. Genom lagen upphävs lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen.
3. Den upphävda lagen gäller dock fortfarande för insolvensförfaranden som har inletts före ikraftträdandet och som omfattas av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden.

Enligt *första punkten* ska den nya lagen träda i kraft den 26 juni 2017, dvs. samma dag som 2015 års insolvensförordning ska börja tillämpas (artikel 92). Då upphör, enligt *andra punkten*, 2005 års kompletteringslag att gälla.

Av *tredje punkten* framgår att 2005 års kompletteringslag, trots *andra punkten*, ska fortsätta att gälla för insolvensförfaranden som har inletts före ikraftträdandet och som omfattas av 2000 års insolvensförordning. Bestämmelsen är en följd av att det i 2015 års insolvensförordning anges att 2000 års insolvensförordning ska fortsätta att tillämpas på insolvensförfaranden som har inletts före den 26 juni 2017 (artikel 84.2).

Första och tredje punkterna innebär bl.a. att om en tingsrätt beslutar om att försätta någon i konkurs eller Kronofogdemyndigheten beslutar att skuldsanering ska inledas den 26 juni 2017 eller därefter, ska den nya lagen tillämpas. För insolvensförfaranden som har inletts före den 26 juni 2017 och som omfattas av 2000 års insolvensförordning (konkurs och företagsrekonstruktion) gäller däremot fortsatt 2005 års kompletteringslag.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

9.2 Övriga lagförslag

De övriga lagförslagen innebär att det upplysningsvis anges att det i olika avseenden finns bestämmelser i 2015 års insolvensförordning eller i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till 2015 års insolvensförordning. Det görs även vissa språkliga ändringar.

Övervägandena finns i avsnitten 6.1 och 6.8.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2015/848

av den 20 maj 2015

om insolvensförfaranden

(omarbetning)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Den 12 december 2012 antog kommissionen en rapport om tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 ⁽³⁾. I rapporten konstaterades att förordningen generellt fungerar väl men att det vore önskvärt att förbättra tillämpningen av vissa bestämmelser för att effektivisera handläggningen av gränsöverskridande insolvensförfaranden. Eftersom den förordningen redan har ändrats flera gånger och ytterligare ändringar ska göras, bör den av tydlighetsskäl omarbetas.
- (2) Unionen har som mål att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.
- (3) För att den inre marknaden ska fungera väl krävs det att gränsöverskridande insolvensförfaranden fungerar effektivt och smidigt. Denna förordning behöver antas för att uppnå detta mål, som faller inom området för rättsligt samarbete i civilrättsliga frågor i den mening som avses i artikel 81 i fördraget.
- (4) Företagens verksamhet har i allt högre grad gränsöverskridande verkningar och regleras därför i allt större utsträckning av unionsrätten. Sådana företags insolvens påverkar även den inre marknads goda funktion och det behövs en unionsakt som ställer krav på samordning av de åtgärder som ska vidtas beträffande en insolvent gäldenärs tillgångar.
- (5) För att den inre marknaden ska fungera väl är det nödvändigt att undvika att parterna motiveras att överföra tillgångar från en medlemsstat till en annan eller att välja jurisdiktion för att få en förmånligare rättslig ställning till skada för borgenärskollektivet (*forum shopping*).
- (6) Denna förordning bör inbegripa bestämmelser om behörighet att inleda insolvensförfaranden och pröva talan som är en direkt följd av insolvensförfaranden och har ett nära samband med dessa. Denna förordning bör också innehålla bestämmelser om erkännande och verkställighet av domstolsavgöranden som meddelats i sådana förfaranden samt om vilken lag som ska tillämpas på insolvensförfaranden. Dessutom bör denna förordning fastställa bestämmelser om samordning av insolvensförfaranden som avser samma gäldenär eller flera medlemmar i samma koncern.
- (7) Konkurs, ackord och liknande förfaranden är undantagna från tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 ⁽⁴⁾. Dessa förfaranden bör omfattas av den här förordningen. Vid tolkningen av denna förordning är det viktigt att i största möjliga utsträckning undvika klyftor mellan de båda instrumenten. Att ett nationellt förfarande inte ingår i förteckningen i bilaga A till den här förordningen bör emellertid inte i sig innebära att det omfattas av förordning (EU) nr 1215/2012.

⁽¹⁾ EUT C 271, 19.9.2013, s. 55.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 5 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 12 mars 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den 20 maj 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 30.6.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område (EUT L 351, 20.12.2012, s. 1).

- (8) För att uppnå syftet att förbättra effektivitet och ändamålsenlighet hos insolvensförfaranden med gränsöverskridande verkningar är det nödvändigt och lämpligt att bestämmelserna om behörighet, erkännande och tillämplig lag på detta område blir föremål för en unionsåtgärd som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.
- (9) Denna förordning bör tillämpas på insolvensförfaranden som uppfyller villkoren i förordningen, oavsett om gäldenären är en fysisk eller juridisk person, näringsidkare eller privatperson. En uttömmande förteckning över dessa insolvensförfaranden återfinns i bilaga A. Vad gäller de nationella förfaranden som ingår i bilaga A, bör denna förordning vara tillämplig utan att domstolarna i en annan medlemsstat behöver undersöka huruvida villkoren i denna förordning är uppfyllda. Nationella insolvensförfaranden som inte förtecknas i bilaga A bör inte omfattas av denna förordning.
- (10) Tillämpningsområdet för denna förordning bör utvidgas till att även omfatta förfaranden som stärker förutsättningarna för att rädda ekonomiskt bärkraftiga företag som befinner sig i svårigheter och ge entreprenörer en andra chans. Tillämpningsområdet bör särskilt omfatta förfaranden som gör det möjligt att rekonstruera en gäldenär i ett skede där det endast föreligger en risk för insolvens eller som innebär att gäldenären helt eller delvis behåller kontrollen över sina tillgångar och sin verksamhet. Det bör även omfatta förfaranden för skuldsättning eller skuldsanering för konsumenter och egenföretagare, till exempel genom nedsättning av det belopp som gäldenären ska betala eller förlängning av den betalningstid som gäldenären beviljats. Eftersom dessa förfaranden inte nödvändigtvis behöver leda till att en förvaltare utses, bör de omfattas av denna förordning, om de äger rum under en domstols kontroll eller övervakning. I detta sammanhang bör termen *kontroll* inbegripa situationer där domstolen endast ingriper efter överklagande av en borgenär eller andra berörda parter.
- (11) Denna förordning bör även tillämpas på förfaranden som beviljar ett tillfälligt uppskjutande av verkställighetsåtgärder på begäran av enskilda borgenärer, om sådana åtgärder kunde påverka förhandlingarna negativt och hindra utsiktterna till en omstrukturering av gäldenärens verksamhet. Sådana förfaranden bör inte vara till skada för borgenärskollektivet och bör föregå andra förfaranden som omfattas av denna förordning, om ingen överenskommelse kan nås om en rekonstruktionsplan.
- (12) Denna förordning bör tillämpas på förfaranden vilkas inledande ska offentliggöras i syfte att möjliggöra för borgenärer att få kännedom om förfarandet och anmäla sina fordringar och på så sätt säkerställa förfarandenas kollektiva art, och i syfte att ge borgenärerna en möjlighet att bestrida behörigheten hos den domstol som har inlett förfarandet.
- (13) Följaktligen bör insolvensförfaranden som är konfidentiella uteslutas från tillämpningsområdet för denna förordning. Även om dessa förfaranden kan vara viktiga i vissa medlemsstater, innebär deras konfidentiella art att det är omöjligt för en borgenär eller en domstol i en annan medlemsstat att veta att sådana förfaranden inletts, vilket gör det svårt att föreskriva att deras verkningar ska erkännas i hela unionen.
- (14) De kollektiva förfaranden som omfattas av denna förordning bör omfatta alla eller en betydande del av de borgenärer till vilka alla eller en avsevärd del av en gäldenärs skulder hänförs, förutsatt att fordringar från de borgenärer som inte omfattas av sådana förfaranden inte berörs. Även förfaranden som endast rör gäldenärens finansiella borgenärer bör ingå. Förfaranden som inte omfattar gäldenärens samtliga borgenärer bör vara förfaranden i syfte att rädda gäldenären. Förfaranden som leder till att en gäldenärs verksamhet definitivt upphör eller dennes tillgångar realiserats bör inbegripa gäldenärens samtliga borgenärer. Dessutom bör det faktum att vissa insolvensförfaranden för fysiska personer undantar specifika fordringskategorier, såsom fordringar avseende underhåll, från möjligheten till skuldavveckling inte innebära att dessa förfaranden inte är kollektiva.
- (15) Denna förordning bör även tillämpas på förfaranden vilka enligt vissa medlemsstaters lagstiftning inleds och genomförs under en viss tidsperiod på interimistisk eller provisorisk grund, innan en domstol meddelar ett rättsligt avgörande där det bekräftas att förfarandena fortsätter på icke-interimistisk grund. Fastän dessa förfaranden betecknas som interimistiska bör de uppfylla alla övriga krav i denna förordning.
- (16) Denna förordning bör tillämpas på förfaranden som grundas på lagstiftning om insolvens. Förfaranden som grundas på allmän bolagsrätt som inte har utformats uteslutande för insolvenssituationer bör inte anses vara grundade på lagstiftning om insolvens. Skuldsanering bör inte heller omfatta specifika förfaranden i vilka skulder som innehas av fysiska personer med mycket låg inkomst och mycket begränsade tillgångar avskrivs, förutsatt att denna typ av förfaranden aldrig medför betalning till borgenärer.

- (17) Denna förordnings tillämpningsområde bör omfatta förfaranden som föranleds av situationer där gäldenären står inför icke-ekonomiska svårigheter, under förutsättning att dessa svårigheter ger upphov till ett allvarligt och verkligt hot mot gäldenärens nuvarande och framtida möjligheter att betala sina skulder då de förfaller. Tidsramen för att fastställa ett sådant hot kan uppgå till flera månader eller till och med mer, för att beakta de fall där gäldenären står inför icke-ekonomiska svårigheter som hotar verksamhetens fortlevnad och på medellång sikt även gäldenärens likviditet. Detta kan till exempel vara fallet om gäldenären har gått miste om ett kontrakt som är av avgörande betydelse.
- (18) Denna förordning bör inte påverka tillämpningen av bestämmelserna om återvinning av statligt stöd från insolventa bolag, såsom dessa har tolkats i Europeiska unionens domstols rättspraxis.
- (19) Insolvensförfaranden som rör försäkringsföretag, kreditinstitut, värdepappersföretag, samt andra företag eller institut som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG⁽¹⁾, och företag för kollektiva investeringar bör vara undantagna från tillämpningsområdet för denna förordning eftersom samtliga omfattas av särskild tillsyn och de nationella tillsynsmyndigheterna har långtgående befogenheter att ingripa.
- (20) Insolvensförfaranden innebär inte nödvändigtvis ingripande av ett dömande organ. Termen *domstol* i denna förordning bör därför i vissa bestämmelser ges en vid betydelse och inbegripa en person eller ett organ med bemyndigande enligt nationell rätt att inleda insolvensförfaranden. För att denna förordning ska vara tillämplig bör förfarandena (som består av åtgärder och formaliteter föreskrivna i lag) inte endast överensstämma med denna förordnings bestämmelser utan också vara officiellt erkända och ha rättsverkan i den medlemsstat där ett insolvensförfarande inleds.
- (21) Förvaltare definieras i denna förordning och förtecknas i bilaga B. Förvaltare som utses utan deltagande av ett dömande organ bör enligt nationell rätt på lämpligt sätt underställas tillsyn och vara bemyndigade att agera i insolvensförfaranden. Det nationella regelverket bör tillhandahålla adekvata regler för hantering av eventuella intressekonflikter.
- (22) Denna förordning utgår från det förhållandet att ett enda allmängiltigt insolvensförfarande inom hela unionen knappast kan genomföras eftersom det finns så stora skillnader i materiell rätt. Mot bakgrund av detta skulle det ofta leda till svårigheter om rättsordningen i den stat där förfarandet inleds tillämpades undantagslöst. Detta gäller till exempel för de mycket skiftande nationella lagar om säkerhetsrätter som finns i medlemsstaterna. Utformningen av de förmånsrätter som vissa borgenärer åtnjuter vid insolvensförfaranden skiljer sig ibland också fullständigt åt. Vid nästa översyn av denna förordning kommer det att bli nödvändigt att fastställa ytterligare åtgärder för att förbättra förmånsrätterna för anställda på europeisk nivå. Denna förordning bör ta hänsyn till dessa skiftande nationella lagstiftningar på två olika sätt. Det bör å ena sidan anges särskilda bestämmelser om tillämplig lag för vissa typer av rättsliga relationer (t.ex. sakrätter och anställningsavtal). Det föreskrivs å andra sidan att det förutom ett huvudinsolvensförfarande med allmän räckvidd även ska finnas nationella förfaranden som bara omfattar tillgångar i den stat där förfaranden inleds.
- (23) Denna förordning gör det möjligt att inleda huvudinsolvensförfaranden i den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns. Dessa förfaranden har allmän räckvidd och de avser att omfatta gäldenärens samtliga tillgångar. För att skydda intressen av olika slag tillåter denna förordning att sekundära insolvensförfaranden inleds och löper parallellt med huvudinsolvensförfarandet. Ett sekundärt insolvensförfarande får inledas i den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe. Verkan av sekundära insolvensförfaranden är begränsade till tillgångar som finns i den staten. Tvingande regler för samordning med huvudinsolvensförfarandena tillgodoser behovet av enhetlighet i unionen.
- (24) Om huvudinsolvensförfaranden har inletts med avseende på en juridisk person eller ett företag i en annan medlemsstat än den där den eller det har sitt säte, bör det vara möjligt att inleda sekundära insolvensförfaranden i den medlemsstat där denna eller detta har sitt säte, under förutsättning att gäldenären bedriver ekonomisk verksamhet med personella och materiella resurser i den staten i enlighet med Europeiska unionens domstols rättspraxis.
- (25) Denna förordning tillämpas endast på förfaranden för vilka platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen ligger i unionen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (EGT L 125, 5.5.2001, s. 15).

- (26) Genom denna förordning fastställs endast internationell behörighet, det vill säga att den medlemsstat utses, vars domstolar får inleda ett insolvensförfarande. Territoriell behörighet inom den medlemsstaten bör fastställas i den berörda medlemsstatens nationella rätt.
- (27) Innan ett insolvensförfarande inleds, bör den behöriga domstolen på eget initiativ undersöka om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen eller gäldenärens driftställe faktiskt befinner sig inom dess jurisdiktion.
- (28) Vid bedömningen av huruvida platsen för gäldenärens huvudsakliga intressena är fastställbar för tredje man, bör man ta särskild hänsyn till borgenärerna och deras uppfattning om var en gäldenär förvaltar sina intressen. Detta kan, om platsen för de huvudsakliga intressena ändras, innebära att borgenärerna vid lämplig tidpunkt måste informeras om den nya plats där gäldenären bedriver sin verksamhet, till exempel genom att adressförändringen påpekas i affärskorrespondens eller genom att den nya platsen offentliggörs på andra lämpliga sätt.
- (29) Denna förordning bör innehålla ett antal garantier för att förhindra att *forum shopping* används i bedrägligt syfte eller missbrukas.
- (30) Det bör därför vara möjligt att bryta presumtionen att sätet, det huvudsakliga verksamhetsstället och hemvisten är platsen för de huvudsakliga intressena och den behöriga domstolen i en medlemsstat bör göra en noggrann bedömning av om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen faktiskt finns i den medlemsstaten. I fråga om företag bör det vara möjligt att bryta denna presumtion om företagets huvudkontor är beläget i en annan medlemsstat än den där det har sitt säte, och när en övergripande bedömning av alla relevanta faktorer på ett sätt som kan fastställas av tredje part visar att centrum för företagets ledning och övervakning samt för tillvaratagande av företagets intressen finns i denna andra medlemsstat. När det gäller en enskild person som inte bedriver verksamhet som egenföretagare eller fri yrkesutövare, bör det till exempel vara möjligt att bryta denna presumtion, om huvuddelen av gäldenärens tillgångar finns utanför den medlemsstat i vilken denne har sin hemvist eller om det kan fastställas att den huvudsakliga anledningen till att denne flyttade var att ansöka om insolvensförfarande inom den nya jurisdiktionen och om en sådan ansökan påtagligt skulle vara till nackdel för de borgenärens intressen vilkas innehavanden med gäldenären ägde rum före förflyttningen.
- (31) Likaså i syfte att förhindra att *forum shopping* används i bedrägligt syfte eller missbrukas bör presumtionen att platsen för de huvudsakliga intressena finns där sätet, den enskilda personens huvudsakliga verksamhetsställe eller hemvist finns inte vara tillämplig, när det gäller bolag, andra juridiska personer eller enskilda personer som bedriver verksamhet som egenföretagare eller fria yrkesutövare, om gäldenären har flyttat sitt säte eller huvudsakliga verksamhetsställe till en annan medlemsstat inom en period av tre månader före ansökan om att inleda ett insolvensförfarande, eller, när det gäller en enskild person som inte bedriver verksamhet som egenföretagare eller fri yrkesutövare, om gäldenären har flyttat sin hemvist till en annan medlemsstat inom en period av sex månader före ansökan om att inleda ett insolvensförfarande.
- (32) Om omständigheterna i ärendet ger upphov till tvivel om domstolens behörighet, bör domstolen i alla händelser kräva att gäldenären lämnar ytterligare bevisning till stöd för sina påståenden och, om tillämplig rätt för insolvensförfarandet så tillåter, ge gäldenärens borgenärer möjlighet att lägga fram sina synpunkter beträffande behörighet.
- (33) Om den domstol till vilken en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande lämnats anser att platsen för de huvudsakliga intressena inte finns på dess territorium, bör den inte inleda något huvudinsolvensförfarande.
- (34) Dessutom bör gäldenärens borgenärer ha tillgång till ett effektivt rättsmedel mot beslutet om att inleda ett insolvensförfarande. Följderna av ett överklagande av ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande bör regleras i nationell rätt.
- (35) Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium ett insolvensförfarande har inletts bör också vara behöriga att pröva en talan som är en direkt följd av insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta. Sådan talan bör inbegripa talan om återvinning (*avoidance actions*) riktade mot svarande i andra medlemsstater samt talan som avser skyldigheter som uppkommer under insolvensförfarandet, såsom förskotts betalning av förfarandekostnaderna. Talan för fullgörelse av skyldigheter enligt ett avtal som gäldenären ingick före inledandet av förfarandet utgör däremot inte en direkt följd av förfarandet. Om en sådan talan hänger samman med en annan talan som grundar sig på allmän civil- och handelsrätt, bör förvaltaren kunna väcka talan i båda fall vid

domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist, om förvaltaren anser det mer effektivt. Detta kan till exempel vara fallet om förvaltaren avser att kombinera en talan om ställföreträdersansvar på grundval av insolvenslagstiftning med en talan grundad på bolagslagstiftning eller allmänna skadeståndsregler.

- (36) Den domstol som har behörighet att inleda huvudinsolvensförfaranden bör ha rätt att besluta om interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder från den tidpunkt då det begäres att förfarandet skulle inledas. Säkerhetsåtgärder såväl före som efter det att ett insolvensförfarande har inletts är av vikt för att garantera insolvensförfarendets effektivitet. Enligt denna förordning bör olika möjligheter till sådana åtgärder tillhandahållas. Den domstol som är behörig när det gäller huvudinsolvensförfarandet bör också kunna besluta om interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder för egendom som finns inom andra medlemsstaters territorium. En förvaltare som utses interimistiskt bör dessutom, innan huvudinsolvensförfarandet inleds, i de medlemsstater där gäldenären har ett driftställe, kunna begära att de säkerhetsåtgärder vidtas som är möjliga enligt dessa medlemsstaters rättsordning.
- (37) Innan huvudinsolvensförfarandet inleds, bör rätten att begära att ett insolvensförfarande ska inledas i den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe vara begränsad till lokala borgenärer och offentliga myndigheter eller till fall där ett huvudinsolvensförfarande inte kan inledas enligt rättsordningen i den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns. Skälet till denna begränsning är att fall där ett territoriellt insolvensförfarande begärs före ett huvudinsolvensförfarande ska begränsas till vad som är absolut nödvändigt.
- (38) Sedan huvudinsolvensförfarandet har inletts begränsar denna förordning inte rätten att begära att ett insolvensförfarande ska inledas i den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe. Förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet eller andra personer med benyndigande enligt nationell rätt i den medlemsstaten får begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds.
- (39) Denna förordning bör fastställa bestämmelser om platsen där gäldenärens tillgångar ska anses finnas, vilka bör tillämpas vid fastställande av vilka tillgångar som hör till huvudinsolvensförfarandet eller sekundära insolvensförfaranden, eller till situationer som berör tredje mans sakrättsliga skydd. I denna förordning bör det särskilt föreskrivas att europeiska patent med enhetlig verkan, ett gemenskapsvarumärke eller likartade rättigheter, såsom gemenskapens växtförädlarrätt eller gemenskapsformgivning, endast bör ingå i huvudinsolvensförfaranden.
- (40) Sekundära insolvensförfaranden kan tjäna olika syften, förutom skydd av lokala intressen. Det kan uppkomma fall när den egendom som insolvensförfarandet avser är alltför komplex för att förvaltas som en enhet eller när skillnaderna i de berörda rättssystemen är så stora att svårigheter kan uppstå genom att verkningarna av rättsordningen i den stat där förfarandet inleds utsträcks till att omfatta övriga medlemsstater där tillgångarna finns. Av detta skäl får förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds när detta krävs för en effektiv förvaltning av den egendom som insolvensförfarandet avser.
- (41) Sekundära insolvensförfaranden kan också hämma en effektiv förvaltning av den egendom som insolvensförfarandet avser. Denna förordning fastställer därför två specifika situationer, där den domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande bör kunna skjuta upp eller vägra att inleda förfarandet på begäran av förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet.
- (42) För det första ger denna förordning förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet möjlighet att göra ett åtagande gentemot lokala borgenärer om att de kommer att behandlas som om ett sekundärt insolvensförfarande hade inletts. Detta åtagande måste uppfylla ett antal villkor som anges i denna förordning, i synnerhet måste det godkännas med kvalificerad majoritet av lokala borgenärer. Om ett sådant åtagande har gjorts, bör den domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande kunna vägra att inleda ett sekundärt insolvensförfarande om den är förvissad om att åtagandet ger tillräckligt skydd för lokala borgenärens allmänna intressen. Vid sin bedömning av dessa intressen bör domstolen ta hänsyn till att åtagandet har godkänts av en kvalificerad majoritet av de lokala borgenärerna.
- (43) För att göra ett åtagande gentemot lokala borgenärer bör de tillgångar och rättigheter som finns i den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe utgöra en underkategori till den egendom som insolvensförfarandet avser och förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet bör vid fördelningen av dessa eller av behållningen efter realisering av dessa respektera den förmånsrätt som borgenärer skulle ha haft, om det sekundära insolvensförfarandet hade inletts i den medlemsstaten.

- (44) Nationell rätt bör i förekommande fall tillämpas på godkännande av åtagandet. Särskilt om omröstningsreglerna för antagande av en rekonstruktionsplan enligt nationell rätt kräver ett förhandsgodkännande av borgenärernas fordringar, bör dessa fordringar anses vara godkända för omröstning om åtagandet. Om det finns olika förfaranden för antagande av rekonstruktionsplaner enligt nationell rätt, bör medlemsstaterna ange vilket förfarande som ska vara tillämpligt i sammanhanget.
- (45) Denna förordning bör för det andra fastställa möjligheten att domstolen tillfälligt skjuter upp prövningen av en ansökan om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande, när det i huvudinsolvensförfarandet har beviljats ett tillfälligt uppskjutande av enskilda verkställighetsförfaranden, i syfte att bevara verkan av det uppskjutande som beviljats i huvudinsolvensförfarandena. Domstolen bör kunna bevilja tillfälligt uppskjutande, om den är förvissad om att lämpliga åtgärder har vidtagits för att skydda lokala borgenärers allmänna intressen. I detta fall bör alla borgenärer som kan påverkas av resultatet av förhandlingarna om en rekonstruktionsplan underrättas om förhandlingarna och tillåtas att delta i dem.
- (46) För att säkerställa effektivt skydd av lokala intressen bör förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet inte kunna realisera eller omlokalisera tillgångar, på ett oegentligt sätt, i den medlemsstat där ett driftställe är beläget, särskilt om det sker för att motverka möjligheterna att faktiskt kunna tillgodose sådana intressen om ett sekundärt insolvensförfarande inleds därefter.
- (47) Denna förordning bör inte hindra att domstolarna i en medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande har inlets beivrar åsidosättande av de skyldigheter som åligger en gäldenärs ställföreträdare, förutsatt att dessa domstolar är behöriga att handlägga sådana tvister enligt nationell rätt.
- (48) Huvudinsolvensförfaranden och sekundära insolvensförfaranden kan bidra till en effektiv förvaltning av den egendom som insolvensförfarandena avser eller till en effektiv avyttring av de samlade tillgångarna, om det finns ett välfungerande samarbete mellan de berörda aktörerna i alla parallella förfaranden. Ett välfungerande samarbete innebär att de olika förvaltare och de berörda domstolarna samarbetar nära, särskilt genom utbyte av tillräcklig information. För att säkerställa huvudinsolvensförfarandenas dominerande roll bör förvaltaren i detta förfarande ges flera möjligheter att ingripa i sekundära insolvensförfaranden som pågår samtidigt. I sekundära insolvensförfaranden bör förvaltaren särskilt kunna föreslå en rekonstruktionsplan eller ackord eller ansöka om att realiseringen av tillgångarna skjuts upp. I sitt samarbete bör förvaltare och domstolar beakta bästa praxis för samarbete i gränsöverskridande insolvensfall i enlighet med de principer och riktlinjer för kommunikation och samarbete som har antagits av europeiska och internationella organisationer som är verksamma på insolvensrättens område, i synnerhet de relevanta riktlinjer som Förenta nationernas kommission för internationell handelsrätt (Uncitral) har tagit fram.
- (49) Mot bakgrund av ett sådant samarbete bör förvaltare och domstolar kunna ingå avtal och protokoll i syfte att underlätta gränsöverskridande samarbete vid multipla insolvensförfaranden i olika medlemsstater som avser samma gäldenär eller medlemmar av samma koncern, om detta är förenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på respektive förfarande. Sådana avtal och protokoll kan variera med avseende på form, så till vida att de kan vara skriftliga eller muntliga, och räckvidd, så till vida att de kan vara allt från allmänna till specifika, och kan ingås av olika parter. I enkla, allmänna avtal kan behovet av nära samarbete mellan parterna framhållas utan att specifika frågor tas upp, medan mer detaljerade, specifika avtal kan fastställa en ram av principer för multipla insolvensförfaranden och kan godkännas av de berörda domstolarna, om det krävs enligt nationell rätt. De kan återspegla ett avtal mellan parterna om att vidta eller låta bli att vidta vissa steg eller åtgärder.
- (50) På motsvarande sätt får domstolar i olika medlemsstater samarbeta genom samordning vid utseende av förvaltare. I detta sammanhang får de utse en enda förvaltare för flera insolvensförfaranden som rör samma gäldenär eller olika medlemmar i en koncern, under förutsättning att detta är förenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på respektive förfarande, framför allt med eventuella krav rörande förvaltarens kompetens och licensiering.
- (51) Denna förordning bör säkerställa en effektiv förvaltning av insolvensförfaranden som rör olika företag som ingår i en koncern.

- (52) När ett insolvensförfarande har inletts för flera företag inom samma koncern, bör det finnas ett välfungerande samarbete mellan de aktörer som medverkar i dessa förfaranden. De olika förvaltarna och de berörda domstolarna bör därför ha en liknande skyldighet att samarbeta och kommunicera med varandra som de som medverkar i huvudinsolvensförfaranden och sekundära insolvensförfaranden rörande samma gäldenär. Samarbete mellan förvaltare bör inte strida mot borgenärernas intressen i respektive förfarande och syftet med detta samarbete bör vara att finna en lösning som främjar synergieffekter i hela koncernen.
- (53) Införandet av bestämmelser om insolvensförfaranden i koncerner bör inte begränsa möjligheten för en domstol att inleda insolvensförfaranden för flera företag inom samma koncern i en enda jurisdiktion, om domstolen anser att platsen för dessa företags huvudsakliga intressen finns i en och samma medlemsstat. I sådana fall bör domstolen även om lämpligt kunna utse samma förvaltare i alla de berörda förfarandena, under förutsättning att detta inte är oförenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på dem.
- (54) I syfte att ytterligare förbättra samordningen av insolvensförfaranden rörande medlemmar av en koncern och för att möjliggöra en samordnad rekonstruktion av koncernen, bör det i denna förordning införas processrättsliga regler för samordning av insolvensförfaranden rörande medlemmar av en koncern. Målet för denna samordning bör vara att säkerställa ändamålsenlighet i samordningen, med bibehållen respekt för varje koncernmedlems status som separat juridisk person.
- (55) En förvaltare som har utsetts i ett konkursförfarande som inletts rörande en medlem i en koncern bör ha möjlighet att begära att ett samordningsförfarande för koncerner inleds. Om den lagstiftning som tillämpas på insolvensförfarandet så kräver, bör denna förvaltare emellertid erhålla det tillstånd som krävs innan en sådan begäran görs. Begäran bör innehålla en specificering av de väsentliga inslagen i samordningsförfarandet, framför allt samordningsplanen i stora drag, ett förslag om vem som ska utses till samordnare och en översikt över de uppskattade kostnaderna för samordningsförfarandet.
- (56) För att säkerställa frivillighet i samordningsförfarandet för koncerner bör de medverkande förvaltarna ha möjlighet att motsätta sig deltagande i förfarandet inom en angiven tidsperiod. För att de medverkande förvaltarna ska ha möjlighet att fatta ett välgrundat beslut om deltagande i samordningsförfarandet för koncerner bör de i ett tidigt skede få information om de väsentliga inslagen i samordningsförfarandet. En förvaltare som inledningsvis invänder mot deltagande i samordningsförfarandet bör emellertid senare kunna begära att få delta i förfarandet. I så fall bör samordnaren fatta ett beslut om begärens tillåtelse. Samtliga förvaltare, inbegripet den begärande förvaltaren, bör informeras om samordnarens beslut och bör ha möjlighet att bestrida beslutet inför den domstol som har inlett samordningsförfarandet för koncerner.
- (57) Ett samordningsförfarande för koncerner bör alltid syfta till att underlätta en ändamålsenlig förvaltning av insolvensförfarandena för koncernens medlemmar och ha en allmänt positiv verkan för borgenärerna. Det bör genom denna förordning därför säkerställas att den domstol till vilken en begäran om samordningsförfarande för koncerner har inlämnats gör en bedömning av dessa kriterier, innan ett samordningsförfarande för koncerner inleds.
- (58) Fördelarna med ett samordningsförfarande för koncerner bör inte omintetgöras av kostnaderna för detta förfarande. Det är därför nödvändigt att säkerställa att kostnaderna för samordningsförfarandet och den andel av dessa kostnader som varje koncernmedlem ska bära är lämpliga, proportionella och rimliga och fastställs i enlighet med nationell rätt i den medlemsstat där samordningsförfarandet för koncerner har inletts. De medverkande förvaltarna bör också ha möjlighet att kontrollera dessa kostnader från ett tidigt skede i förfarandet. Om det krävs enligt nationell rätt kan kontroll av kostnader från ett tidigt skede i förfarandet innebära att en förvaltare ansöker om godkännande från en domstol eller borgenärskommitté.
- (59) Om samordnaren anser att fullgörandet av uppgifterna kräver en avsevärd ökning av kostnaderna i förhållande till de ursprungligen uppskattade kostnaderna och i alla händelser om kostnaderna överstiger 10 % av de uppskattade kostnaderna, bör samordnaren bemyndigas att överskrida dessa kostnader av den domstol som har inlett samordningsförfarandet för koncerner. Den domstol som har inlett samordningsförfarandet för koncerner bör, innan den fattar beslut, ge de deltagande förvaltarna möjlighet att yttra sig inför domstolen för att ge dem tillfälle att framföra sina synpunkter om det lämpliga med samordnarens begäran.

- (60) För koncernmedlemmar som inte deltar i ett samordningsförfarande för koncerner bör det i denna förordning också fastställas en alternativ mekanism för att kunna uppnå en samordnad rekonstruktion av koncernen. En förvaltare som utses i ett förfarande rörande en koncernmedlem bör ha rätt att ansöka om att varje åtgärd skjuts upp i samband med realiseringen av tillgångar i det förfarande som har inletts med avseende på andra koncernmedlemmar som inte omfattas av samordningsförfarandet för koncerner. Det bör endast vara möjligt att begära ett sådant uppskjutande om en rekonstruktionsplan läggs fram för medlemmarna i den berörda koncernen, om planen gynnar borgenärerna i det förfarande för vilket uppskjutandet begärs och om uppskjutandet är nödvändigt för att se till att planen kan genomföras korrekt.
- (61) Denna förordning bör inte hindra medlemsstaterna från att fastställa nationella bestämmelser som kompletterar bestämmelserna om samarbete, kommunikation och samordning av insolvensförfaranden rörande medlemmar av en koncern i denna förordning, under förutsättning att tillämpningsområdet för dessa nationella bestämmelser är begränsat till den nationella jurisdiktionen och att tillämpningen av dem inte inverkar på ändamålsenligheten för de bestämmelser som fastställs i denna förordning.
- (62) Bestämmelserna om samarbete, kommunikation och samordning inom ramen för insolvens rörande medlemmar av en koncern i denna förordning bör endast gälla i den mån förfaranden avseende olika medlemmar av samma koncern har inletts i mer än en medlemsstat.
- (63) En borgenär som har sin hemvist eller sitt säte inom unionen bör ha rätt att anmäla sina fordringar i vart och ett av de insolvensförfaranden som pågår i unionen, avseende gäldenärens tillgångar. Detta bör även gälla skattemyndigheter och socialförsäkringsorgan. Denna förordning får inte hindra förvaltaren från att anmäla fordringar på vissa borgenärgruppers vägnar, t.ex. arbetstagare, om detta medges i nationell rätt. För att säkerställa att borgenärerna behandlas lika bör dock utdelningarna samordnas. En borgenär bör få behålla det denne har fått i utdelning i ett insolvensförfarande, men bör endast få delta i utdelningen av de sammanlagda tillgångarna i ett annat förfarande om borgenärer med samma förmånsrättsliga ställning har fått samma andel av sina fordringar.
- (64) Det är viktigt att borgenärer som har sin hemvist eller sitt säte i unionen underrättas om att ett insolvensförfarande som rör deras gäldenärs tillgångar har inletts. För att säkerställa en snabb överföring av information till borgenärerna bör Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 ⁽¹⁾ inte vara tillämplig, när den här förordningen hänvisar till skyldigheten att informera borgenärer. Användningen av standardformulär, som finns på unionens institutioners alla officiella språk, bör göra det lättare för borgenärer att anmäla fordringar i förfaranden som inletts i en annan medlemsstat. Konsekvenserna av inlämnandet av ofullständigt ifyllda standardformulär bör hanteras enligt nationell rätt.
- (65) Enligt denna förordning bör beslut som rör inledande, genomförande och slutförande av ett insolvensförfarande inom förordningens tillämpningsområde erkännas omedelbart, liksom beslut som har direkt samband med detta insolvensförfarande. Det automatiska erkännandet bör således leda till att de verkningar som förfarandet får genom rättsordningen i den medlemsstat där det inleddes utsträcks till alla övriga medlemsstater. Erkännandet av de beslut som fattas av medlemsstaternas domstolar bör vila på principen om ömsesidigt förtroende. Därför bör grunderna för icke-erkännande reduceras till ett nödvändigt minimum. Enligt denna princip bör även konflikten lösas om domstolarna i två medlemsstater anser sig behöriga att inledda ett huvudinsolvensförfarande. Beslutet i den domstol som först inleder ett förfarande bör erkännas i de andra medlemsstaterna utan att de ges befogenhet att pröva denna domstols beslut.
- (66) I denna förordning bör anges, för de områden som den omfattar, enhetliga lagvalsregler som inom sitt tillämpningsområde, ersätter nationella internationellt privaträttsliga regler. Om inte annat anges bör rättsordningen i den medlemsstat där förfarandet inleddes vara tillämplig (*lex concursus*). Denna lagvalsregel bör gälla både för huvudinsolvensförfaranden och lokala förfaranden. *Lex concursus* bestämmer samtliga verkningar av insolvensförfarandet; såväl processuella som materiella, för berörda personer och rättsliga förhållanden. *Lex concursus* anger alla förutsättningar för att inledda, genomföra och slutföra ett insolvensförfarande.
- (67) Automatiskt erkännande av ett insolvensförfarande på vilket den inledande medlemsstatens lagstiftning vanligen tillämpas kan hämma tillämpningen av de regler enligt vilka transaktioner genomförs i andra medlemsstater. För att skydda berättigade förväntningar och säkerheten vid transaktioner i andra medlemsstater än den medlemsstat där förfaranden inleddes bör det anges ett antal undantag från den allmänna regeln.

(1) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

- (68) Det finns ett särskilt behov av en särreglering när det gäller sakrättsliga frågor eftersom dessa sakrätter är mycket viktiga för kreditgivningen. Grunderna, giltigheten och omfattningen av dessa sakrätter bör därför i allmänhet regleras enligt *lex situs* rättsordning och bör inte beröras av att ett insolvensförfarande inleds. En sakrättsligt skyddad rättsinnehavare bör därför kunna bibehålla sin rätt att separera egendom som omfattas av skyddet. Om tillgångarna är sakrättsligt skyddade enligt *lex situs* i en medlemsstat men huvudinsolvensförfarandet genomförs i en annan medlemsstat, kan förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds vid den domstol som är behörig om en sakrätt görs gällande och om gäldenären har ett driftställe där. Om något sekundärt insolvensförfarande inte inleds, bör eventuellt överskott vid försäljning av en tillgång som omfattas av sakrätt tillförlåsa förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet.
- (69) Denna förordning fastställer flera bestämmelser om en domstols möjligheter att skjuta upp inledandet av ett förfarande eller ett verkställighetsförfarande. Ett sådant uppskjutande får inte påverka borgenärens eller tredje mans sakrätt.
- (70) Om kvittning av fordringar inte är tillåten enligt rättsordningen i den stat där förfaranden inletts bör borgenären likväl ha rätt till kvittning om detta är möjligt enligt tillämplig lag avseende den insolvente gäldenärens fordran. På detta sätt skulle kvittningen få ett slags garantifunktion som grundas på rättsliga bestämmelser på vilka den berörde borgenären kan förlita sig vid den tidpunkt då fordran uppstår.
- (71) Det finns ett behov av särskilt skydd även för betalningssystem och finansiella marknader, till exempel vad gäller de avtal om stängning och nettningspositioner som förekommer i dessa system samt avyttring av värdepapper och det skydd som gäller för dessa transaktioner, vilket särskilt regleras genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG⁽¹⁾. För sådana transaktioner ska därför endast den lagstiftning gälla som är tillämplig på det berörda systemet eller på den berörda marknaden. Denna lagstiftning syftar till att förhindra att de mekanismer för betalning och avveckling av transaktioner, och som föreskrivs i betalnings- eller kvittningssystemen eller på medlemsstaternas reglerade finansiella marknader, ändras om en deltagare blir insolvent. I direktiv 98/26/EG finns särskilda bestämmelser som bör ha företräde framför de allmänna reglerna i denna förordning.
- (72) För att skydda arbetstagarna och sysselsättningen bör de verkningar som insolvensförfarandet har för anställningsförhållandena och för parternas rättigheter och skyldigheter regleras genom den rättsordning som är tillämplig på anställningsavtalet i fråga enligt allmänna regler om lagval. I fall där upphörande av anställningsavtal kräver en domstols eller en administrativ myndighets godkännande bör dessutom den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe vara fortsatt behörig att bevilja ett sådant godkännande även om inget insolvensförfarande har inletts i den medlemsstaten. Alla andra frågor rörande insolvensrätt, till exempel huruvida arbetstagarnas fordringar ska skyddas genom förmånsrätt och vilken prioritet denna förmånsrätt i förekommande fall ska ha, bör regleras enligt den medlemsstats rättsordning där insolvensförfarandet (huvudinsolvensförfarande eller sekundärt insolvensförfarande) har inletts förutom i de fall där ett åtagande har gjorts för att undvika sekundära insolvensförfaranden i enlighet med denna förordning.
- (73) Lagstiftningen i den medlemsstat där en rättegång eller ett skiljeförfarande pågår bör vara tillämplig för att avgöra vilka verkningar ett insolvensförfarande ska ha på en pågående rättegång eller ett pågående skiljeförfarande avseende tillgångar eller rättigheter som ett insolvensförfarande avser. Denna regel bör inte påverka nationella regler för erkännande och verkställighet av skiljedomar.
- (74) För att ta hänsyn till särskilda processrättsliga regler i domstolssystemen i vissa medlemsstater bör vissa regler i denna förordning vara flexibla. Hänvisningar i denna förordning till en underrättelse från ett dömande organ i en medlemsstat bör därför inbegripa ett förordnande från detta dömande organ om att underrättelse ska ske, om detta krävs enligt en medlemsstats processrättsliga regler.
- (75) Av affärshänsyn bör det väsentliga innehållet i beslutet om att inleda ett insolvensförfarande offentliggöras, på förvaltarens begäran, i en annan medlemsstat än den där den domstol som meddelade det beslutet är belägen. Om det finns ett driftställe i den berörda medlemsstaten, bör ett sådant offentliggörande vara obligatoriskt. I inget av fallen bör emellertid offentliggörandet vara ett villkor för att det utländska förfarandet ska erkännas.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (76) För att förbättra informationen till berörda borgenärer och domstolar och för att förhindra att parallella insolvensförfaranden inleds, bör medlemsstaterna åläggas att offentliggöra relevant information i gränsöverskridande insolvensfall i ett offentligt elektroniskt register. För att underlätta tillgången till denna information för borgenärer och domstolar som har hemvist eller är belägna i en annan medlemsstat, bör denna förordning innehålla bestämmelser om sammankoppling av sådana insolvensregister via den europeiska e-juridikportalen. Medlemsstaterna bör ha rätt att offentliggöra relevant information i flera register och det bör vara möjligt att sammankoppla mer än ett register per medlemsstat.
- (77) I denna förordning bör det fastställas vilken minimimängd information som måste offentliggöras i insolvensregistren. Medlemsstaterna bör inte hindras från att lägga till ytterligare information. När gäldenären är en enskild person bör insolvensregistren endast behöva ange ett registreringsnummer om gäldenären är en person som bedriver verksamhet som egenföretagare eller fri yrkesutövare. Registreringsnumret bör uppfattas som det unika registreringsnummer för gäldenärens egenföretag eller yrkesverksamhet som offentliggjorts i handelsregistret, om ett sådant finns.
- (78) Information om vissa aspekter av insolvensförfarandet är väsentligt för borgenärer, så som tidsfrister för att anmäla fordringar eller för att överklaga beslut. Denna förordning bör dock inte ålägga medlemsstaterna att beräkna dessa tidsfrister i varje enskilt fall. Medlemsstaterna bör kunna fullgöra sina skyldigheter genom att lägga till länkar till den europeiska e-juridikportalen, där självförklarande information bör ges om kriterierna för beräkning av sådana tidsfrister.
- (79) För att i tillräckligt hög grad skydda uppgifter om enskilda som inte bedriver verksamhet som egenföretagare eller fri yrkesutövare bör medlemsstaterna ha möjlighet att göra tillgång till denna information avhängig av kompletterande sökkriterier, så som gäldenärens personnummer, adress eller födelsedatum eller den behöriga domstolens domkrets, eller att göra tillgång beroende av en ansökan till en behörig myndighet eller ett styrkt legitimt intresse.
- (80) Medlemsstaterna bör också ha möjlighet att inte i sina insolvensregister föra in information om enskilda som inte bedriver verksamhet som egenföretagare eller fri yrkesutövare. I så fall bör medlemsstaterna se till att relevant information sänds till var och en av borgenärerna och att anspråk från borgenärer som inte har mottagit sådan information inte berörs av förfarandet.
- (81) Det kan finnas fall då vissa av de berörda personerna inte känner till att ett förfarande har inletts och handlar i god tro i strid med de nya omständigheterna. För att skydda sådana personer som infriar en skuld hos gäldenären därför att de inte känner till att ett förfarande har inletts utomlands bör betalningen anses som befriande även om den skulle ha gjorts till den utländske förvaltaren.
- (82) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011^(*).
- (83) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Denna förordning syftar särskilt till att främja tillämpningen av artiklarna 8, 17 och 47 om skydd av personuppgifter, om rätt till egendom och om rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol.
- (84) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG^(†) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001^(‡) gäller för behandling av personuppgifter inom ramen för denna förordning.
- (85) Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71^(§).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

(†) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

(‡) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

(§) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, 8.6.1971, s. 1).

- (86) Eftersom målet för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, i syfte att inrätta en rättslig ram för en korrekt förvaltning av gränsöverskridande insolvensförfaranden, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (87) I enlighet med artikel 3 och artikel 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.
- (88) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.
- (89) Europeiska datatillsynsmannen har hörts och avgav ett yttrande den 27 mars 2013 ⁽¹⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på offentliga kollektiva förfaranden, inbegripet interimistiska förfaranden, vilka grundar sig på lagstiftning om insolvens och i vilka, för räddnings-, skuldsanerings-, omstrukturerings- eller likvidationsändamål,

- en gäldenär helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och en förvaltare utses,
- en gäldenärs tillgångar och verksamhet är föremål för kontroll eller övervakning av en domstol, eller
- ett tillfälligt uppskjutande av enskilda verkställighetsförfaranden beviljas av en domstol eller på grund av lag i syfte att möjliggöra förhandling mellan gäldenären och dennes borgenärer, förutsatt att det förfarande där uppskjutande beviljas tillhandahåller lämpliga åtgärder för att skydda borgenärskollektivets intressen och, om ingen överenskommelse nåtts, efterföljs av ett av förfarandena i led a eller b.

Om de förfaranden som avses i denna punkt får inledas i situationer där det endast föreligger en risk för insolvens ska ändamålet med dem vara att undvika insolvens för gäldenären eller upphörande av dennes affärsverksamhet.

De förfaranden som avses i detta stycke förtecknas i bilaga A.

2. Denna förordning ska inte tillämpas på förfaranden som avses i punkt 1 som rör

- försäkringsföretag,
- kreditinstitut,
- värdepappersföretag samt andra företag eller institut, i den utsträckning dessa omfattas av direktiv 2001/24/EG, eller
- företag för kollektiva investeringar.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

- kollektiva förfaranden*: förfaranden som inbegriper samtliga eller en betydande del av gäldenärens borgenärer, i det senare fallet under förutsättning att förfarandena inte påverkar fordringar från borgenärer som inte omfattas av dessa förfaranden.

⁽¹⁾ EUT C 358, 7.12.2013, s. 15.

2. *företag för kollektiva investeringar*: företaget för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ⁽¹⁾ och alternativa investeringsfonder enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU ⁽²⁾.
3. *gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar*: en gäldenär mot vilken ett insolvensförfarande har inletts som inte nödvändigtvis inbegriper utseende av en förvaltare eller en fullständig överföring av rättigheterna och skyldigheterna att förvalta gäldenärens tillgångar till en förvaltare, och där gäldenären därför åtminstone delvis har kvar kontrollen över sina tillgångar och sin verksamhet.
4. *insolvensförfarande*: de förfaranden som förtecknas i bilaga A.
5. *förvaltare*: varje person eller institution som, även tillfälligt, har till uppgift att
 - i) kontrollera och godkänna fordringar som lämnats in i insolvensförfarandet,
 - ii) representera borgenärernas gemensamma intresse,
 - iii) helt eller delvis förvalta tillgångar över vilka gäldenären berövats sin rådighet,
 - iv) realisera de tillgångar som avses i led iii, eller
 - v) övervaka förvaltningen av gäldenärens verksamheter.De personer och institutioner som avses i första stycket förtecknas i bilaga B.
6. *domstol*:
 - i) i artiklarna 1.1 b och c, 4.2, 5, 6, 21.3, 24.2 j, 36, 39 och 61–77, en medlemsstats dömande organ,
 - ii) i alla övriga artiklar, en medlemsstats dömande organ eller andra behöriga organ som har behörighet att inleda ett insolvensförfarande, att bekräfta att ett sådant förfarande har inletts eller att fatta beslut under förfarandet.
7. *beslut om att inleda ett insolvensförfarande*:
 - i) ett beslut av en domstol att inleda ett insolvensförfarande eller bekräfta att ett sådant förfarande har inletts, och
 - ii) ett beslut av en domstol att utse en förvaltare.
8. *tidpunkten för inledande av förfarandet*: den tidpunkt från vilken beslutet att inleda insolvensförfarandet gäller, oavsett om beslutet är slutligt eller inte.
9. *den medlemsstat där tillgångar finns*: avseende
 - i) andra registrerade aktier i företag än sådana som avses i led ii, den medlemsstat inom vars territorium det företag som har utfärdat aktierna har sitt säte,
 - ii) finansiella instrument till vilka äganderätten framgår av uppgifter i ett register eller på ett konto som förs av, eller på uppdrag av, en mellanhand (*book entry securities*), den medlemsstat där registret eller kontot på vilka uppgifterna finns införda förs,
 - iii) likvida medel på konton hos ett kreditinstitut, den medlemsstat som framgår av det internationella bankkontonumret (IBAN) för kontot, eller, när det gäller likvida medel på konton hos ett kreditinstitut som saknar IBAN, den medlemsstat där det kreditinstitut som för bankkontot har sitt huvudkontor eller om kontot förs av en filial, agentur eller annan etablering den medlemsstat där filialen, agenturen eller den andra etableringen är belägen,
 - iv) egendom och rättigheter som har registrerats i ett annat offentligt register än de som avses i led i, den medlemsstat under vars överinseende registret förs,
 - v) europeiska patent, den medlemsstat för vilken det europeiska patentet har beviljats,

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

- vi) upphovsrätt och närstående rättigheter, den medlemsstat inom vars territorium innehavaren av sådana rättigheter har sin hemvist eller sitt säte,
- vii) annan materiell egendom än den som avses i leden i–iv, den medlemsstat inom vars territorium egendomen finns,
- viii) andra fordringar på tredje man än de som avses i led iii, den medlemsstat inom vars territorium tredje man som ska fullgöra prestationen har sina huvudsakliga intressen, i enlighet med artikel 3.1.
10. *driftställe*: varje verksamhetsplats där en gäldenär annat än tillfälligt bedriver eller under den tremånadersperiod som föregår begäran om inledande av huvudinsolvensförfarandet har bedrivit ekonomisk verksamhet med personella och materiella resurser.
11. *lokal borgenär*: en borgenär vars fordringar på gäldenären uppkommit till följd av eller i samband med verksamheten vid ett driftställe i en annan medlemsstat än den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns.
12. *utländsk borgenär*: en borgenär, inklusive skattemyndighet och socialförsäkringsorgan i medlemsstaterna, som har hemvist eller säte i en annan medlemsstat än inledandestaten.
13. *koncern*: ett moderföretag med alla tillhörande dotterföretag.
14. *moderföretag*: ett företag som antingen direkt eller indirekt kontrollerar ett eller flera dotterföretag. Ett företag som utarbetar koncernredovisning i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU⁽¹⁾ ska anses vara ett moderföretag.

Artikel 3

Internationell behörighet

1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande (nedan kallat *huvudinsolvensförfarande*). Platsen för de huvudsakliga intressena ska vara den plats där gäldenären vanligtvis förvaltar sina intressen på ett sätt som kan fastställas av tredje man.

För bolag och andra juridiska personer ska sätet anses vara platsen för de huvudsakliga intressena, om inte annat visas. Den presumtionen gäller endast om sätet inte har flyttats till en annan medlemsstat inom en tremånadersperiod före ansökan om att ett insolvensförfarande ska inledas.

När det gäller enskilda som bedriver verksamhet som egenföretagare eller fria yrkesutövare ska platsen för de huvudsakliga intressena anses vara den berörda personens huvudsakliga verksamhetsställe, om inte annat visas. Den presumtionen gäller endast om den berörda personens huvudsakliga verksamhetsställe inte har flyttats till en annan medlemsstat inom en tremånadersperiod före ansökan om att ett insolvensförfarande ska inledas.

För varje annan person ska platsen för de huvudsakliga intressena anses vara dennes hemvist, om inte annat visas. Den presumtionen gäller endast om hemvisten inte har flyttats till en annan medlemsstat inom en sexmånadersperiod före ansökan om att ett insolvensförfarande ska inledas.

2. När platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns inom en medlemsstats territorium, har domstolarna i en annan medlemsstat behörighet att inleda ett insolvensförfarande endast om gäldenären har ett driftställe i den andra medlemsstaten. Verkningarna av detta förfarande får enbart omfatta gäldenären tillhörig egendom som finns inom den senare medlemsstatens territorium.

3. När ett insolvensförfarande har inletts i enlighet med punkt 1, ska förfaranden som inleds därefter i enlighet med punkt 2 vara sekundära insolvensförfaranden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

4. Ett territoriellt insolvensförfarande enligt punkt 2 får inledas innan ett huvudinsolvensförfarande med tillämpning av punkt 1 inleds endast om
- a) ett insolvensförfarande enligt punkt 1 inte kan inledas enligt de förutsättningar som gäller enligt rättsordningen i den medlemsstat inom vars territorium platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns, eller
 - b) begäran att inleda ett territoriellt insolvensförfarande har gjorts av
 - i) en borgenär vars fordran uppkommit till följd av eller i samband med verksamheten vid ett driftställe som finns inom territoriet till den medlemsstat där begäran att inleda ett territoriellt förfarande har gjorts, eller
 - ii) en offentlig myndighet som, enligt lagen i den medlemsstat inom vars territorium driftstället är beläget, har rätt att begära att ett insolvensförfarande inleds.

När ett huvudinsolvensförfarande inleds blir det territoriella insolvensförfarandet ett sekundärt insolvensförfarande.

Artikel 4

Prövning av behörighetsfrågan

1. Den domstol till vilken en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande lämnas in ska på eget initiativ pröva om den är behörig enligt artikel 3. Beslutet att inleda insolvensförfarandet ska ange vilka bestämmelser domstolens behörighet grundar sig på och särskilt om behörigheten grundar sig på artikel 3.1 eller 3.2.
2. Utan hinder av punkt 1 får medlemsstaterna, när ett insolvensförfarande inleds i enlighet med nationell rätt utan beslut av domstol, överlåta åt den förvaltare som utsetts i förfarandet att pröva om den medlemsstat som mottagit en ansökan om att inleda insolvensförfarandet är behörig enligt artikel 3. Om så är fallet ska förvaltaren i beslutet om inledande av förfarandet ange grunderna för behörigheten, och särskilt om behörigheten grundar sig på artikel 3.1 eller 3.2.

Artikel 5

Rättslig prövning av beslutet att inleda ett huvudinsolvensförfarande

1. Gäldenären eller en borgenär får väcka talan vid domstol mot ett beslut om att inleda ett huvudinsolvensförfarande på grundval av internationell behörighet.
2. Beslutet att inleda ett huvudinsolvensförfarande kan överklagas av andra parter än de som avses i punkt 1 eller på andra grunder än bristande internationell behörighet, om detta medges i nationell rätt.

Artikel 6

Behörighet att pröva en talan som är en direkt följd av insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta

1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet har inletts i enlighet med artikel 3 ska vara behöriga att pröva en talan som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta, till exempel en talan om återvinning.
2. När en talan som avses i punkt 1 har samband med en talan på privaträttens område mot samma svarande kan förvaltaren väcka talan i båda målen inför domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium svaranden har hemvist eller, om talan väcks mot flera svarande, vid domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium någon av dem har hemvist, förutsatt att dessa domstolar är behöriga enligt förordning (EU) nr 1215/2012.

Första stycket ska vara tillämpligt på en gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar, förutsatt att gäldenären som fortfarande råder över sina tillgångar enligt nationell rätt har rätt att väcka talan som företrädare för den egendom som insolvensförfarandet avser.

3. Vid tillämpningen av punkt 2 ska en talan anses ha samband med en annan talan om de har ett sådant samband att en gemensam handläggning och ett gemensamt avgörande är påkallat för att undvika att oförenliga avgöranden meddelas i separata förfaranden.

Artikel 7

Tillämplig lag

1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds (nedan kallad *inledandestaten*) vara tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.
2. Lagen i inledandestaten ska bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det. Den ska särskilt fastställa
 - a) mot vilka slags gäldenärer ett insolvensförfarande kan inledas,
 - b) vilka tillgångar som ingår i den egendom som insolvensförfarandet avser och hur de tillgångar ska behandlas som förvärvats av gäldenären efter det att insolvensförfarandet har inletts,
 - c) gäldenärens rådighet och förvaltarens behörighet,
 - d) förutsättningarna för kvittning,
 - e) insolvensförfarendets verkningar på gäldenärens gällande avtal,
 - f) insolvensförfarendets verkningar på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer, med undantag för pågående rättegångar,
 - g) de fordringar som ska anmälas gentemot den egendom som insolvensförfarandet avser och hur de fordringar ska behandlas, som uppkommit efter det att insolvensförfarandet har inletts,
 - h) regler om hur fordringar ska anmälas, styrkas och godtas,
 - i) regler om hur influtna medel ska fördelas, företrädesordningen och vilka rättigheter de borgenärer har, vilka efter det att insolvensförfarandet har inletts delvis tillgodosetts till följd av sakrättsligt skydd eller genom kvittning,
 - j) förutsättningarna för och verkningarna av att insolvensförfarandet slutförs, varvid bl.a. avses avslutande genom ett ackord,
 - k) borgenärernas ställning efter slutfört insolvensförfarande,
 - l) vem som ska stå för kostnaderna för insolvensförfarandet,
 - m) regler om vilka återvinningsbestämmelser eller liknande bestämmelser som är tillämpliga.

Artikel 8

Tredje mans sakrättsliga skydd

1. Borgenärs eller tredje mans sakrättsliga skydd beträffande materiell eller immateriell, fast eller lös egendom, både särskilda tillgångar och en samling obestämda tillgångar som en helhet och som ändras vid olika tidpunkter, som tillhör gäldenären och som vid den tidpunkt när ett insolvensförfarande inleds finns i en annan medlemsstat, ska inte påverkas av att ett insolvensförfarande inleds i en annan medlemsstat.
2. De rättigheter som avses i punkt 1 avser särskilt
 - a) rätten att förfoga över tillgångar eller att ta ut sin fordran ur dessa eller dessas avkastning, särskilt vid retentionsrätt eller panträtt,
 - b) ensamrätt att driva in en fordran, särskilt på grund av pant eller säkerhetsöverlåtelse,
 - c) rätten att begära tillgångarna åter från den som utan rättighetsinnehavarens samtycke har dem i sin besittning eller använder dem,
 - d) en sakrättsligt skyddad nyttjanderätt till tillgångar.
3. En rättighet som upptagits i ett offentligt register och som har verkan mot tredje man, på grund av vilken ett sådant sakrättsligt skydd som avses i punkt 1 kan erhållas, ska anses ha sakrättsligt skydd.

4. Punkt 1 hindrar inte återvinningstalan enligt artikel 7.2 m.

Artikel 9

Kvittning

1. Att ett insolvensförfarande inleds påverkar inte en borgenärs rätt att kvitta en fordran mot en fordran som en gäldenär har mot honom, om sådan kvittning är tillåten enligt det lands lag som är tillämplig på den insolvente gäldenärens fordran.

2. Punkt 1 hindrar inte återvinningstalan enligt artikel 7.2 m.

Artikel 10

Återtagandeförbehåll

1. En säljares återtaganderätt påverkas inte av att ett insolvensförfarande inleds beträffande köparen, om varan då förfarandet inleds finns i en annan medlemsstat än inledandestaten.

2. Att ett insolvensförfarande inleds beträffande en säljare, efter det att han har levererat en vara, ska inte utgöra grund för att häva köpeavtalet och ska inte hindra köparen från att förvärva varan, om varan då förfarandet inleds finns i en annan medlemsstat än inledandestaten.

3. Punkterna 1 och 2 påverkar inte återvinningstalan enligt artikel 7.2 m.

Artikel 11

Avtal avseende fast egendom

1. Verkan av ett insolvensförfarande på avtal om förvärv av eller nyttjanderätt till fast egendom ska regleras uteslutande av lagen i den medlemsstat inom vars territorium den fasta egendomen är belägen.

2. Den domstol som inledde huvudinsolvensförfarandet ska vara behörig att godkänna uppsägningen eller ändringen av de avtal som avses i denna artikel när

- a) den medlemsstats lagstiftning som är tillämplig på avtalen kräver att ett sådant avtal endast får sägas upp eller ändras efter godkännande av den domstol vid vilken insolvensförfarandet har inletts, och
- b) inget insolvensförfarande har inletts i den medlemsstaten.

Artikel 12

Betalningssystem och finansiella marknader

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8 ska verkningarna av ett insolvensförfarande på de rättigheter och skyldigheter som åvilar parter i ett betalnings- eller avvecklingssystem eller på en finansiell marknad, uteslutande regleras av den medlemsstats lag, som är tillämplig på systemet eller marknaden.

2. Punkt 1 påverkar inte åtgärder som vidtas i samband med återvinning i enlighet med den lag som är tillämplig på betalningssystemet eller den finansiella marknaden i fråga.

Artikel 13

Anställningsavtal

1. Verkan av ett insolvensförfarande på anställningsavtal och anställningsförhållanden ska uteslutande regleras av den medlemsstats lag som är tillämplig på anställningsavtalet.
2. Domstolarna i den medlemsstat i vilken ett sekundärt insolvensförfarande får inledas ska vara fortsatt behöriga att godkänna uppsägningen eller ändringen av de avtal som avses i denna artikel, även om inget insolvensförfarande har inletts i den medlemsstaten.

Första stycket ska även gälla för en myndighet som enligt nationell rätt är behörig att godkänna uppsägningen eller ändringen av de avtal som avses i denna artikel.

Artikel 14

Verkan på registrerade rättigheter

Verkan av ett insolvensförfarande på en gäldenärs rätt till fast egendom, skepp eller luftfartyg vilka är föremål för offentlig registrering, bestäms av lagen i den medlemsstat under vars överinseende registret förs.

Artikel 15

Europeiska patent med enhetlig verkan och gemenskapsvarumärken

Vid tillämpningen av denna förordning får ett europeiskt patent med enhetlig verkan, ett gemenskapsvarumärke eller motsvarande rättighet som skapats genom unionsrätten, ingå i förfarandet endast om det utgör ett förfarande som avses i artikel 3.1.

Artikel 16

Handlingar som kan återvinnas

Artikel 7.2 m ska inte tillämpas om den som haft vinning av en återvinningsgrundande handling visar att

- a) handlingen omfattas av lagen i en annan medlemsstat än inledandestaten, och
- b) lagen i den medlemsstaten inte tillåter att handlingen angrips på något sätt.

Artikel 17

Skydd för tredje mans förvärv

Giltigheten av en åtgärd varigenom en gäldenär, efter det att ett insolvensförfarande har inletts, mot vederlag disponerar över

- a) fast egendom,
- b) ett skepp eller ett luftfartyg som är föremål för offentlig registrering, eller
- c) värdepapper vars existens kräver registrering i ett register som föreskrivs i lag

ska bestämmas av lagen i den stat inom vars territorium den fasta egendomen är belägen eller under vars överinseende registret förs.

Artikel 18

Verkan av ett insolvensförfarande på pågående rättegångar eller skiljeförfaranden

Verkningar av ett insolvensförfarande på pågående rättegångar eller pågående skiljeförfaranden beträffande egendom eller rättigheter som ingår i den egendom som insolvensförfarandet avser, regleras uteslutande av lagen i den medlemsstat där rättegången pågår eller där skiljedomstolen har sitt säte.

KAPITEL II

ERKÄNNANDE AV INSOLVENSFÖRFARANDE

Artikel 19

Utgångspunkt

1. Beslut om att inleda ett insolvensförfarande fattat av en domstol i en medlemsstat, som har behörighet enligt artikel 3, ska från den tidpunkt det har verkan i inledandestaten erkännas i alla andra medlemsstater.

Den regel som fastställs i första stycket ska också gälla i de fall ett insolvensförfarande med hänsyn till en gäldenärs rättsliga status inte kan inledas mot denna i andra medlemsstater.

2. Erkännande av ett förfarande enligt artikel 3.1 hindrar inte att ett förfarande enligt artikel 3.2 inleds av en domstol i en annan medlemsstat. Det senare förfarandet är i så fall ett sekundärt insolvensförfarande i den mening som avses i kapitel III.

Artikel 20

Verkan av erkännande

1. Ett beslut varigenom ett insolvensförfarande enligt artikel 3.1 inleds, ska utan ytterligare formaliteter ha samma verkningar i alla andra medlemsstater som det har enligt lagen i inledandestaten, om inte annat föreskrivs i denna förordning och så länge inte något förfarande enligt artikel 3.2 har inletts i dessa andra medlemsstater.

2. Verkan av ett beslut varigenom ett förfarande enligt artikel 3.2 inleds, får inte angräpas i andra medlemsstater. Begränsningar av borgenärens rättigheter, särskilt i form av betalningsansånd eller nedsättning av fordringar som en följd av detta förfarande ska ha verkan på egendom som befinner sig inom en annan medlemsstats territorium endast gentemot de borgenärer som har medgett detta.

Artikel 21

Förvaltarens behörighet

1. En förvaltare som har utsetts av en domstol som är behörig enligt artikel 3.1 har samma behörighet inom andra medlemsstaters territorier som denne har enligt lagen i inledandestaten, så länge inget annat insolvensförfarande har inletts eller säkerhetsåtgärder av motsatt innebörd har vidtagits till följd av en begäran om att ett insolvensförfarande ska inledas i denna andra stat. Förvaltaren har under alla förhållanden rätt att överföra gäldenärens egendom från den medlemsstats territorium inom vilket den befinner sig, om inte annat följer av artiklarna 8 och 10.

2. En förvaltare som har utsetts av en domstol som är behörig enligt artikel 3.2, får i en annan medlemsstat, utom rätta eller vid domstol, göra gällande att lös egendom efter det att ett insolvensförfarande har inletts har överförts från inledandestaten till den andra medlemsstaten. Förvaltaren får också vidta åtgärder i borgenärernas intresse avseende återvinning.

3. När förvaltaren utövar sitt uppdrag ska han eller hon efterkomma rättsordningen i den medlemsstat inom vars territorium denne avser att vidta åtgärder, särskilt vad gäller förfarandet för att avyttra tillgångar. Denna behörighet innefattar inte rätten att använda tvångsåtgärder, såvida inte dessa har beslutats av domstol i denna medlemsstat, eller att avgöra tvister.

Artikel 22

Bevis om utseende av förvaltare

En bestyrkt kopia av det ursprungliga beslutet att utse förvaltaren eller annat intyg utfärdat av behörig domstol utgör bevis på att denne utsetts till förvaltare.

En översättning till det officiella språket eller till ett av de officiella språken i den medlemsstat inom vars territorium förvaltaren avser utöva sitt uppdrag får begäras. Ingen legalisering eller liknande formalitet krävs.

Artikel 23

Överlämnande och avräkning

1. En borgenär som, efter det att ett förfarande enligt artikel 3.1 har inletts, på något sätt, särskilt genom verkställighetsåtgärder, helt eller delvis har fått betalt ur egendom som tillhör en gäldenär som finns inom en annan medlemsstats territorium, ska till förvaltaren lämna vad borgenären har fått, om inte annat följer av artiklarna 8 och 10.
2. För att tillförsäkra borgenärer lika behandling ska en borgenär, som under ett pågående insolvensförfarande har fått delbetalning för sin fordran, delta i utdelning i andra förfanden endast när borgenärer med samma förmånsrätt har fått motsvarande utdelning i ett sådant annat förfarande.

Artikel 24

Inrättande av insolvensregister

1. Medlemsstaterna ska inom sitt territorium upprätta och upprätthålla ett eller flera register där uppgifter om insolvensförfanden offentliggörs (nedan kallade *insolvensregister*). Dessa uppgifter ska offentliggöras snarast möjligt efter det att ett insolvensförfarande har inletts.
2. De uppgifter som avses i punkt 1 ska göras tillgängliga för allmänheten, i enlighet med villkoren i artikel 27, och ska omfatta följande (nedan kallad *föreskriven information*):
 - a) Den dag ett insolvensförfarande inleddes.
 - b) Den domstol vid vilken ett insolvensförfarande har inletts och eventuellt målnummer.
 - c) Typ av insolvensförfarande som avses i bilaga A som har inletts och i förekommande fall eventuell relevant underkategori av sådana förfanden som har inletts i enlighet med nationell rätt.
 - d) Uppgift om huruvida behörigheten att inleda förfandet grundas på artikel 3.1, 3.2 eller 3.4.
 - e) Om gäldenären är ett företag eller en juridisk person, gäldenärens namn, registreringsnummer, säte, eller om detta avviker, postadress.
 - f) Om gäldenären är en enskild person, oberoende av om denne bedriver eller inte bedriver någon verksamhet som egenföretagare eller fri yrkesutövare, gäldenärens namn, registreringsnummer, i förekommande fall, och postadress eller om adressen är skyddad, gäldenärens födelseort och födelsedatum.
 - g) Namn på, postadress eller e-postadress till den förvaltare som, i förekommande fall, har utsetts i förfandet.
 - h) I förekommande fall tidsfrist för att anmäla fordringar eller en hänvisning till kriterierna för beräkningen av denna tidsfrist.
 - i) I förekommande fall dagen för avslutande av huvudinsolvensförfandet.
 - j) Domstol vid vilken och, i förekommande fall, tidsfrist inom vilken ett överklagande av beslutet om att inleda insolvensförfarande ska ges in i enlighet med artikel 5, eller en hänvisning till kriterierna för beräkningen av denna tidsfrist.
3. Punkt 2 får inte hindra medlemsstater från att inbegripa handlingar eller ytterligare information i sina nationella insolvensregister, t.ex. insolvensrelaterade näringsförbud för företagsledare.
4. Medlemsstaterna är inte skyldiga att i insolvensregistret inkludera den information som avses i punkt 1 i den här artikeln avseende enskilda personer som inte bedriver verksamhet som egenföretagare eller fria yrkesutövare i insolvensregistret eller att göra denna information tillgänglig för allmänheten genom systemet för sammankoppling av dessa register, förutsatt att kända utländska borgenärer underrättas, i enlighet med artikel 54, om de uppgifter som avses i punkt 2 j i den här artikeln.

Om en medlemsstat utnyttjar den möjlighet som avses i första stycket, ska insolvensförfarandet inte påverka fordringar från utländska borgenärer som inte har mottagit den information som avses i första stycket.

5. Offentliggörandet av uppgifterna i registren enligt denna förordning ska inte ha någon annan rättslig verkan än den som anges i nationell rätt och i artikel 55.6.

Artikel 25

Sammankoppling av insolvensregister

1. Kommissionen ska inrätta ett decentraliserat system för sammankoppling av insolvensregister genom att anta genomförandeakter. Detta system ska bestå av insolvensregistren samt den europeiska e-juridikportalen, som ska fungera som en central, allmän åtkomstpunkt till information i systemet. Systemet ska tillhandahålla en söktjänst på alla unionens institutioners officiella språk i syfte att tillgängliggöra föreskriven information och eventuella andra dokument eller information som finns i insolvensregistren och som medlemsstaterna väljer att göra tillgängliga via den europeiska e-juridikportalen.
2. Kommissionen ska i enlighet med det förfarande som avses i artikel 87 senast den 26 juni 2019 anta följande genomförandeakter:
 - a) Tekniska specifikationer som definierar metoderna för kommunikation och informationsutbyte på elektronisk väg utifrån den fastställda gränssnittspecifikationen för systemet för sammankoppling av insolvensregister.
 - b) De tekniska åtgärder som säkerställer att miniminormerna när det gäller it-säkerhet är uppfyllda vid förmedling och spridning av information inom systemet för sammankoppling av insolvensregister.
 - c) Minimikriterier för den söktjänst som tillhandahålls genom den europeiska e-juridikportalen på grundval av den information som anges i artikel 24.
 - d) Minimikriterier för redovisning av resultat från sådana sökningar på grundval av den information som anges i artikel 24.
 - e) Former och tekniska villkor för att få tillgång till de tjänster som tillhandahålls genom systemet för sammankoppling av register.
 - f) En ordlista som innehåller en grundläggande förklaring av de nationella insolvensförfaranden som förtecknas i bilaga A.

Artikel 26

Kostnader för att upprätta och koppla samman insolvensregister

1. Upprättandet, underhållet och den framtida utvecklingen av systemet för sammankoppling av insolvensregister ska finansieras genom unionens allmänna budget.
2. Varje medlemsstat ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sina nationella insolvensregister så att de blir kompatibla med den europeiska e-juridikportalen samt kostnaderna för att förvalta, driva och underhålla dessa register. Detta ska inte påverka möjligheten att ansöka om bidrag för sådan verksamhet inom ramen för unionens finansiella program.

Artikel 27

Villkor för tillgång till information genom systemet för sammankoppling

1. Medlemsstaterna ska se till att den föreskrivna information som avses i artikel 24.2 a–j är tillgänglig kostnadsfritt via systemet för sammankoppling av insolvensregister.
2. Denna förordning får inte hindra medlemsstaterna från att ta ut en skälig avgift för tillgången till handlingar eller ytterligare information som avses i artikel 24.3 via systemet för sammankoppling av insolvensregister.
3. Medlemsstaterna får kräva att tillgång till föreskriven information avseende enskilda personer som inte bedriver verksamhet som egenföretagare eller fria yrkesutövare, och enskilda personer som är egenföretagare eller fria yrkesutövare, förutsatt att insolvensförfarandet inte avser den verksamheten, görs avhängig av kompletterande sökkriterier avseende gäldenären, utöver de minimikriterier som avses i artikel 25.2 c.

4. Medlemsstaterna får kräva att tillgång till den information som avses i punkt 3 ska tillåtas endast efter begäran hos den behöriga myndigheten. Medlemsstaterna får kräva att tillgång ska tillåtas endast på villkor att ett legitimt intresse för tillgången till sådan information föreligger. Den person som begär information ska ges möjlighet att lägga fram sin begäran elektroniskt med hjälp av ett standardformulär via den europeiska e-juridikportalen. Om det krävs ett legitimt intresse ska den person som begär information ges möjlighet att motivera sin begäran genom elektroniska kopior av relevanta handlingar. Den person som begär information ska få ett svar från den behöriga myndigheten inom tre arbetsdagar.

Den person som begär information ska inte vara skyldig att tillhandahålla en översättning av de handlingar som motiverar hans eller hennes begäran och inte heller att bära kostnader för översättningar som den behöriga myndigheten kan ha.

Artikel 28

Offentliggörande i en annan medlemsstat

1. Förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar ska begära att innehållet i beslutet om att inleda insolvensförandet och, när så är lämpligt, även beslutet att utse förvaltaren, offentliggörs i varje annan medlemsstat där gäldenären har ett driftställe i enlighet med de förfaranden för offentliggörande som gäller i den medlemsstaten. Ett sådant offentliggörande ska, i förekommande fall, ange vem som har utsetts till förvaltare och huruvida domstolen grundar sin behörighet på artikel 3.1 eller 3.2.

2. Förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar får begära att den information som avses i punkt 1 offentliggörs i en annan medlemsstat där förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar anser det nödvändigt i enlighet med de förfaranden för offentliggörande som föreskrivs i den medlemsstaten.

Artikel 29

Registrering i en annan medlemsstats offentliga register

1. Om det i lagen i en medlemsstat där gäldenären har ett driftställe som har registrerats i ett offentligt register i denna medlemsstat, eller i lagen i en medlemsstat där fast egendom som tillhör gäldenären är belägen, uppställs ett krav på att inledandet av ett insolvensförande som avses i artikel 28 offentliggörs i fastighetsregister, företagsregister eller eventuella andra offentliga register, ska förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar vidta alla nödvändiga åtgärder så att registrering sker.

2. Förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar får begära sådan registrering i varje annan medlemsstat, under förutsättning att registreringen är förenlig med lagstiftningen i den medlemsstat där registret förs.

Artikel 30

Kostnader

Kostnaderna för offentliggörande och registrering enligt artiklarna 28 och 29 ska anses som kostnader för förandet.

Artikel 31

Infriande av en skuld till gäldenären

1. Om en skuld till en gäldenär ska infrias hos förvaltaren i den medlemsstat där ett insolvensförande har inletts men i stället betalas till gäldenären i en annan medlemsstat, ska den betalningen anses befriande om betalaren inte kände till att förandet hade inletts.

2. När en sådan skuld har infriats före offentliggörandet enligt artikel 28 ska betalaren anses inte ha känt till att ett insolvensförande har inletts, om inte annat visas. När en skuld har infriats efter offentliggörandet, ska betalaren anses ha känt till att ett insolvensförande har inletts, om inte annat visas.

Artikel 32

Erkännande och verkställighet av andra beslut

1. Beslut som rör ett insolvensförfarandes genomförande och slutförande, samt ackord, och som fattats av en domstol, vars beslut om att inleda förfarandet erkänns i enlighet med artikel 19, ska erkännas utan krav på ytterligare formaliteter. Sådana beslut ska verkställas i enlighet med artiklarna 39–44 och 47–57 i förordning (EU) nr 1215/2012.

Första stycket ska även gälla beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har nära samband härmed, även om de fattats av en annan domstol.

Första stycket ska även gälla beslut som rör säkerhetsåtgärder som fattats efter det att en begäran om att ett insolvensförfarande ska inledas har framställts eller i samband med en sådan framställan.

2. Andra beslut än de som avses i punkt 1 i denna artikel ska erkännas och verkställas i enlighet med förordning (EU) nr 1215/2012 i den mån den är tillämplig.

Artikel 33

Ordre public

En medlemsstat får vägra att erkänna ett insolvensförfarande som har inletts i en annan medlemsstat eller vägra att verkställa beslut som fattats i samband med ett sådant förfarande, om verkningarna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle vara uppenbart oförenliga med grunderna för den statens rättsordning (*ordre public*), särskilt vad gäller statens grundläggande rättsprinciper och individens grundlagsenliga fri- och rättigheter.

KAPITEL III

SEKUNDÄRA INSOLVENSFÖRFARANEN

Artikel 34

Förutsättningar för att inleda ett förfarande

Om ett huvudinsolvensförfarande har inletts av en domstol i en medlemsstat och erkänts i en annan medlemsstat, får en domstol i den andra medlemsstaten som är behörig enligt artikel 3.2 inleda ett sekundärt insolvensförfarande i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel. Om huvudinsolvensförfarandet förutsätter att gäldenären är insolvent, ska gäldenärens insolvens inte prövas på nytt i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande får inledas. Verkningarna av ett sekundärt insolvensförfarande ska vara begränsade till egendom som tillhör gäldenären och som finns inom territoriet i den medlemsstat där förfarandet har inletts.

Artikel 35

Tillämplig lag

Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska lagen i den medlemsstat inom vars territorium ett sekundärt insolvensförfarande inleds vara tillämplig på det sekundära insolvensförfarandet.

Artikel 36

Rätt att göra ett åtagande för att undvika ett sekundärt insolvensförfarande

1. För att undvika att ett sekundärt insolvensförfarande inleds får förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet göra ett ensidigt åtagande (nedan kallat *åtagandet*) avseende tillgångar som finns i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande kan inledas så att denne vid fördelningen av dessa tillgångar eller behållningen av realiseringen av dessa tillgångar kommer att följa de regler om utdelning och förmånsrätt enligt nationell rätt som borgenärer skulle ha haft om ett sekundärt insolvensförfarande hade inletts i den medlemsstaten. I åtagandet ska de faktiska omständigheter som det bygger på anges, i synnerhet beträffande värdet av de tillgångar som finns i den berörda medlemsstaten och de alternativ som står till buds för realisering av sådana tillgångar.

2. Om ett åtagande har gjorts i enlighet med denna artikel ska den lag som är tillämplig på fördelningen av behållningen av realiseringen av de tillgångar som avses i punkt 1, företrädesordningen och de rättigheter borgenärerna har i förhållande till de tillgångar som avses i punkt 1 vara lagen i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande skulle ha kunnat inledas. Relevant tidpunkt för att fastställa de tillgångar som avses i punkt 1 ska vara den tidpunkt då åtagandet görs.
3. Åtagandet ska göras på det officiella språket eller ett av de officiella språken i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande skulle ha kunnat inledas, eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, på det officiella språket eller ett av de officiella språken på den ort där ett sekundärt insolvensförfarande skulle ha kunnat inledas.
4. Åtagandet ska göras skriftligen. Det ska omfattas av eventuella övriga formkrav och krav för godkännande i fråga om eventuell fördelning i den stat där huvudinsolvensförfarandet inleddes.
5. Åtagandet ska godkännas av de kända lokala borgenärerna. De regler för kvalificerad majoritet och omröstning som är tillämpliga på antagande av rekonstruktionsplaner enligt lagen i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande kunde ha inletts ska även vara tillämpliga på godkännandet av åtagandet. Borgenärer ska kunna delta i omröstningen genom teknik för distanskommunikation, om det är tillåtet enligt nationell rätt. Förvaltaren ska informera de kända lokala borgenärerna om åtagandet, reglerna och förfarandena för dess godkännande och om omröstningen och om åtagandets godkännande eller avvisande.
6. Ett åtagande som ges och godkänns i enlighet med denna artikel ska vara bindande för boet. Om ett sekundärt insolvensförfarande inleds i enlighet med artikel 37 och 38 ska förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet överföra de eventuella tillgångar som denne hade överfört från denna medlemsstats territorium efter det att åtagandet gjordes, eller om dessa tillgångar redan har realiserats, behållningen av dessa, till förvaltaren i det sekundära insolvensförfarandet.
7. Om förvaltaren har gjort ett åtagande ska denne informera lokala borgenärer om den avsedda fördelningen innan de tillgångar och den behållning som avses i punkt 1 fördelas. Om informationen inte uppfyller villkoren för åtagandet eller är förenlig med tillämplig lag får lokala borgenärer bestrida denna fördelning inför domstol i den medlemsstat där ett huvudinsolvensförfarande har inletts för att åstadkomma en fördelning som överensstämmer med villkoren för åtagandet och tillämplig lag. I så fall ska ingen fördelning göras förrän domstolen beslutat med anledning av bestridandet.
8. Lokala borgenärer får vända sig till domstol i den medlemsstat där huvudinsolvensförfarandet har inletts för att kräva att förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet vidtar alla de lämpliga åtgärder som är tillgängliga enligt lagstiftningen i den stat där huvudinsolvensförfarandet har inletts och som är nödvändiga för att säkerställa efterlevnaden av villkoren för åtagandet.
9. Lokala borgenärer får även vända sig till domstolarna i de medlemsstater där ett sekundärt insolvensförfarande skulle ha inletts för att begära att domstolen vidtar tillfälliga åtgärder eller skyddsåtgärder för att säkerställa att förvaltaren efterlever villkoren för åtagandet.
10. Förvaltaren ska vara ansvarig för alla skador som denne kan ha vållat lokala borgenärer till följd av att denne inte har uppfyllt de skyldigheter och krav som fastställs i denna artikel.
11. Vid tillämpningen av denna artikel ska en myndighet som är etablerad i en medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande kunde ha inletts och som är skyldig att i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/94/EG⁽¹⁾ garantera betalning för anställdas utestående fordringar från anställningskontrakt eller anställningsförhållanden anses vara en lokal borgenär, om detta följer av nationell rätt.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/94/EG av den 22 oktober 2008 om skydd för arbetstagare vid arbetsgivarens insolvens (EUT L 283, 28.10.2008, s. 36).

Artikel 37

Rätt att begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds

1. Inledande av ett sekundärt insolvensförfarande får begäras av
 - a) förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet,
 - b) alla andra personer eller myndigheter som enligt lagen i den medlemsstat inom vars territorium inledande av ett sekundärt insolvensförfarande begärs har rätt att begära att insolvensförfaranden inleds.
2. Om ett åtagande har blivit bindande enligt artikel 36 måste en begäran om att ett sekundärt insolvensförfarande ska inledas göras inom 30 dagar från det att godkännandet för åtagandet har meddelats.

Artikel 38

Beslut om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande

1. En domstol som mottar en begäran om att ett sekundärt insolvensförfarande ska inledas ska omedelbart underrätta förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar i huvudinsolvensförfarandet och ge denne möjlighet att yttra sig om denna begäran.
2. Om förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet har gjort ett åtagande enligt artikel 36, ska den domstol som avses i punkt 1 i den här artikeln på begäran av förvaltaren inte inleda ett sekundärt insolvensförfarande om den är övertygad om att åtagandet ger tillräckligt skydd för lokala borgenärens allmänna intressen.
3. Om ett tillfälligt uppskjutande av enskilda verkställighetsförfaranden beviljats i syfte att möjliggöra förhandling mellan gäldenären och dennes borgenärer, får domstolen, på begäran av förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar, skjuta upp inledandet av ett sekundärt insolvensförfarande under en period av högst tre månader, förutsatt att lämpliga åtgärder vidtagits för att skydda lokala borgenärens intressen.

Den domstol som avses i punkt 1 får besluta om skyddsåtgärder för att skydda de lokala borgenärernas intresse genom att kräva att förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar inte får över eller förfogar över tillgångar som finns i den medlemsstat där denne har sitt driftställe, såvida inte detta görs i den ordinarie verksamheten. Domstolen får även besluta om andra åtgärder för skydd av lokala borgenärens intressen under ett uppskjutande, om detta inte är oförenligt med de nationella civilprocessrättsliga reglerna.

Ett uppskjutande av inledandet av ett sekundärt insolvensförfarande ska upphävas av domstolen på eget initiativ eller på begäran av en borgenär om en överenskommelse har ingåtts under uppskjutandet vid de förhandlingar som avses i första stycket.

Uppskjutandet får upphävas av domstolen på eget initiativ eller på begäran av en borgenär om ett fortsatt uppskjutande skadar borgenärens rättigheter, i synnerhet i det fall att förhandlingarna avbrutits eller att det har blivit uppenbart att det är osannolikt att de slutförs eller om förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar har brutit mot förbudet att förfoga över sina tillgångar eller att överföra dem från territoriet i den medlemsstat där driftstället finns.

4. På begäran av förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet får den domstol som avses i punkt 1 inleda en annan typ av insolvensförfarande som förtecknas i bilaga A än den typ man ursprungligen ansökt om förutsatt att villkoren för att inleda denna typ av förfarande enligt nationell rätt är uppfyllda och att detta förfarande är det lämpligaste när det gäller de lokala borgenärernas intressen och för att uppnå samstämmighet mellan huvudinsolvensförfarandet och det sekundära insolvensförfarandet. Artikel 34 andra meningen ska tillämpas.

Artikel 39

Rättslig prövning av beslutet att inleda ett sekundärt insolvensförfarande

Förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet får överklaga beslutet att inleda ett sekundärt insolvensförfarande vid en domstol i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande har inletts med motiveringen att domstolen inte har iakttagit villkoren och kraven i artikel 38.

Artikel 40

Förskottsbetalning av kostnader

När lagen i den medlemsstat där det begärts att ett sekundärt insolvensförfarande ska inledas föreskriver att gäldenärens tillgångar ska räcka till för att täcka hela eller delar av förfarandekostnaderna, får domstolen begära att sökanden i förskott betalar för kostnaderna eller ställer tillräcklig säkerhet för dessa.

Artikel 41

Samarbete och kommunikation mellan förvaltare

1. Förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet och förvaltaren eller förvaltarna i ett sekundärt insolvensförfarande som avser samma gäldenär ska samarbeta med varandra i den mån sådant samarbete inte är oförenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på respektive förfarande. Detta samarbete kan ta olika former, inbegripet ingående av avtal och protokoll.
2. Vid genomförandet av det samarbete som anges i punkt 1 ska förvaltarna vidta följande åtgärder:
 - a) Så snart som möjligt delge varandra all information som kan vara av värde för det andra förfarandet, särskilt eventuella framsteg när det gäller anmälan och verifikation av fordringar och alla åtgärder som syftar till att rädda eller rekonstruera gäldenären eller till att avsluta förfarandet, förutsatt att lämpliga åtgärder vidtas för att skydda konfidentiell information.
 - b) Undersöka möjligheten att rekonstruera gäldenären och, om möjligt, samordna utarbetande och genomförande av en rekonstruktionsplan.
 - c) Samordna förvaltningen i fråga om realisering eller användning av gäldenärens tillgångar och verksamheter, förvaltaren i det sekundära insolvensförfarandet ska så snart som möjligt ge förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet möjlighet att lämna förslag om realisering eller användning av tillgångar som ingår i det sekundära insolvensförfarandet.
3. Punkterna 1 och 2 ska också tillämpas i situationer i huvudinsolvensförfarandet eller det sekundära insolvensförfarandet eller i något av de territoriella insolvensförfaranden som rör samma gäldenär och som inletts vid samma tidpunkt, där gäldenären fortfarande råder över sina tillgångar.

Artikel 42

Samarbete och kommunikation mellan domstolar

1. För att underlätta samordningen av huvudinsolvensförfaranden, territoriella insolvensförfaranden och sekundära insolvensförfaranden som rör samma gäldenär ska en domstol som mottagit en begäran om att inleda ett insolvensförfarande, eller som har inlett ett sådant förfarande, samarbeta med andra domstolar som har mottagit en begäran om att inleda ett insolvensförfarande eller som har inlett ett sådant förfarande, i den utsträckning ett sådant samarbete inte är oförenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på respektive förfarande. För detta ändamål får domstolarna, när så är lämpligt, utse en oberoende person eller ett oberoende organ att handla på deras vägnar, förutsatt att detta inte är oförenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på dem.
2. Vid genomförandet av samarbetet i punkt 1 får domstolarna eller en utsedd person eller ett utsett organ som handlar på deras vägnar enligt punkt 1 kommunicera direkt med eller begära information eller bistånd direkt från varandra, förutsatt att denna kommunikation respekterar parternas processuella rättigheter och informationens konfidentialitet.
3. Det samarbete som avses i punkt 1 får bedrivas på ett sätt som domstolen anser lämpligt. Det kan särskilt handla om att
 - a) genomföra samordning när förvaltare utses,
 - b) delge information på det sätt som domstolen anser lämpligt,
 - c) samordna förvaltningen och övervakningen av gäldenärens tillgångar och verksamheter,
 - d) samordna genomförandet av utfrågningar,
 - e) vid behov, samordna godkännandet av protokoll.

Artikel 43

Samarbete och kommunikation mellan förvaltare och domstolar

1. För att underlätta samordningen av huvudinsolvensförfaranden, territoriella insolvensförfaranden och sekundära insolvensförfaranden som inleds avseende samma gäldenär gäller följande:

- a) En förvaltare i ett huvudinsolvensförfarande ska samarbeta och kommunicera med varje domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett sekundärt insolvensförfarande eller som har inlett ett sådant förfarande.
- b) En förvaltare i territoriella eller sekundära insolvensförfaranden ska samarbeta och kommunicera med den domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett huvudinsolvensförfarande eller som har inlett ett sådant förfarande.
- c) En förvaltare i territoriella eller sekundära insolvensförfaranden ska samarbeta och kommunicera med den domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett territoriellt eller sekundärt insolvensförfarande eller som har inlett ett sådant förfarande,

i den utsträckning ett sådant samarbete och sådan kommunikation inte är oförenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på respektive förfarande och inte medför någon intressekonflikt.

2. Det samarbete som avses i punkt 1 får genomföras på lämpligt sätt, t.ex. de sätt som anges i artikel 42.3.

Artikel 44

Kostnader för samarbete och kommunikation

Kraven i artiklarna 42 och 43 får inte leda till att domstolar kräver ersättning av varandra för kostnader som avser samarbete och kommunikation.

Artikel 45

Utövandet av borgenärsrättigheter

1. Varje borgenär har rätt att anmäla sina fordringar i huvudinsolvensförfarandet och i vilket sekundärt insolvensförfarande som helst.

2. Förvaltarna i huvudinsolvensförfarandet och eventuella sekundära insolvensförfaranden ska i de övriga förfarandena anmäla de fordringar som anmälts i det förfarande i vilket de utsetts, under förutsättning att detta är till fördel för borgenärerna i det förfarande de själva handhar, med förbehåll för borgenärernas rätt att motsätta sig anmälan eller återkalla sin anmälan, när den tillämpliga rättsordningen tillåter det.

3. Förvaltaren i ett huvudinsolvensförfarande eller ett sekundärt insolvensförfarande har rätt att delta i andra förfaranden på samma villkor som en borgenär, bland annat vad avser rätten att närvara vid borgenärssammanträden.

Artikel 46

Uppskjutande av realisering av tillgångar

1. Den domstol som har inlett ett sekundärt insolvensförfarande ska på begäran av förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet helt eller delvis besluta att realiseringen av tillgångarna skjuts upp. I det fallet får domstolen begära att förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet vidtar lämpliga åtgärder för att säkerställa borgenärernas eller grupper av borgenärers intressen i det sekundära insolvensförfarandet. En sådan begäran från förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet får avslås endast om den uppenbart saknar intresse för borgenärerna i huvudinsolvensförfarandet. Ett sådant beslut om att realiseringen av tillgångarna skjuts upp får fattas för en period på upp till tre månader. Den får förnyas för ytterligare perioder på upp till tre månader.

2. Den domstol som avses i punkt 1 ska häva beslutet om att realiseringen av tillgångarna skjuts upp
 - a) på begäran av förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet,
 - b) på eget initiativ, på begäran av en borgenär eller av förvaltaren i det sekundära insolvensförfarandet om denna åtgärd inte längre framstår som motiverad, varvid hänsyn särskilt ska tas till intresset hos borgenärerna i huvudinsolvensförfarandet eller det sekundära insolvensförfarandet.

Artikel 47

Förvaltarens behörighet att föreslå rekonstruktionsplaner

1. Om lagen i den medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande har inletts tillåter att förfarandet avslutas utan likvidation genom en rekonstruktionsplan, ett ackord eller en liknande åtgärd, har förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet rätt att föreslå en sådan åtgärd i enlighet med förfarandet i den medlemsstaten.
2. En sådan begränsning av borgenärernas rättigheter som härrör från en i punkt 1 avsedd åtgärd och som föreslås i ett sekundärt insolvensförfarande, såsom ett betalningsanstånd eller en skuldnedläggning, har inte, utan samtycke av alla berörda borgenärer, någon verkan beträffande sådana gäldenärens tillgångar som inte omfattas av det sekundära insolvensförfarandet.

Artikel 48

Verkningarna av att ett insolvensförfarande avslutas

1. Utan att det påverkar artikel 49 ska avslutandet av ett insolvensförfarande inte hindra en fortsättning av övriga insolvensförfaranden beträffande samma gäldenär som fortfarande pågår vid den tidpunkten.
2. Om ett insolvensförfarande rörande en juridisk person eller ett företag i den medlemsstat där denna person eller detta företag har sitt säte skulle innebära upplösning av den juridiska personen eller företaget, ska denna person eller detta företag inte upphöra att existera förrän övriga insolvensförfaranden beträffande samma gäldenär har avslutats eller förvaltaren eller förvaltarna i ett sådant förfarande har gett sitt samtycke till upplösningen.

Artikel 49

Överskott i ett sekundärt insolvensförfarande

Om, genom avyttring av tillgångar, samtliga fordringar i ett sekundärt insolvensförfarande kan betalas, ska förvaltaren i detta förfarande genast överföra överskottet till förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet.

Artikel 50

Efterföljande inledning av ett huvudinsolvensförfarande

Om ett förfarande enligt artikel 3.1 inleds efter det att ett förfarande enligt artikel 3.2 har inletts i en annan medlemsstat, ska artiklarna 41, 45, 46 och 47 samt 49 tillämpas på det först inledda förfarandet i den mån det förfarandets förlopp tillåter detta.

Artikel 51

Omvandling av ett sekundärt insolvensförfarande

1. På begäran av förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet får domstolen i medlemsstaten där det sekundära insolvensförfarandet har inletts besluta om omvandling av det sekundära insolvensförfarandet till en annan typ av insolvensförfarande enligt bilaga A, förutsatt att villkoren i nationell rätt för att inleda denna andra typ av förfarande är uppfyllda och att denna andra typ av förfarande är den mest lämpliga när det gäller de lokala borgenärernas intressen och för att uppnå samstämmighet mellan huvudinsolvensförfarandet och det sekundära insolvensförfarandet.

2. Domstolen får vid bedömningen av den begäran som avses i punkt 1 begära information från förvaltare som medverkar i båda dessa förfaranden.

Artikel 52

Säkerhetsåtgärder

Om en domstol i en medlemsstat som är behörig enligt artikel 3.1 interimistiskt utser en förvaltare i syfte att säkra en gäldenärs tillgångar, är den interimistiskt utsedde förvaltaren behörig att begära att åtgärder vidtas för att skydda eller säkra gäldenärens tillgångar vilka finns i en annan medlemsstat, enligt den medlemsstatens rättsordning, för tiden från det att begäran om att ett insolvensförfarande ska inledas har framställts fram till dess att beslut om att inleda ett förfarande har fattats.

KAPITEL IV

UPPLYSNINGAR TILL BORGENÄRER OCH ANMÄLAN AV DERAS ANSPRÅK

Artikel 53

Rätt att anmäla fordringar

En utländsk borgenär får anmäla fordringar i ett insolvensförfarande på de sätt som godtas enligt lagstiftningen i inledandestaten. Det ska inte vara obligatoriskt att låta sig företrädas av en advokat eller annan jurist enbart i syfte att anmäla fordringar.

Artikel 54

Skyldighet att underrätta borgenärer

1. När ett insolvensförfarande har inletts i en medlemsstat ska den behöriga domstolen eller den förvaltare som domstolen utsett omedelbart underrätta kända utländska borgenärer om detta.

2. Den underrättelse som avses i punkt 1, som ska lämnas i form av ett individuellt meddelande, ska särskilt innehålla upplysningar om vilka tidsfrister som gäller och följden av att dessa tidsfrister inte iakttas, den myndighet eller det organ hos vilka fordringar ska anmälas och övriga föreskrivna åtgärder. Underrättelsen ska också ange om borgenärer som har fordringar förenade med förmåns- eller säkerhetsrätt behöver anmäla sina fordringar. Underrättelsen ska också inkludera en kopia av det standardformulär för anmälan av fordringar som avses i artikel 55 eller uppgifter om var formuläret finns tillgängligt.

3. Den underrättelse som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel ska tillhandahållas på det standardformulär som ska fastställas i enlighet med artikel 88. Formuläret ska offentliggöras på den europeiska e-juridikportalen och ska ha rubriken "Underrättelse om insolvensförfaranden" på alla unionens institutioners officiella språk. Det ska översändas på det officiella språket i inledandestaten eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, på det officiella språket eller ett av de officiella språken på den ort där insolvensförfarandet har inletts, eller på ett annat språk som den staten har angett att den kan godta i enlighet med artikel 55.5, om det kan antas att det språket är lättare att förstå för de utländska borgenärerna.

4. I ett insolvensförfarande som rör en enskild person som inte bedriver någon företagsverksamhet eller yrkesverksamhet ska användningen av det standardformulär som avses i denna artikel inte vara obligatorisk, om det inte krävs att borgenärer anmäler sina fordringar för att deras fordringar ska beaktas i förfarandet.

Artikel 55

Förfarande för att anmäla fordringar

1. Varje utländsk borgenär får anmäla sina fordringar på det standardformulär som ska fastställas i enlighet med artikel 88. Formuläret ska ha rubriken "Anmälan av fordringar" på alla unionens institutioners officiella språk.

2. Det standardformulär som avses i punkt 1 ska innehålla följande uppgifter:
- Namn, postadress, eventuell e-postadress, eventuellt personnummer och bankuppgifter avseende den utländska borgenär som avses i punkt 1.
 - Fordringsbeloppet, med uppgift om kapital och, i förekommande fall, ränta och dag då fordran uppkom och förfalldagen om de skiljer sig åt.
 - Om ersättning för ränta krävs, oavsett om räntan är lagstadgad eller avtalad, den tidsperiod för vilken ersättning för ränta krävs och räntesättnings belopp.
 - Om kostnader som uppkommit för talan om anspråk innan förfarandena inleddes krävs, beloppet och närmare uppgifter om dessa kostnader.
 - Fordringens natur.
 - Huruvida förmånsrätt görs gällande och grunden för denna.
 - Huruvida säkerhetsrätt eller återtagandeförbehåll görs gällande beträffande fordran, och i så fall vilka tillgångar den återopade rätten gäller, den dag då säkerheten ställdes och, om säkerheten har registrerats, registreringsnumret.
 - Huruvida kvittning begärs och i så fall beloppen för de ömsesidiga fordringar som redan existerade när insolvensförandet inleddes, den dag då fordringarna uppstod och det anmälda belopp som återstår efter kvittning.

Standardformuläret ska åtföljas av kopior på eventuella verifikationer.

3. På standardformuläret ska det anges att bankuppgifter för borgenären och uppgift om dennes personnummer som avses i punkt 2 a inte är obligatoriska.
4. Om en borgenär anmäler sin fordran på något annat sätt än det standardformulär som avses i punkt 1 ska ansökan innehålla den information som avses i punkt 2.
5. Anmälningar får lämnas in på vilket som helst av unionens institutioners officiella språk. Domstolen, förvaltaren eller en gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar får kräva att borgenären tillhandahåller en översättning till det officiella språket i inledandestaten, eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, på det officiella språket eller ett av de officiella språken på den ort där ett insolvensförfarande har inletts eller på ett annat språk som den medlemsstaten har angett att den kan godta. Varje medlemsstat ska ange om den utöver sitt eget eller sina egna språk godtar ytterligare något av unionens institutioners officiella språk vid anmälan av fordringar.
6. Fordringar ska anmälas inom den tidsperiod som föreskrivs enligt lagstiftningen i inledandestaten. Om det är fråga om en utländsk borgenär får denna period inte understiga 30 dagar från det att beslutet om att inleda ett insolvensförfarande offentliggjordes i inledandestatens insolvensregister. Om en medlemsstat stöder sig på artikel 24.4 får denna period inte understiga 30 dagar från det att en borgenär har blivit underrättad i enlighet med artikel 54.
7. Om domstolen, förvaltaren eller den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar hyser tvivel när det gäller en fordran som har anmälts i enlighet med denna artikel, ska han eller hon ge borgenären möjlighet att lägga fram ytterligare bevis för att fordran föreligger och för dess storlek.

KAPITEL V

INSOLVENSFÖRFARANDEN FÖR MEDLEMMAR I EN KONCERN

AVSNITT 1

Samarbete och kommunikation

Artikel 56

Samarbete och kommunikation mellan förvaltare

1. När ett insolvensförfarande rör två eller flera medlemmar i en koncern, ska en förvaltare som utses inom ramen för ett förfarande rörande en koncernmedlem samarbeta med varje förvaltare som har utsetts inom ramen för ett förfarande rörande en annan medlem i samma koncern, i den mån ett sådant samarbete är lämpligt för att främja en

effektiv förvaltning av dessa förfaranden, är förenlig med de regler som gäller för dem och inte medför någon intressekonflikt. Detta samarbete kan ta olika former, inbegripet ingående av avtal och upprättande av protokoll.

2. Vid genomförandet av det samarbete som anges i punkt 1 ska förvaltare vidta följande åtgärder:

- a) Snarast möjligt delge varandra all information som kan vara av värde för de andra förfarandena, under förutsättning att lämpliga åtgärder vidtas för att skydda konfidentiell information.
- b) Överväga om det finns möjligheter att samordna förvaltningen och övervakningen av verksamheten hos de koncernmedlemmar som är föremål för insolvensförfaranden och i så fall samordna denna förvaltning och övervakning.
- c) Överväga om det finns möjligheter till rekonstruktion av de koncernmedlemmar som är föremål för insolvensförfaranden och i så fall samordna förslag och förhandlingar om en samordnad rekonstruktionsplan.

Vid tillämpning av leden b och c får samtliga eller några av de förvaltare som avses i punkt 1 enas om att bevilja en förvaltare som utsetts i ett av förfarandena ytterligare befogenheter, om en sådan överenskommelse är tillåten enligt de regler som gäller för respektive förfarande. De får också enas om fördelningen av vissa uppgifter mellan sig, om en sådan fördelning av uppgifter är tillåten enligt de regler som gäller för respektive förfarande.

Artikel 57

Samarbete och kommunikation mellan domstolar

1. När ett insolvensförfarande rör två eller flera medlemmar i samma koncern ska en domstol som har inlett ett sådant förfarande samarbeta med varje annan domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett förfarande beträffande en annan medlem i samma koncern, eller som har inlett ett sådant förfarande, i den mån ett sådant samarbete är lämpligt för att underlätta en effektiv förvaltning av förfarandena, inte är oförenligt med de regler som gäller för dem och inte medför någon intressekonflikt. För detta ändamål får domstolarna, när så är lämpligt, utse en oberoende person eller ett oberoende organ att handla på deras vägnar, förutsatt att detta inte är oförenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på dem.

2. Vid genomförandet av samarbetet i punkt 1 får domstolarna eller en utsedd person eller ett utsett organ som handlar på deras vägnar enligt punkt 1 kommunicera direkt med eller begära information eller bistånd direkt från varandra, förutsatt att denna kommunikation respekterar parternas processuella rättigheter och informationens konfidentialitet.

3. Det samarbete som avses i punkt 1 får bedrivas på ett sätt som domstolen anser lämpligt. Det kan i synnerhet gälla

- a) genomförande av samordning när förvaltare utses,
- b) delgivning av information på det sätt som domstolen anser lämpligt,
- c) samordning av förvaltningen och övervakningen av koncernmedlemmarnas tillgångar och verksamhet,
- d) samordning av genomförandet av utfrågningar,
- e) vid behov, samordning av godkännandet av protokoll.

Artikel 58

Samarbete och kommunikation mellan förvaltare och domstolar

En förvaltare som utses i ett insolvensförfarande rörande en medlem av en koncern

- a) ska samarbeta och kommunicera med varje domstol som har mottagit en ansökan om att inleda ett förfarande beträffande en annan medlem av samma koncern eller som har inlett ett sådant förfarande, och
- b) får begära upplysningar från den domstolen om förfarandet rörande den andra koncernmedlemmen eller begära bistånd i fråga om de förfaranden för vilka han eller hon har blivit utsedd,

i den mån sådant samarbete och sådan kommunikation är lämpliga för att underlätta en effektiv förvaltning av förfarandena, inte medför någon intressekonflikt och inte är oförenliga med de bestämmelser som gäller för dem.

Artikel 59

Kostnader för samarbete och kommunikation i insolvensförfaranden rörande medlemmar av en koncern

En förvaltare eller en domstols kostnader för det samarbete och den kommunikation som anges i artiklarna 56–60 ska anses som kostnader och utgifter för respektive förfarande.

Artikel 60

Förvaltarens befogenheter i förfaranden rörande medlemmar av en koncern

1. En förvaltare som utses i ett insolvensförfarande som inleds med avseende på en koncernmedlem får i den utsträckning det är lämpligt för att främja en effektiv förvaltning av förfarandena

- a) höras i eventuella förfaranden som inletts med avseende på andra medlemmar av samma koncern,
- b) begära att varje åtgärd i samband med realiseringen av tillgångar i det förfarande som inletts med avseende på en annan medlem i samma koncern skjuts upp, förutsatt att
 - i) en rekonstruktionsplan för alla eller vissa koncernmedlemmar avseende vilka ett insolvensförfarande har inletts har föreslagits enligt artikel 56.2 c och förefaller ha rimliga chanser att lyckas,
 - ii) ett sådant uppskjutande är nödvändigt för att säkerställa ett korrekt genomförande av rekonstruktionsplanen,
 - iii) rekonstruktionsplanen skulle gynna borgenärerna i det förfarande för vilket uppskjutandet har begärts, och
 - iv) varken det förfarande för vilket den förvaltare som avses i punkt 1 i denna artikel har utsetts eller det förfarande för vilket uppskjutandet har begärts omfattas av bestämmelser om samordning i enlighet med avsnitt 2 i detta kapitel,
- c) ansöka om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner i enlighet med artikel 61.

2. Den domstol som har inletts ett sådant förfarande som avses i punkt 1 b ska skjuta upp varje åtgärd i samband med realisering av tillgångar i förfarandet som helhet eller delar av det om den är förvissad om att de villkor som anges i punkt 1 b är uppfyllda.

Innan domstolen beslutar om uppskjutande ska den höra den förvaltare som utsetts i det förfarande för vilket uppskjutandet har begärts. Ett sådant uppskjutande får beslutas för en tidsperiod som domstolen anser lämplig och som är förenlig med de bestämmelser som är tillämpliga på förfarandet, dock högst tre månader.

Den domstol som beslutar om uppskjutande kan anmoda den förvaltare som avses i punkt 1 att vidta lämpliga åtgärder som är tillåtna enligt nationell rätt för att garantera borgenärernas intressen i förfarandet.

Domstolen får förlänga uppskjutandet med en eller flera sådana tidsperioder som den anser lämpliga och som är förenliga med de bestämmelser som är tillämpliga på förfarandet, förutsatt att de villkor som avses i punkt 1 b ii–iv fortfarande är uppfyllda och uppskjutandets sammanlagda varaktighet (den ursprungliga tidsperioden samt eventuella förlängningar) inte överstiger sex månader.

AVSNITT 2

Samordning

Underavsnitt 1

Förfarande

Artikel 61

Begäran om inledande av samordningsförfaranden för koncerner

1. Inledande av ett samordningsförfarande för koncerner får begäras vid en domstol som har behörighet över insolvensförfarandet för en av medlemmarna i koncernen av en förvaltare som har utsetts för ett insolvensförfarande som har inletts med avseende på en koncernmedlem.

2. Den begäran som avses i punkt 1 ska göras i enlighet med villkoren i den lagstiftning som tillämpas på det förfarande för vilket förvaltaren har utsetts.
3. Den begäran som avses i punkt 1 ska åtföljas av
 - a) ett förslag på person som ska utses till koncernsamordnare (nedan kallad *samordnaren*), uppgifter om dennes behörighet enligt artikel 71, uppgifter om dennes kvalifikationer och dennes skriftliga samtycke till att fungera som samordnare,
 - b) en beskrivning av det föreslagna samordningsförfarandet för koncerner och framför allt av skälen till att villkoren i artikel 63.1 är uppfyllda,
 - c) en förteckning över de förvaltare som har utsetts med avseende på koncernmedlemmarna och, i förekommande fall, de domstolar och behöriga myndigheter som medverkar i insolvensförfarandet avseende koncernmedlemmarna,
 - d) en uppgift om de uppskattade kostnaderna för det föreslagna samordningsförfarandet för koncerner och en uppskattning av den andel av dessa kostnader som varje koncernmedlem ska stå för.

Artikel 62

Prioritetsregel

Om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner begärs vid domstolar i olika medlemsstater ska varje domstol utom den där talan väcktes först, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 66, förklara att den inte är behörig, till förmån för den domstolen.

Artikel 63

Meddelande från den domstol där talan har väckts

1. Den domstol som har mottagit en begäran om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner ska snarast möjligt meddela de förvaltare som har utsetts med avseende på koncernmedlemmarna i enlighet med den begäran som avses i artikel 61.3 c att begäran om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner har mottagits samt ange den föreslagna samordnaren, om den är förvissad om att
 - a) inledande av sådant förfarande är lämpligt för att underlätta förvaltningen av de insolvensförfaranden som avser de olika koncernmedlemmarna,
 - b) det inte är sannolikt att någon borgenär till någon av de koncernmedlemmar som förväntas delta i förfarandet kommer att missgynnas ekonomiskt genom att medlemmen omfattas av förfarandet, och
 - c) den föreslagna samordnaren uppfyller kraven i artikel 71.
2. Det meddelande som avses i punkt 1 i den här artikeln ska innehålla en förteckning över de uppgifter som avses i artikel 61.3 a–d.
3. Det meddelande som avses i punkt 1 ska skickas per rekommenderat brev bestyrkt genom ett mottagningsbevis.
4. Den domstol där talan har väckts ska ge berörda förvaltare möjlighet att höras.

Artikel 64

Invändningar från förvaltare

1. En förvaltare som utsetts med avseende på en koncernmedlem får invända mot
 - a) att det insolvensförfarande för vilket han eller hon har utsetts ska omfattas av ett samordningsförfarande för koncerner, eller
 - b) den person som har föreslagits som samordnare.
2. Invändningar enligt punkt 1 i denna artikel ska lämnas in till den domstol som avses i artikel 63 inom 30 dagar från det att den förvaltare som avses i punkt 1 i den här artikeln har mottagit meddelandet om begäran om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner.

Invändningen får göras med hjälp av det standardformulär som fastställs i enlighet med artikel 88.

3. Innan en förvaltare fattar beslut om deltagande eller icke-deltagande i samordningen i enlighet med punkt 1 a, ska denne ha erhållit alla eventuella godkännanden som kan krävas enligt lagstiftningen i den stat som har inlett det förfarande för vilket förvaltaren har utsetts.

Artikel 65

Följderna av en invändning mot att låta ett förfarande omfattas av ett samordningsförfarande för koncerner

1. Om en förvaltare har invänt mot att det förfarande för vilket denne har utsetts ska omfattas av ett samordningsförfarande för koncerner ska det förfarandet inte omfattas av samordningsförfarandet för koncerner.
2. Befogenheterna för den domstol som avses i artikel 68 eller för den samordnare som har utsetts för förfarandet ska inte ha någon verkan vad gäller den medlemmen och får inte medföra några kostnader för den medlemmen.

Artikel 66

Val av domstol för samordningsförfaranden för koncerner

1. Om minst två tredjedelar av alla de förvaltare som har utsetts för koncernmedlemmarnas insolvensförfaranden har enats om att en annan medlemsstats behöriga domstol är bäst lämpad för att inleda samordningsförfarandet för koncerner, ska den domstolen ha exklusiv behörighet.
2. Valet av domstol ska göras genom en gemensam skriftlig eller skriftligen bekräftad överenskommelse. Överenskommelsen kan träffas fram till dess att ett samordningsförfarande för koncerner har inletts i enlighet med artikel 68.
3. Varje domstol utom den där talan har väckts i enlighet med punkt 1 ska förklara att den inte är behörig, till förmån för den domstolen.
4. Begäran om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner ska lämnas in till den valda domstolen i enlighet med artikel 61.

Artikel 67

Följderna av invändningar mot den föreslagna samordnaren

Om invändningar mot den person som föreslagits till samordnare har mottagits från en förvaltare som inte också invänder mot att låta samordningsförfarandet för koncerner omfatta den medlem med avseende på vilken förvaltaren har utsetts, kan domstolen avstå från att utse den personen och uppmana den invändande förvaltaren att lämna in en ny begäran i enlighet med artikel 61.3.

Artikel 68

Beslut om inledande av samordningsförfaranden för koncerner

1. Sedan den tidsperiod som avses i artikel 64.2 har löpt ut får domstolen inleda ett samordningsförfarande för koncerner, om den är förvisad om att villkoren i artikel 63.1 är uppfyllda. I ett sådant fall ska domstolen
 - a) utse en samordnare,
 - b) besluta om samordningens art, och
 - c) besluta om en kostnadsuppskattning och en uppskattning av den andel som koncernmedlemmarna ska stå för.
2. Beslutet om inledande av ett samordningsförfarande för koncerner ska delges de deltagande förvaltarna och samordnaren.

Artikel 69

Förvaltares senare beslut om deltagande

1. Varje förvaltare får, efter det domstolsbeslut som avses i artikel 68 och i enlighet med tillämplig nationell rätt, begära att man låter det förfarande för vilket han eller hon har utsetts omfattas, om
 - a) det har gjorts en invändning mot att låta samordningsförfarandet för koncerner omfatta insolvensförfarandet, eller
 - b) ett insolvensförfarande avseende en koncernmedlem har inletts efter det att domstolen har inletts ett samordningsförfarande för koncerner.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 får samordnaren tillstyrka en sådan begäran efter att ha samrått med medverkande förvaltare om
 - a) denne är förvissad om att kriterierna i artikel 63.1 a och b är uppfyllda, med beaktande av hur långt man har kommit i samordningsförfarandet för koncerner när begäran görs, eller
 - b) alla medverkande förvaltare är eniga enligt de villkor som anges i respektive nationell rätt.
3. Samordnaren ska informera domstolen och de medverkande förvaltarna om sitt beslut enligt punkt 2 och om de skäl som ligger till grund för beslutet.
4. Varje deltagande förvaltare eller varje förvaltare vars begäran om att låta samordningsförfarandet för koncerner omfatta ett förfarande har avslagits får överklaga det beslut som avses i punkt 2 i enlighet med det förfarande som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat där samordningsförfarandet för koncerner har inletts.

Artikel 70

Rekommendationer och samordningsplan för koncernen

1. Vid genomförandet av sina insolvensförfaranden ska förvaltarna beakta samordnarens rekommendationer och innehållet i samordningsplanen för koncernen i artikel 72.1.
2. En förvaltare är inte tvungen att helt eller delvis följa samordnarens rekommendationer eller samordningsplanen för koncernen.

Om förvaltaren inte följer samordnarens rekommendationer eller samordningsplanen för koncernen ska denne ge en motivering för detta till de personer eller organ gentemot vilka han eller hon har en rapporteringskyldighet enligt nationell rätt, och till samordnaren.

Underavsnitt 2

Allmänna bestämmelser

Artikel 71

Samordnaren

1. Samordnaren ska vara en person som enligt en medlemsstats lagstiftning är behörig att fungera som förvaltare.
2. Samordnaren får inte vara en av de förvaltare som har utsetts att agera med avseende på en av koncernmedlemmarna, och får inte ha någon intressekonflikt med koncernmedlemmarna, deras borgenärer eller de förvaltare som har utsetts med avseende på koncernmedlemmarna.

Artikel 72

Samordnarens uppgifter och rättigheter

1. Samordnaren ska
 - a) ta fram och lämna rekommendationer för ett samordnat genomförande av insolvensförfarandena,
 - b) föreslå en samordningsplan för koncernen i vilken man identifierar, beskriver och rekommenderar en bred uppsättning åtgärder som lämpar sig för en integrerad strategi för att lösa koncernmedlemmarnas insolvenser. Planen kan innehålla förslag särskilt till

- i) vilka åtgärder som ska vidtas för att återupprätta det ekonomiska resultatet och den finansiella sundheten för koncernen eller någon del av denna,
 - ii) lösningar av koncerninterna tvister när det gäller koncerninterna transaktioner och talan om återvinning,
 - iii) avtal mellan de insolventa koncernmedlemmarnas förvaltare.
2. Samordnaren får också
- a) höras och delta, särskilt genom att närvara vid borgenärssammanträden, i ett förfarande som inletts med avseende på en medlem av koncernen,
 - b) medla i tvister som uppkommer mellan två eller flera koncernmedlemmars förvaltare,
 - c) presentera och förklara sin samordningsplan för koncernen för de personer eller organ gentemot vilka samordnaren har en rapporteringskyldighet enligt nationell rätt,
 - d) begära upplysningar från en förvaltare med avseende på en koncernmedlem, om dessa upplysningar är eller skulle kunna vara till nytta vid identifiering och framtagning av strategier och åtgärder för samordning av förfarandet, och
 - e) ansöka om vilandeförklaring för en period av högst sex månader för ett förfarande som inletts med avseende på en koncernmedlem, förutsatt att en sådan vilandeförklaring är nödvändig för att garantera ett korrekt genomförande av planen och skulle gynna borgenärerna i det förfarande för vilket vilandeförklaringen har begärts, eller begära att en sådan vilandeförklaring ska upphävas. Denna begäran ska ställas till den domstol som inledde det förfarande för vilket vilandeförklaring har begärts.
3. Den plan som avses i punkt 1 b får inte inbegripa rekommendationer om någon konsolidering av förfaranden eller egendom som insolvensförfarandena avser.
4. Samordnarens uppgifter och rättigheter enligt definitionen i denna artikel ska inte omfatta någon koncernmedlem som inte deltar i ett samordningsförfarande för en koncern.
5. Samordnaren ska uppfylla sina skyldigheter på ett oberoende sätt och med vederbörlig omsorg.
6. Om samordnaren bedömer att fullgörandet av uppgifterna kräver en avsevärd ökning av kostnaderna i förhållande till den kostnadsberäkning som avses i artikel 61.3 d, och i alla händelser om kostnaderna överstiger 10 % av de beräknade kostnaderna, ska samordnaren
- a) utan dröjsmål informera de deltagande förvaltarna, och
 - b) ansöka om förhandsgodkännande från den domstol som inlett samordningsförfarandet för koncerner.

Artikel 73

Språk

1. Samordnaren ska kommunicera med en deltagande koncernmedlems förvaltare på det språk som denne enats om med förvaltaren eller, om det inte finns någon sådan överenskommelse, på det officiella språket eller ett av de officiella språken vid unionens institutioner och vid den domstol som inledde förfarandet avseende den koncernmedlemmen.
2. Samordnaren ska kommunicera med en domstol på det officiella språk som är tillämpligt på den domstolen.

Artikel 74

Samarbete mellan förvaltare och samordnaren

1. Förvaltare som utsetts med avseende på koncernmedlemmar och samordnaren ska samarbeta med varandra i den mån ett sådant samarbete är förenligt med de bestämmelser som är tillämpliga på respektive förfarande.
2. Framför allt ska förvaltare förmedla alla uppgifter som är relevanta för att samordnaren ska kunna utföra sina uppgifter.

Artikel 75

Återkallande av utnämningen av samordnaren

Domstolen ska på eget initiativ eller på begäran av en deltagande koncernmedlems förvaltare återkalla utnämningen av samordnaren om

- a) samordnarens agerande är till skada för en deltagande koncernmedlems borgenärer, eller
- b) samordnaren inte fullgör sina skyldigheter enligt detta kapitel.

Artikel 76

Gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar

De bestämmelser som enligt detta kapitel är tillämpliga på förvaltaren ska när det är lämpligt även tillämpas på gäldenärer som fortfarande råder över sina tillgångar.

Artikel 77

Kostnader och fördelning

1. Samordnarens arvode ska vara skäligt, stå i proportion till de utförda uppgifterna och motsvara rimliga utgifter.
2. När samordnaren har slutfört sina uppgifter ska denne fastställa den slutliga kostnadsredovisningen och hur stor andel varje medlem ska betala och överlämna denna redogörelse till varje deltagande förvaltare och till den domstol som inlett samordningsförfarandet.
3. Om förvaltarna inte invänder inom 30 dagar från mottagandet av den redogörelse som avses i punkt 2, ska de kostnader och den andel som varje medlem ska betala anses ha godkänts. Redogörelsen ska överlämnas till den domstol som inlett samordningsförfarandet för bekräftelse.
4. I händelse av invändning ska den domstol som inlett samordningsförfarandet för koncerner, om samordnaren eller någon deltagande förvaltare ansöker om det, besluta om de kostnader och den andel som varje medlem ska betala i enlighet med kriterierna i punkt 1 i den här artikeln och med beaktande av den kostnadsuppskattning som avses i artikel 68.1 och, i tillämpliga fall, artikel 72.6.
5. Varje deltagande förvaltare får överklaga det beslut som avses i punkt 4 i enlighet med det förfarande som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat där samordningsförfarandet för koncerner har inletts.

KAPITEL VI

UPPGIFTSKYDD

Artikel 78

Uppgiftsskydd

1. Nationella bestämmelser som genomför direktiv 95/46/EG ska tillämpas på behandling av personuppgifter som utförs i medlemsstaterna i enlighet med denna förordning, under förutsättning att den behandling som avses i artikel 3.2 i direktiv 95/46/EG inte påverkas.
2. Förordning (EG) nr 45/2001 ska tillämpas på behandling av personuppgifter som utförs av kommissionen i enlighet med denna förordning.

Artikel 79

Medlemsstaternas ansvar avseende behandlingen av personuppgifter i nationella insolvensregister

1. Varje medlemsstat ska underrätta kommissionen om namnet på den fysiska eller juridiska person, den myndighet, den avdelning eller varje annat organ som anges i nationell rätt för att utöva funktionen som registeransvarig i enlighet med artikel 2 d i direktiv 95/46/EG för offentliggörande på den europeiska e-juridikportalen.

2. Medlemsstaterna ska se till att tekniska åtgärder för att trygga säkerheten för de personuppgifter som behandlas i de nationella insolvensregister som avses i artikel 24 genomförs.
3. Medlemsstaterna ska ha ansvar för att kontrollera att den registeransvarig som anges i nationell rätt i enlighet med artikel 2 d i direktiv 95/46/EG säkerställer att principerna om uppgifternas kvalitet efterlevs, särskilt uppgifternas riktighet och uppdateringen av uppgifter i nationella insolvensregister.
4. Medlemsstaterna ska enligt direktiv 95/46/EG ansvara för insamling och lagring av uppgifter i nationella databaser och för beslut om att göra sådana uppgifter tillgängliga i det sammankopplade register som kan konsulteras via den europeiska e-juridikportalen.
5. Som del av den information som bör tillhandahållas de registrerade för att de ska kunna utöva sina rättigheter, och särskilt rätten till radering av uppgifter, ska medlemsstaterna informera de registrerade om den fastställda tidsperiod då personuppgifter som lagrats i insolvensregister är tillgängliga.

Artikel 80

Kommissionens ansvar i samband med behandling av personuppgifter

1. Kommissionen ska utöva det ansvar som åligger registeransvarig enligt artikel 2 d i förordning (EG) nr 45/2001 i enlighet med sina respektive ansvarsområden som de definieras i denna artikel.
2. Kommissionen ska fastställa nödvändiga strategier och tillämpa de tekniska lösningar som krävs för att kunna fullgöra sina skyldigheter som registeransvarig.
3. Kommissionen ska genomföra de tekniska åtgärder som krävs för att trygga säkerheten för personuppgifter vid transiteringen, särskilt uppgifternas konfidentialitet och integritet vid överföring till och från den europeiska e-juridikportalen.
4. Kommissionens skyldigheter ska inte påverka medlemsstaternas och andra organs ansvar för innehåll i och drift av de sammankopplade nationella databaser som de upprätthåller.

Artikel 81

Informationskrav

Utan att det påverkar den information som ska lämnas till de registrerade i enlighet med artiklarna 11 och 12 i förordning (EG) nr 45/2001 ska kommissionen genom offentliggörande på den europeiska e-juridikportalen informera de registrerade om sin roll i behandlingen av personuppgifter och de ändamål för vilka dessa uppgifter kommer att behandlas.

Artikel 82

Lagring av personuppgifter

Vad gäller uppgifter i de sammankopplade nationella databaserna får inga personuppgifter avseende de registrerade lagras i den europeiska e-juridikportalen. Alla sådana uppgifter ska lagras i de nationella databaser som förvaltas av medlemsstaterna eller andra organ.

Artikel 83

Tillgång till personuppgifter via den europeiska e-juridikportalen

Personuppgifter som lagras i de nationella insolvensregister som avses i artikel 24 ska vara tillgängliga via den europeiska e-juridikportalen så länge de är tillgängliga enligt nationell rätt.

KAPITEL VII

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 84

Tillämpning i tiden

1. Bestämmelserna i denna förordning gäller enbart för insolvensförfaranden som har inletts efter den 26 juni 2017. Rättshandlingar som gäldenären har företagit innan den dagen ska regleras av den lag som var tillämplig på rättshandlingen när den företogs.
2. Trots artikel 91 i denna förordning ska förordning (EG) nr 1346/2000 fortsätta att gälla insolvensförfaranden som omfattas av tillämpningsområdet för den förordningen och som har inletts före den 26 juni 2017.

Artikel 85

Förhållandet till konventioner

1. Denna förordning ersätter i förhållandena mellan medlemsstaterna, och vad gäller de frågor den omfattar, bl.a. följande konventioner som har ingåtts mellan två eller flera medlemsstater:
 - a) Konventionen mellan Belgien och Frankrike om domstolars behörighet samt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar undertecknad i Paris den 8 juli 1899.
 - b) Konventionen (med tilläggsprotokoll av den 13 juni 1973) mellan Belgien och Österrike om konkurs, ackord och betalningsinställelse undertecknad i Bryssel den 16 juli 1969.
 - c) Konventionen mellan Belgien och Nederländerna om konkurs samt om domstolars territoriella behörighet samt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar undertecknad i Bryssel den 28 mars 1925.
 - d) Traktaten mellan Tyskland och Österrike om konkurs och ackord undertecknad i Wien den 25 maj 1979.
 - e) Konventionen mellan Frankrike och Österrike om erkännande och verkställighet av konkursbeslut undertecknad i Wien den 27 februari 1979.
 - f) Konventionen mellan Frankrike och Italien om verkställighet av domar på det civil- och handelsrättsliga området undertecknad i Rom den 3 juni 1930.
 - g) Konventionen mellan Italien och Österrike om konkurs och ackord undertecknad i Rom den 12 juli 1977.
 - h) Konventionen mellan Nederländerna och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och andra exekutionstitlar på det civil- och handelsrättsliga området undertecknad i Haag den 30 augusti 1962.
 - i) Konventionen samt dess protokoll, mellan Förenade kungariket och Belgien om ömsesidigt verkställighet av domar på det civil- och handelsrättsliga området undertecknad i Bryssel den 2 maj 1934.
 - j) Konventionen mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige angående konkurs undertecknad i Köpenhamn den 7 november 1933.
 - k) Den europeiska konventionen om vissa internationella aspekter rörande konkurser undertecknad i Istanbul den 5 juni 1990.
 - l) Konventionen mellan Jugoslavien och Grekland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, undertecknad i Aten den 18 juni 1959.
 - m) Avtalet mellan Jugoslavien och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av skiljedomar och skiljedomsavgöranden i handelsärenden, undertecknat i Belgrad den 18 mars 1960.

- n) Konventionen mellan Jugoslavien och Italien om ömsesidigt rättsligt samarbete i civila och administrativa ärenden, undertecknad i Rom den 3 december 1960.
- o) Avtalet mellan Jugoslavien och Belgien om civil- och handelsrättsligt samarbete, undertecknat i Belgrad den 24 september 1971.
- p) Konventionen mellan Jugoslaviens och Frankrikes regeringar om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Paris den 18 maj 1971.
- q) Avtalet mellan Tjeckoslovakien och Grekland om rättslig hjälp i civil- och brottmål, undertecknat i Aten den 22 oktober 1980, som fortfarande är i kraft mellan Tjeckien och Grekland.
- r) Avtalet mellan Tjeckoslovakien och Cypern om rättslig hjälp i civil- och brottmål, undertecknat i Nicosia den 23 april 1982, som fortfarande är i kraft mellan Tjeckien och Cypern.
- s) Traktaten mellan Tjeckoslovariens regering och Frankrikes regering om rättslig hjälp samt erkännande och verkställighet av domar i civil-, familje- och handelsrättsliga ärenden, undertecknad i Paris den 10 maj 1984, som fortfarande är i kraft mellan Tjeckien och Frankrike.
- t) Traktaten mellan Tjeckoslovakien och Italien om rättslig hjälp i civil- och brottmål, undertecknad i Prag den 6 december 1985, som fortfarande är i kraft mellan Tjeckien och Italien.
- u) Avtalet mellan Lettland, Estland och Litauen om rättslig hjälp och rättsförhållanden, undertecknat i Tallinn den 11 november 1992.
- v) Avtalet mellan Estland och Polen om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Tallinn den 27 november 1998.
- w) Avtalet mellan Litauen och Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 26 januari 1993.
- x) Konventionen mellan Rumänien och Grekland om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, med protokoll, undertecknad i Bukarest den 19 oktober 1972.
- y) Konventionen mellan Rumänien och Frankrike om rättslig hjälp på privaträttens område, undertecknad i Paris den 5 november 1974.
- z) Avtalet mellan Bulgarien och Grekland om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Aten den 10 april 1976.
- aa) Avtalet mellan Bulgarien och Cypern om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Nicosia den 29 april 1983.
- ab) Avtalet mellan Bulgariens regering och Frankrikes regering om ömsesidig rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 18 januari 1989.
- ac) Fördraget mellan Rumänien och Tjeckien om rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Bukarest den 11 juli 1994.
- ad) Fördraget mellan Rumänien och Republiken Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Bukarest den 15 maj 1999.
2. De konventioner som anges i punkt 1 ska tillämpas på frågor som avser förfaranden som inlett före ikraftträdandet av förordning (EG) nr 1346/2000.
3. Denna förordning är inte tillämplig
- a) i en medlemsstat i den utsträckning den är oförenlig med förpliktelser som uppstår i samband med konkurs och som härrör från en konvention som den medlemsstaten före ikraftträdande av förordning (EG) nr 1346/2000 slutit med ett eller flera tredje länder.
- b) i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i den utsträckning den är oförenlig med förpliktelser som uppstår i samband med konkurs och likvidation av insolventa bolag och som härrör från överenskommelser inom ramen för samväldet vilka föreligger när förordning (EG) nr 1346/2000 trädde i kraft.

Artikel 86

Information om insolvenslagstiftning på nationell nivå och unionsnivå

1. Medlemsstaterna ska, inom ramen för det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättas genom rådets beslut 2001/470/EG⁽¹⁾ och i syfte att göra informationen tillgänglig för allmänheten, tillhandahålla en kort beskrivning av sin nationella lagstiftning och sina nationella förfaranden i samband med insolvens, i synnerhet när det gäller de frågor som anges i artikel 7.2.
2. Medlemsstaterna ska uppdatera den information som avses i punkt 1 regelbundet.
3. Kommissionen ska offentliggöra information om denna förordning.

Artikel 87

Upprättande av sammankopplingen av register

Kommissionen ska anta genomförandeakter om upprättande av sammankopplingen av insolvensregister i enlighet med artikel 25. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 89.3.

Artikel 88

Fastställande och senare ändringar av standardformulären

Kommissionen ska anta genomförandeakter om fastställande och vid behov ändring av de formulär som avses i artiklarna 27.4, 54, 55 och 64.2. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 89.2.

Artikel 89

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska bestå av en kommitté. Den kommittén ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 90

Översynsklausul

1. Kommissionen ska senast den 27 juni 2027, och därefter vart femte år, lägga fram en rapport om tillämpningen av denna förordning för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av denna förordning.
2. Kommissionen ska senast den 27 juni 2022 lägga fram en rapport om tillämpningen av samordningsförfarandet för koncerner för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av denna förordning.
3. Kommissionen ska senast den 1 januari 2016 lägga fram en undersökning om gränsöverskridande frågor inom området ställföreträdares ansvar och näringsförbud för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
4. Kommissionen ska senast den 27 juni 2020 lägga fram en undersökning om missbruk av *forum shopping* för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

(1) Rådets beslut 2001/470/EG av den 28 maj 2001 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område (EGT L 174, 27.6.2001, s. 25).

Artikel 91

Upphävande

Förordning (EG) nr 1346/2000 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga D till den här förordningen.

Artikel 92

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 26 juni 2017, med undantag för

- a) artikel 86, som ska tillämpas från och med den 26 juni 2016,
- b) artikel 24.1, som ska tillämpas från och med den 26 juni 2018, och
- c) artikel 25, som ska tillämpas från och med den 26 juni 2019.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 20 maj 2015.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Ordförande

BILAGA A

Insolvensförfaranden som avses i artikel 2.4

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite,
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/ La réorganisation judiciaire par accord amiable,
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs,
- Reorganizace,
- Oddlužení,

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren,
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren,
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren,
- Das Insolvenzverfahren,

EESTI

- Pankrotimenetus,
- Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court,
- Bankruptcy,
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,
- Winding-up in bankruptcy of partnerships,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,
- Examinership,
- Debt Relief Notice,
- Debt Settlement Arrangement,
- Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση,
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης,
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,
- Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

- Concurso,
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

- Sauvegarde,
- Sauvegarde accélérée,
- Sauvegarde financière accélérée,
- Redressement judiciaire,
- Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

- Stečajni postupak,

ITALIA

- Fallimento,
- Concordato preventivo,
- Liquidazione coatta amministrativa,
- Amministrazione straordinaria,
- Accordi di ristrutturazione,
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),
- Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process,
- Juridiskās personas maksātnespējas process,
- Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla,
- Įmonės bankroto byla,
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,
- Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

- Faillite,
- Gestion contrôlée,
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),
- Régime spécial de liquidation du notariat,
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás,
- Felszámolási eljárás,

MALTA

- Xoljiment,
- Amministrazzjoni,
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,
- Stralċ mill-Qorti,
- Falliment f'każ ta' kummerċjant,
- Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

- Het faillissement,
- De surséance van betaling,
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Schuldenregulierungsverfahren,
- Das Abschöpfungsverfahren,
- Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

- Postępowanie naprawcze,
- Upadłość obejmująca likwidację,
- Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

- Processo de insolvência,
- Processo especial de revitalização,

ROMÁNIA

- Procedura insolvenței,
- Reorganizarea judiciară,
- Procedura falimentului,
- Concordatul preventiv,

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja,
- Postopek prisilne poravnave,
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave,
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie,
- Reštrukturalizačné konanie,
- Oddĺženie,

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs,
- Yrityssaneeraus/företagssanering,
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

- Konkurs,
- Företagsrekonstruktion,
- Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court,
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),
 - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation,
 - Bankruptcy or sequestration.
-

BILAGA B

Förvaltare som avses i artikel 2.5

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur,
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,
- De vereffenaar/Le liquidateur,
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик,
- Временен синдик,
- (Постоянен) синдик,
- Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce,
- Předběžný insolvenční správce,
- Oddělený insolvenční správce,
- Zvláštní insolvenční správce,
- Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter,
- Vergleichsverwalter,
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),
- Verwalter,
- Insolvenzverwalter,
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),
- Treuhänder,
- Vorläufiger Insolvenzverwalter,
- Vorläufiger Sachwalter,

EESTI

- Pankrotihaldur,
- Ajutine pankrotihaldur,
- Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator,
- Official Assignee,
- Trustee in bankruptcy,

- Provisional Liquidator,
- Examiner,
- Personal Insolvency Practitioner,
- Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος,
- Ο εισηγητής,
- Η επιτροπή των πιστωτών,
- Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

- Administrador concursal,
- Mediador concursal,

FRANCE

- Mandataire judiciaire,
- Liquidateur,
- Administrateur judiciaire,
- Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj,
- Privremeni stečajni upravitelj,
- Stečajni povjerenik,
- Povjerenik,

ITALIA

- Curatore,
- Commissario giudiziale,
- Commissario straordinario,
- Commissario liquidatore,
- Liquidatore giudiziale,
- Professionista nominato dal Tribunale,
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,
- Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,
- Επίσημος Παραλήπτης,
- Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

- Bankroto administratorius,
- Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

- Le curateur,
- Le commissaire,
- Le liquidateur,
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Vagyongfelügyelő,
- Felszámoló,

MALTA

- Amministratur Proviżorju,
- Riċevitur Uffiċjali,
- Stralċjarju,
- Manager Speċjali,
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,
- Kontrolur Speċjali,

NEDERLAND

- De curator in het faillissement,
- De bewindvoerder in de surséance van betaling,
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Masseverwalter,
- Sanierungsverwalter,
- Ausgleichsverwalter,
- Besonderer Verwalter,
- Einstweiliger Verwalter,
- Sachwalter,
- Treuhänder,
- Insolvenzgericht,
- Konkursgericht,

POLSKA

- Syndyk,
- Nadzorca sądowy,
- Zarządca,

PORTUGAL

- Administrador da insolvência,
- Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

- Practician în insolvență,
- Administrator concordatar,
- Administrator judiciar,
- Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

- Upravitelj,

SLOVENSKO

- Predbežný správca,
- Správca,

SUOMI/FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare,
- Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

- Förvaltare,
- Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

- Liquidator,
 - Supervisor of a voluntary arrangement,
 - Administrator,
 - Official Receiver,
 - Trustee,
 - Provisional Liquidator,
 - Interim Receiver,
 - Judicial factor.
-

BILAGA C

Upphävd förordning och en förteckning över senare ändringar av den

Rådets förordning (EG) nr 1346/2000

(EGT L 160, 30.6.2000, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 603/2005

(EUT L 100, 20.4.2005, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 694/2006

(EUT L 121, 6.5.2006, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 1791/2006

(EUT L 363, 20.12.2006, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 681/2007

(EUT L 159, 20.6.2007, s. 1)

Rådets förordning (EG) nr 788/2008

(EUT L 213, 8.8.2008, s. 1)

Rådets genomförandeförordning (EU) nr 210/2010

(EUT L 65, 13.3.2010, s. 1)

Rådets genomförandeförordning (EU) nr 583/2011

(EUT L 160, 18.6.2011, s. 52)

Rådets förordning (EU) nr 517/2013

(EUT L 158, 10.6.2013, s. 1)

Rådets genomförandeförordning (EU) nr 663/2014

(EUT L 179, 19.6.2014, s. 4)

Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning och om anpassning av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen

(EUT L 236, 23.9.2003, s. 33)

BILAGA D

Jämförelsetabell

Förordning (EG) nr 1346/2000	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2 inledningen	Artikel 2 inledningen
Artikel 2 a	Artikel 2.4
Artikel 2 b	Artikel 2.5
Artikel 2 c	—
Artikel 2 d	Artikel 2.6
Artikel 2 e	Artikel 2.7
Artikel 2 f	Artikel 2.8
Artikel 2 g inledningen	Artikel 2.9 inledningen
Artikel 2 g första strecksatsen	Artikel 2.9 vii
Artikel 2 g andra strecksatsen	Artikel 2.9 iv
Artikel 2 g tredje strecksatsen	Artikel 2.9 viii
Artikel 2 h	Artikel 2.10
—	Artikel 2.1–2.3 och 2.11–2.13
—	Artikel 2.9 leden i–iii, v och vi
Artikel 3	Artikel 3
—	Artikel 4
—	Artikel 5
—	Artikel 6
Artikel 4	Artikel 7
Artikel 5	Artikel 8
Artikel 6	Artikel 9
Artikel 7	Artikel 10
Artikel 8	Artikel 11.1
—	Artikel 11.2
Artikel 9	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13.1
—	Artikel 13.2
Artikel 11	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
Artikel 13 första strecksatsen	Artikel 16 a
Artikel 13 andra strecksatsen	Artikel 16 b
Artikel 14 första strecksatsen	Artikel 17 a
Artikel 14 andra strecksatsen	Artikel 17 b

Förordning (EG) nr 1346/2000	Denna förordning
Artikel 14 tredje strecksatsen	Artikel 17 c
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 19
Artikel 17	Artikel 20
Artikel 18	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Artikel 20	Artikel 23
—	Artikel 24
—	Artikel 25
—	Artikel 26
—	Artikel 27
Artikel 21.1	Artikel 28.2
Artikel 21.2	Artikel 28.1
Artikel 22	Artikel 29
Artikel 23	Artikel 30
Artikel 24	Artikel 31
Artikel 25	Artikel 32
Artikel 26	Artikel 33
Artikel 27	Artikel 34
Artikel 28	Artikel 35
—	Artikel 36
Artikel 29	Artikel 37.1
—	Artikel 37.2
—	Artikel 38
—	Artikel 39
Artikel 30	Artikel 40
Artikel 31	Artikel 41
—	Artikel 42
—	Artikel 43
—	Artikel 44
Artikel 32	Artikel 45
Artikel 33	Artikel 46
Artikel 34.1	Artikel 47.1
Artikel 34.2	Artikel 47.2
Artikel 34.3	—
—	Artikel 48
Artikel 35	Artikel 49
Artikel 36	Artikel 50
Artikel 37	Artikel 51

Förordning (EG) nr 1346/2000	Denna förordning
Artikel 38	Artikel 52
Artikel 39	Artikel 53
Artikel 40	Artikel 54
Artikel 41	Artikel 55
Artikel 42	—
—	Artikel 56
—	Artikel 57
—	Artikel 58
—	Artikel 59
—	Artikel 60
—	Artikel 61
—	Artikel 62
—	Artikel 63
—	Artikel 64
—	Artikel 65
—	Artikel 66
—	Artikel 67
—	Artikel 68
—	Artikel 69
—	Artikel 70
—	Artikel 71
—	Artikel 72
—	Artikel 73
—	Artikel 74
—	Artikel 75
—	Artikel 76
—	Artikel 77
—	Artikel 78
—	Artikel 79
—	Artikel 80
—	Artikel 81
—	Artikel 82
—	Artikel 83
Artikel 43	Artikel 84.1
—	Artikel 84.2
Artikel 44	Artikel 85
—	Artikel 86
Artikel 45	—
—	Artikel 87
—	Artikel 88

Bilaga 1

L 141/72

SV

Europeiska unionens officiella tidning

5.6.2015

Förordning (EG) nr 1346/2000	Denna förordning
—	Artikel 89
Artikel 46	Artikel 90.1
—	Artikel 90.2–90.4
—	Artikel 91
Artikel 47	Artikel 92
Bilaga A	Bilaga A
Bilaga B	—
Bilaga C	Bilaga B
—	Bilaga C
—	Bilaga D

Sammanfattning av betänkandet EU:s reviderade insolvensförordning m.m. (SOU 2016:17) Bilaga 2

Utredningens uppdrag

Utredningen om europeiska insolvensförfaranden har haft i uppdrag¹ att analysera innebörden av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (den reviderade insolvensförordningen) från ett svenskt perspektiv och föreslå de kompletterande författningsändringar och andra åtgärder som den ger anledning till. Utredningen har även haft i uppdrag att överväga behovet av gemensamma bestämmelser om gränsöverskridande nordiska skuldsaneringsförfaranden.

Insolvensförordningen

Genom den tidigare insolvensförordningen² skapades ett europeiskt system för att hantera gränsöverskridande insolvenssituationer. Enligt förordningen ska ett insolvensförfarande som huvudregel inledas i den medlemsstat där gäldenären har sina huvudsakliga intressen. Ett sådant huvudinsolvensförfarande har i princip verkningar inom hela EU. Under vissa förutsättningar kan ett territoriellt begränsat insolvensförfarande (sekundärt insolvensförfarande) inledas i en annan medlemsstat än den där gäldenären har sina huvudsakliga intressen. Ett sådant förfarande omfattar endast egendom och fordringar som är knutna till den stat där förfarandet inleds. Det erkänns dock i hela EU. Den tidigare insolvensförordningen har i svensk rätt kompletterats genom lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen (nedan kompletteringslagen) och förordningen (2005:1056) om kungörande och registrering av vissa insolvensförfaranden.

Den reviderade insolvensförordningen ersätter den tidigare insolvensförordningen och innebär att det europeiska systemet för gränsöverskridande insolvensförfaranden utvecklas ytterligare.

En av nyheterna i den reviderade insolvensförordningen är att fokus har förskjutits från likvidationsinriktade insolvensförfaranden till sådana som innebär rekonstruktion. Det finns ett uttalat syfte att underlätta rekonstruktion av verksamheter som på sikt bedöms ha ekonomiska förutsättningar att överleva samt att underlätta olika former av skuldsaneringsförfaranden för fysiska personer.

I linje med detta omfattar den reviderade insolvensförordningen inte bara svenska konkurser och företagsrekonstruktioner utan även skuldsanering.

Ordningen med sekundära insolvensförfaranden har också utvecklats i syfte att undvika att sådana inleds i onödan samtidigt som det införs

¹ Se kommittédirektiv 2015:4, bilaga 1 till betänkandet.

² Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden.

regler för att säkerställa lokala borgenärs rättigheter. Enligt den reviderade insolvensförordningen ska förvaltaren i ett huvudinsolvensförfarande kunna åta sig att behandla lokala borgenärer i en annan medlemsstat på samma sätt som om ett sekundärt insolvensförfarande hade inletts där. Det blir alltså ett fiktivt sekundärförfarande inom ramen för huvudinsolvensförfarandet. Detta har kommit att kallas för syntetiska insolvensförfaranden.

Utredningen föreslår att kompletteringslagen ska ersättas med en ny lag med kompletterande bestämmelser till den reviderade insolvensförordningen. Vidare föreslår utredningen att ändringar görs i förordningen om kungörande och registrering av vissa insolvensförfaranden.

Domstols behörighet, tillämplig lag och erkännande av andra staters avgöranden

Den reviderade insolvensförordningen är, liksom sin föregångare, främst ett internationellt privat- och processrättsligt instrument. Bestämmelserna om domstols behörighet, tillämplig lag och om erkännande av andra medlemsstaters avgöranden är grundbulten i förordningen.

I stor utsträckning innehåller den reviderade insolvensförordningen bestämmelser i dessa avseenden som överensstämmer med vad som gällde även tidigare. Bestämmelserna har dock utvecklats och gjorts mer detaljerade. EU-domstolens praxis beträffande den tidigare insolvensförordningen har beaktats och den reviderade förordningen innehåller ett antal bestämmelser som innebär en kodifiering av den praxis som utvecklats.

Ett sådant exempel är att en talan som är en direkt följd av ett insolvensförfarande och har ett nära samband med detta ska kunna väckas vid domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts. Detta kan t.ex. gälla en talan om återvinning.

Utredningen har konstaterat att det kan förekomma situationer då den reviderade insolvensförordningen föreskriver att svensk domstol är behörig att pröva en sådan talan samtidigt som det kan saknas bestämmelser i svensk rätt om vilken domstol som är behörig. Utredningen föreslår därför att det införs en bestämmelse om reservforum för sådana situationer.

Insolvensregister

Den reviderade insolvensförordningen innehåller regler som innebär att medlemsstaterna ska utforma nationella insolvensregister. Registren syftar både till att förbättra informationen till domstolar och borgenärer och till att förhindra att parallella insolvensförfaranden inleds samtidigt i olika medlemsstater. Registren ska sammankopplas genom den europeiska e-juridikportalen och därigenom bli sökbara för intressenter i samtliga medlemsstater. Förordningen innehåller även bestämmelser som anger vilken minimimängd information som registren ska innehålla.

Utredningens förslag innebär i denna del följande.

- Befintliga register ska användas i den mån sådana finns.
- Bestämmelserna om vad som ska registreras i de olika registren ska kompletteras för att motsvara de krav som ställs upp i förordningen.
- Ett nytt register för skuldsaneringsförfaranden ska införas.
- De myndigheter som i dag ansvarar för de befintliga registren med uppgifter om konkurser och företagsrekonstruktioner (Bolagsverket respektive länsstyrelserna) ska även fortsättningsvis ansvara för dessa.
- Det nya skuldsaneringsregistret ska föras av Bolagsverket.
- Även insolvensförfaranden som rör enskilda som inte bedriver näringsverksamhet ska registreras.
- Insamlandet av uppgifter ska, i likhet med i dag, ske genom att registreringsmyndigheten underrättas av den beslutsfattande domstolen eller myndigheten.
- Uppgifterna i insolvensregistren ska beträffande konkurs och företagsrekonstruktion endast vara tillgängliga för allmänheten i fem år efter det att förfarandet avslutats.
- Uppgifterna i skuldsaneringsregistret ska vara tillgängliga till dess att förfarandet är avslutat.

Sekundära insolvensförfaranden

Ett uttalat syfte med revideringen av insolvensförordningen är att undvika att sekundära insolvensförfaranden inleds i onödan eftersom dessa kan vara både kostnadskrävande och ineffektiva. Det har därför införts en möjlighet för förvaltaren i ett huvudinsolvensförfarande att lämna en form av utfästelse till lokala borgenärer i en medlemsstat där ett sekundärt insolvensförfarande skulle kunna inledas. Utfästelsen innebär att förvaltaren förbinder sig att, avseende tillgångarna i ”sekundärstaten”, tillämpa de bestämmelser beträffande bl.a. utdelning som skulle ha tillämpats om ett sekundärt insolvensförfarande hade inletts. Detta har kommit att kallas ”syntetiska förfaranden”, eftersom utfästelsen leder till ett slags förfarande i förfarandet.

Den reviderade insolvensförordningen reglerar relativt utförligt vad som gäller för syntetiska förfaranden. Trots det har utredningen funnit att det finns ett behov av vissa kompletterande bestämmelser i svensk rätt. Utredningens förslag innebär bl.a. att i de fall ett syntetiskt sekundärförfarande inleds, dvs. om en förvaltare gör ett ensidigt åtagande som omfattar egendom eller borgenärer i Sverige, ska det framgå av kompletteringslagen att de regler som ska tillämpas i fråga om borgenärernas omröstning om ett sådant åtagande och vilken kvalificerad majoritet som ska krävas, motsvarar de regler som gäller för antagande av ackordsförslag i Sverige.

Insolvensförfaranden i koncerner

Den reviderade insolvensförordningen innehåller ett antal bestämmelser som syftar till att underlätta koordinering av flera insolvensförfaranden som rör olika medlemmar i samma koncern. För att åstadkomma en sådan koordinering kan en särskild samordnare utses som ska ta fram en plan och även kan lämna rekommendationer till de förvaltare som ansvarar för de enskilda insolvensförfarandena.

Utredningen föreslår att det i kompletteringslagen förs in en bestämmelse som anger att en begäran om att utse en samordnare ska handläggas inom ramen för det insolvensärende (konkurs eller företagsrekonstruktion) som redan pågår vid domstolen.

Samarbete och kommunikation

Den reviderade insolvensförordningen innehåller en rad bestämmelser om samarbete och kommunikation mellan domstolar, mellan förvaltare och mellan domstolar och förvaltare. En del av dessa bestämmelser är tillämpliga vid parallella insolvensförfaranden som rör samma gäldenär. Ett av förfarandena är då normalt ett huvudinsolvensförfarande och de andra är sekundära insolvensförfaranden.

Andra, men likartade, bestämmelser om samarbete och kommunikation är tillämpliga när det pågår parallella insolvensförfaranden som rör olika gäldenärer som tillhör samma koncern.

Utredningen har bedömt att det inte krävs några kompletterande författningsbestämmelser i Sverige för att reglerna om samarbete och kommunikation ska kunna tillämpas. Det kan däremot finnas ett behov av riktlinjer och handledning för att praktiskt tillämpa insolvensförordningens regler. Internationellt har det utvecklats vissa riktlinjer för samarbete och kommunikation vid gränsöverskridande insolvensförfaranden, bl.a. av Förenta nationernas kommission för internationell handelsrätt (Uncitral) och av INSOL Europe. Enligt utredningens bedömning bör Domstolsverket ta fram de ytterligare handledningar som svenska domstolar kan behöva.

Gemensamma nordiska regler om skuldsanering

De nordiska länderna ingick 1933 en konvention om konkurs. Konventionen innehåller bestämmelser om gränsöverskridande konkurser. I förhållandet mellan Sverige och Finland ska numera insolvensförordningen tillämpas i stället. Den nordiska konkurskonventionen är dock fortfarande tillämplig i förhållande till övriga nordiska länder. Det finns inte någon motsvarande nordisk reglering av skuldsanering.

På uppdrag av nordiska ministerrådet presenterades år 2010 rapporten Nordisk Gældssanering (TemaNord 2010:598). I rapporten föreslås en nordisk modellag för att underlätta gränsöverskridande skuldsaneringsförfaranden och möjliggöra att de nordiska länderna erkänner varandras beslut om skuldsanering.

Utredningen har haft i uppdrag att analysera den nämnda rapporten och överväga om det finns behov av den typ av bestämmelser som rapporten föreslår.

Utredningen delar rapportens slutsats att det finns ett behov av en reglering som medför att skuldsaneringsförfaranden erkänns i de övriga nordiska länderna. Emellertid saknas pågående arbete i samtliga övriga nordiska länder. Både Sverige och Finland är bundna av insolvensförordningen och en eventuell reglering måste ta hänsyn till detta.

Utredningen har konstaterat att den föreslagna konstruktionen med en modellag skulle innebära att en gemensam nordisk ordning för erkännande av avgöranden skuldsanering skapas utan att det i formell mening bygger på en konvention eller krav på ömsesidigt erkännande. För att ett sådant arbete ska vara meningsfullt bedömer utredningen dock att det krävs välgrundad anledning att anta att de nordiska länderna agerar på ett likartat sätt.

Ikraftträdande

Den reviderade insolvensförordningens olika delar ska tillämpas från olika datum. Utredningen föreslår att ikraftträdandet av de svenska kompletterande bestämmelserna ska korrespondera mot detta.

Förordningens övergripande bestämmelser ska tillämpas från den 26 juni 2017. De bestämmelser som avser nationella insolvensregister ska tillämpas från den 26 juni 2018. Reglerna om sammankoppling av insolvensregister som ska medföra att insolvensregistren blir tillgängliga via den europeiska e-juridikportalen ska tillämpas från den 26 juni 2019.

Den tidigare insolvensförordningen ska fortsätta att tillämpas på de insolvensförfaranden som inletts före den 26 juni 2017. I enlighet med detta bör den tidigare kompletteringslagen, som utredningen anser ska upphävas, fortsätta att tillämpas på sådana insolvensförfaranden som omfattas av den tidigare insolvensförordningen.

Betänkandets lagförslag i aktuell del

Förslag till lag (2017:000) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen

Härigenom föreskrivs följande.

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (insolvensförordningen).

Insolvensförfaranden i svensk rätt är enligt insolvensförordningen konkurs, företagsrekonstruktion och skuldsanering.

2 § En ansökan om konkurs eller företagsrekonstruktion ska anses avse ett förfarande enligt artikel 3.1 insolvensförordningen (huvudinsolvensförfarande), om det inte anges att den avser ett förfarande enligt artikel 3.2 insolvensförordningen (territoriellt begränsat förfarande). Sökanden ska styrka de omständigheter som ligger till grund för svensk domstols behörighet och för det förfarande enligt insolvensförordningen som ansökan avser.

En ansökan ska avvisas, om grunden för ansökan inte framgår och sökanden inte följer ett föreläggande att avhjälpa bristen.

En ansökan om skuldsanering ska anses avse ett huvudinsolvensförfarande enligt artikel 3.1 insolvensförordningen.

3 § När ett huvudinsolvensförfarande har beslutats i en annan medlemsstat och förfarandet avser en gäldenär med ett driftställe i Sverige, ska beslutet anmälas till Bolagsverket för kungörande. Också i andra fall får en sådan anmälan göras. Insolvensförfarandet ska kungöras i Post- och Inrikes Tidningar.

Det som enligt svensk lag eller annan författning gäller i fråga om anteckning av beslut om insolvensförfaranden i offentliga register gäller också när ett huvudinsolvensförfarande har beslutats i en annan medlemsstat. Beslutet ska anmälas till Bolagsverket som ska underrätta den som för respektive register.

Regeringen får meddela föreskrifter om vad som ska framgå av anmälan om kungörande enligt första stycket och av anmälan om registrering enligt andra stycket.

För kungörande och hantering av anmälan om registrering får Bolagsverket ta ut avgifter. Regeringen får meddela föreskrifter om avgifternas storlek.

4 § Vid konkurs och företagsrekonstruktion är det konkursförvaltaren respektive rekonstruktören som har den underrättelseskyldighet som avses i artikel 54 insolvensförordningen. Det framgår av 21 § lagen (2016:000) om skuldsanering och 23 § lagen (2016:000) om skuldsanering för företagare att Kronofogdemyndigheten har motsvarande skyldighet vid skuldsanering.

5 § Om det finns svensk domsrätt enligt artikel 6 insolvensförordningen och någon annan behörig domstol saknas, är Stockholms tingsrätt behörig.

6 § Vid borgenärernas godkännande av ett sådant åtagande som avses i artikel 36 insolvensförordningen ska åtagandet anses vara godkänt om tre femtedelar av de röstande har godkänt åtagandet och deras fordringar uppgår till tre femtedelar av de röstberättigande fordringarnas sammanlagda belopp.

7 § En begäran om att inleda ett samordningsförfarande för en koncern enligt artikel 61 insolvensförordningen som görs vid en domstol som handlägger ett konkursärende beträffande en av koncernens medlemmar ska handläggas i konkursärendet. I den mån inte annat följer av insolvensförordningen ska bestämmelserna i konkurslagen (1987:672) tillämpas vid handläggningen.

Görs begäran vid en domstol som handlägger ett ärende om företagsrekonstruktion beträffande en av koncernens medlemmar ska den handläggas i det ärendet. I den mån inte annat följer av insolvensförordningen ska bestämmelserna i lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion tillämpas vid handläggningen.

8 § Bolagsverket ska ansvara för att de uppgifter som avses i artikel 24.2 insolvensförordningen och som finns i aktiebolagsregistret, föreningsregistret, handelsregistret, konkursregistret, europabolagsregistret och europa-köoperativregistret är tillgängliga på det sätt som anges i artikel 27.1 insolvensförordningen.

Vad som sägs i första stycket ska beträffande stiftelseregistret gälla för länsstyrelserna.

Vid konkurs och företagsrekonstruktion ska uppgifterna inte längre vara tillgängliga enligt första stycket när fem år förflutit efter utgången av det kalenderår då konkursen eller företagsrekonstruktionen avslutades.

1. Denna lag träder i kraft den 26 juni 2019 i fråga om 8 § och i övrigt den 26 juni 2017.

2. Genom lagen upphävs lagen (2005:1046) med kompletterande bestämmelser till insolvensförordningen.

3. Den upphävda lagen gäller dock fortfarande för insolvensförfaranden som inletts före den 26 juni 2017 och som omfattas av rådets förordning (EG) 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden.

Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttranden över betänkandet avgetts av Svea hovrätt, Gotlands tingsrätt, Helsingborgs tingsrätt, Stockholms tingsrätt, Kammarrätten i Göteborg, Förvaltningsrätten i Stockholm, Justitiekanslern, Domstolsverket, Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden, Datainspektionen, Kommerskollegium, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Skatteverket, Kronofogdemyndigheten, Länsstyrelsen i Stockholms län, Länsstyrelsen i Skåne län, Länsstyrelsen i Västra Götalands län, Länsstyrelsen i Norrbottens län, Konsumentverket, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet, Bolagsverket, Myndigheten för tillväxtpolitiska utvärderingar och analyser, Tillväxtverket, Finansbolagens Förening, Föreningen Sveriges Kronofogdar, Landsorganisationen i Sverige, Näringslivets Regelnämnd, Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige, Småföretagarnas Riksförbund, Svenska Bankföreningen, Svensk Inkasso, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Tjänstemännens centralorganisation, UC AB och Yrkesföreningen för budget- och skuldrådgivare i kommunal tjänst.

Riksdagens ombudsmän, Arbetsgivarverket, Regelrådet, Företagarförbundet Fria Företagare, Företagarna, Institutet för Företagsrekonstruktion, Riksförbundet Insolvens, Sparbankernas Riksförbund, Stiftelsen Ackordscentralen, Sveriges akademikers centralorganisation och Sveriges Kommuner och Landsting har avstått från att yttra sig.

Samordningsförfarande för en koncern

10 § Vid domstolens handläggning av en begäran om att inleda ett samordningsförfarande för en koncern enligt artikel 61 i 2015 års insolvensförordning och därmed sammanhängande frågor ska lagen (1996:242) om domstolsärenden tillämpas, om inte något annat följer av 2015 års insolvensförordning.

11 § Om en förvaltare är missnöjd med en samordnares beslut enligt artikel 69 i 2015 års insolvensförordning, får förvaltaren begära domstolens prövning av beslutet. Begäran ska göras till den tingsrätt som samordningsförfarandet har inletts vid inom två veckor från det att förvaltaren fick del av beslutet.

Förteckning över remissinstanserna

Yttranden över promemorian har avgetts av Svea hovrätt, Stockholms tingsrätt, Gotlands tingsrätt, Helsingborgs tingsrätt, Domstolsverket, Rekonstruktör- och konkursförvaltarkollegiet i Sverige och Sveriges advokatsamfund.